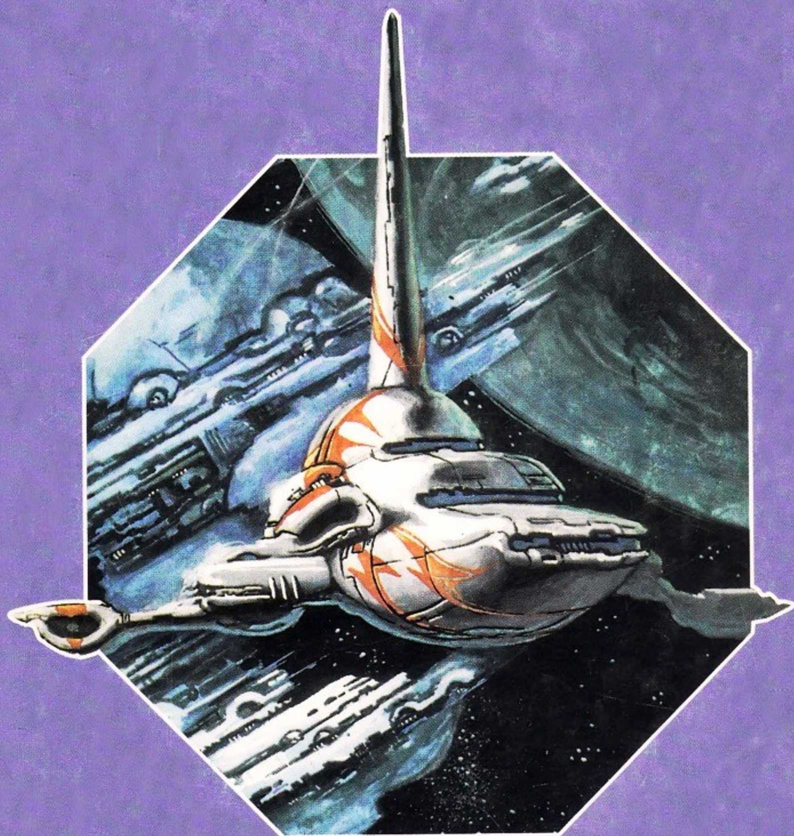
robert a. heinlein

PILOTUL JONES

E limpede: nu-i ușor să te descurci cu o fată frumoasă și nici să pilotezi o navă intergalactică!

NEMIRA

Robert A. Heinlein

PILOTUL JONES

TRADUCERE DE HORIA NICOLA URSU

Coperta colecţiei: VALDIMIR ENE Ilustraţia: TUDOR POPA

Robert A. Heinlein, 1953 STARMAN JONES

NEMIRA 1997

1

TOMAHAWK

Lui Max îi plăcea acest moment al zilei, în acest anotimp. De când recolta fusese strânsă, îşi sfârşea mai devreme corvezile şi putea să lenevească. După ce hrăni porcii şi găinile, în loc să intre în casă pentru cină, o luă pe cărarea ce ducea la o movilă aflată la vest de grajd şi se întinse în iarbă, fără să-i pese de gângănii. Îşi luase cu sine o carte, pe care o împrumutase de la bibliotecă în urmă cu câteva zile, o carte a lui Bonforte intitulată *Animale cereşti: un ghid al zoologiei exotice.* Nu se apucă însă să citească, ci şi-o puse sub cap, drept pernă. O gaiţă albastră păru a-l mustra pentru fapta-i nepotrivită, dar îşi ţinu gura de îndată ce el schiţă o mişcare. O veveriţă roşcată se opri pe o buturugă şi se zgâi la el o vreme, după care îşi văzu mai departe de alunele ei.

Max îşi aţintise privirea spre nord-vest. Îi plăcea priveliştea aceea, căci într-acolo se zăreau cataligele de oţel şi inelele de ghidaj ale Căii Inelare Chicago, Springfield & Earthport, ce se ivea dintr-o despicătură a colinei din dreapta sa. Unul dintre inelele de ghidaj se afla chiar pe buza crăpăturii, un cerc uriaş de oţel cu un diametru de aproximativ şase metri. O pereche de tripozi asemenea unor catalige susţineau un alt inel la o distanţă de vreo treizeci de metri. Cel de-al treilea şi ultim inel, având stâlpii de susţinere mai înalţi de treizeci şi cinci de metri, pentru a fi la acelaşi nivel cu celelalte, era situat spre apus, acolo unde panta devenea şi mai abruptă, pe măsură ce valea se adâncea. În susul văii se zărea antena verigii energetice, orientată spre defileu.

Spre stânga, ghidajele Căii C.S.&E. Apăreau din nou, în partea opusă trecătorii. Inelul de intrare era mai larg, pentru a permite o deviere maximă pe care vântul ar fi putut-o provoca. Pe cataligele sale era fixată antena receptoare a verigii energetice. Dealul acela era mai abrupt; se mai vedea un singur inel, după care calea dispărea într-un tunel. Citise undeva că, pe Lună,

inelele de intrare nu erau mai largi decât inelele de pe parcurs, căci, acolo, nu existau vânturi care să pricinuiască variaţii balistice. Pe vremea când era copil, inelul acela de intrare fusese mult mai strâmt. În timpul unei furtuni cum nu se mai văzuse, un tren se lovise de inel. Nu mai rămăsese din el decât o epavă, şi mai mult de patru sute de oameni îşi pierduseră viaţa. El însă nu văzuse nimic din toate astea. Tatăl său nu-i îngăduise să hoinărească pe acolo, din pricina nenorocirii. Cicatricea mai putea fi văzută şi acum pe panta dealului din stânga, o pată de verdeaţă de nuanţă mai închisă decât suprafeţele înconjurătoare.

De câte ori i se oferea prilejul, venea aici să privească trenurile ce treceau. Nu voia răul pasagerilor, dar, dacă ar fi fost să se mai întâmple vreo catastrofă, n-ar fi vrut cu niciun chip să o rateze.

Max nu-şi dezlipea ochii de pe despicătură; din clipă în clipă avea să apară Tomahawk-ul. Dintr-o dată, se ivi o rază argintie, un cilindru strălucitor cu vârful ascuţit ţâşni prin deschizătură, trecând ca un fulger prin ultimul inel şi, pentru o fracţiune de secundă, o clipă ireală, pluti liber, printre coline. Nu apucă nici să clipească, şi proiectilul pătrunse prin inelul din partea cealaltă a văii, făcându-se nevăzut în coasta dealului, exact în momentul în care sunetul îl izbi.

Valea se umplu de un bubuit continuu, ca de tunet. Max gâfâi, cu răsuflarea tăiată.

— Doamne! şopti el. Doamne, Dumnezeule!

Incredibila privelişte şi impactul sunetului asupra timpanelor sale îi provocau întotdeauna această reacţie. Auzise că, pentru pasageri, înaintarea trenului era silenţioasă, căci sunetul rămânea în urmă faţă de ei, dar nu ştia sigur dacă era adevărat. Nu călătorise niciodată cu trenul şi, fiind nevoit să aibă grijă de fermă şi de mamă-sa, nu credea că i se va oferi vreodată ocazia să o facă.

Se ridică în capul oaselor şi deschise cartea în aşa fel încât să aibă vedere spre cerul sud-vestic. Fiind o seară senină, la şapte minute după trecerea Tomahawkului ar fi trebuit să vadă lansarea pe orbită a navetei lunare zilnice. Deşi lansarea avea să se producă mult mai departe şi avea să fie mult mai puţin

spectaculoasă decât saltul trenului inelar, ea constituia motivul pentru care se afla azi aici. Erau interesante şi trenurile inelare, dar navele spaţiale erau marea lui pasiune…Chiar şi acea banală navetă lunară.

Însă de-abia apucase să găsească un pasaj simpatic, o descriere a crustaceelor inteligente, dar flegmatice, de pe Epsilon Ceti IV, când auzi o chemare, venind de undeva, din spatele său:

— Maxie! Maximilian! Max… mil… yan!

Rămase locului, fără să scoată o vorbă.

— Max! Te văd, Max! Haide odată, n-auzi!?

Bombănind, se ridică în picioare. O luă, cu paşi înceţi, pe cărare, privind peste umăr, spre cer, până când grajdul îi limită câmpul vizual. N-avea încotro. Maică-sa se întorsese acasă şi avea să-i facă viaţa amară dacă nu mergea să o ajute. La plecare, în dimineaţa aceea, îi lăsase impresia că avea să lipsească şi toată noaptea. Nu-l avertizase, niciodată nu-l avertiza, dar Max ajunsese să o cunoască. Acum avea să fie nevoit să-i asculte cârtelile şi bârfele mărunte, tocmai acum, când ar fi vrut să citească, sau, chiar mai rău, aveau să-l deranjeze serialele siropoase de la stereoviziune, după care ea se dădea în vânt. Lui Max îi trecuse prin minte nu o dată să saboteze stereovizorul. Cu atât mai mult, cu cât arareori găsea timp să îşi urmărească şi el programele sale preferate!

Ajungând mai aproape de casă, se opri. Crezuse că Maw scăpase autobuzul de la Corners şi venise, ca de obicei, pe jos.

Lângă verandă zări însă un monociclu sport. Alături stătea cineva.

Mai întâi, îşi zise că era vreun „străin”, dar apropiindu-se, îl recunoscu pe acel bărbat. Max ar fi preferat să fi fost un străin, oricine altcineva. Biff Montgomery era de prin partea locului, dar nu lucra la nicio fermă. Max nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată muncind cinstit. Se spunea că Montgomery îşi oferea câteodată serviciile, pentru a ţine de şase, când opera vreun grangur dintre cei de dincolo de dealuri. Era, probabil, adevărat. Montgomery era mare cât un taur, şi un asemenea rol i s-ar fi potrivit de minune.

Max îl cunoştea pe Montgomery de când se ştia el, îl tot văzuse tăind frunză la câini în Clyde's Corners. De obicei îl ocolea şi nu avuseseră niciodată de-a face unul cu altul. Asta, până de curând, când mamă-sa ieşise de câteva ori cu el, ba chiar fuseseră văzuţi împreună pe la tot soiul de petreceri. Max încercase să o lămurească, de nenumărate ori, că tatei nu i-ar fi fost pe plac aşa ceva. Dar cu maică-sa n-avea rost să se certe: pur şi simplu se făcea că nu aude ceea ce nu-i era pe plac.

Acum însă era pentru prima oară când îl aducea acasă. Max se simţi cuprins de o furie mocnită.

— Grăbeşte-te, Maxie! strigă mamă-sa. Nu sta acolo ca un prost.

Şovăind, Max se apropie de ei.

— Dă mâna cu noul tău tată, Maxie! îl îndemnă ea, după care zâmbi poznaş, de parcă ar fi spus ceva teribil de amuzant.

Max făcu ochii mari, rămânând cu gura căscată.

Montgomery rânji şi îi întinse mâna.

— Păi da, Max, de-acum eşti Max Montgomery. Eu sunt noul tău tătic. Dar poţi să-mi spui Monty.

Max privi mâna întinsă, apoi o strânse scurt.

— Mă cheamă Jones, rosti el, pe un ton neutru.

— Maxie! se răsti mamă-sa.

Montgomery izbucni într-un râs jovial.

— Nu-l lua prea repede, Nellie, iubito! Lasă-l pe Max să se obişnuiască mai întâi cu ideea. Trăieşte şi lasă-i şi pe ceilalţi să trăiască, asta mi-e deviza.

Dintr-unul din coşurile monociclului, scoase un ghemotoc de haine şifonate, iar din celălalt, două sticle plate. Remarcând privirile pe care i le arunca Max, îi făcu semn cu ochiul şi spuse:

— Un mic toast pentru mireasă.

Mireasa lui se oprise în pragul uşii; el o luă înainte, dând s-o ocolească. Ea protestă:

— Dar, Monty dragă, nu crezi c-ar trebui să…

Montgomery se opri.

— Ei, nu prea mă pricep eu la treburi de-astea! Ba da, cum să nu?!

Se întoarse spre Max, întinzându-i boarfele şi sticlele:

— Ţine-mi bagajele!

Apoi o ridică în braţe, gemând, şi o purtă dincolo de prag. O puse jos şi o sărută, iar ea chicoti, îmbujorându-se.

Max îi urmă tăcut şi aşeză bagajul lui Montgomery pe masă. Apoi se duse spre sobă; era rece, n-o mai folosise de la micul dejun. Exista şi o plită electrică, dar se stricase, după moartea tatălui său, şi nu avuseseră niciodată destui bani ca să o repare. Scoase din buzunar briceagul şi despică nişte aşchii, adăugă nişte surcele şi atinse grămada cu o brichetă. Când, în sfârşit, focul începu să pâlpâie, luă o găleată şi se duse să aducă nişte apă.

Când se întoarse, Montgomery i se adresă:

— Tocmai mă întrebam pe unde-ai dispărut. Aşadar n-aveţi nici măcar apă curentă în fundătura asta?

— Nu.

Max lăsă din mână găleata şi mai puse nişte lemne pe foc. Maw îl privi lung şi-i spuse:

— Cina ar fi trebuit să fie pregătită, Maxie.

Montgomery interveni amabil:

— Ei, haide, scumpa mea, n-avea de unde să ştie că vom veni. Lasă, măcar vom avea timp să bem un pahar.

Max le întorsese spatele şi îşi concentrase toată atenţia asupra feliei de carne pe care o tăia. Schimbarea era copleşitoare, astfel încât nu reuşise încă să o asimileze întru totul.

Montgomery îi făcu semn să se apropie.

— Hai, fiule, să bem un pahar în cinstea miresei!

— Trebuie să pregătesc cina.

— Aiurea! Ţine şi tu un pahar! Hai, ce mai aştepţi?

Montgomery turnase un deget de lichid mieriu în pahar; paharul său era plin pe jumătate, iar cel al miresei sale cel puţin o treime. Max acceptă în cele din urmă paharul, se îndreptă spre găleată şi dilua lichidul cu câteva picături de apă.

— Îi strici gustul.

— Nu sunt obişnuit cu băutura.

— Mă rog, treaba ta! Să bem pentru îmbujorata mireasă şi pentru familia noastră cea fericită! Hai, până la fund!

Max sorbi cu precauţie, după care aşeză paharul pe masă. Avea acelaşi gust ca şi tonicul amărui pe care, într-o primăvară,

demult, i-l recomandase asistenta medicală a ţinutului. Se întoarse la treburile sale, dar fu întrerupt din nou, aproape imediat:

— Hei, nu ţi-ai terminat băutura!

— Ascultă! Trebuie să fac de mâncare. Doar n-oi vrea să ard cina, nu?

Montgomery ridică din umeri.

— Faci cum crezi... Măcar ne va rămâne nouă ceva mai mult. Paharul tău îl vom lăsa de rezervă. Fiule, când eram de vârsta ta, goleam un pahar din cele mari şi după aia eram în stare să merg în mâini.

Max avusese de gând să mănânce la cină un grătar cu pesmeţi încălziţi, dar rămăseseră puţini pesmeţi. Sparse aşadar câteva ouă şi le rumeni în grăsimea lăsată de grătare. Puse de cafea şi aşternu masa. Când se aşezară, Montgomery aruncă o privire în farfurie şi zise:

— Scumpa mea, de mâine aş vrea să-ţi ţii promisiunea pe care mi-ai făcut-o în legătură cu gătitul. Băiatul ăsta nu-i un bucătar prea grozav.

Cu toate acestea, ingurgita cu o poftă nestăpânită. Max hotărî că nu era cazul să-i spună că el era un bucătar de zece ori mai priceput decât maică-sa. Oricum, avea să constate singur acest lucru, destul de curând.

Montgomery se lăsă pe spate, îşi şterse buzele, apoi îşi mai turnă cafea şi îşi aprinse un trabuc. Mamă-sa se alintă:

— Maxie, dragule, ce-avem la desert?

— Desert? Păăăi... Mai avem nişte îngheţată în congelator, rămasă de la Ziua Uniunii Solare.

Ea se bosumflă, vădit încurcată.

— Of! Păi, nu mai e acolo.

— Cum?

— Mă tem că am mâncat-o toată, în ziua în care tu ai lucrat pe tarlaua dinspre sud. Ştii, era o zi a naibii de caldă...

Max nu comentă. Nu era deloc surprins. Ea însă nu voia să se dea bătută.

— Şi nu vrei să găteşti nimic ca desert, Maxie? Doar e o ocazie deosebită!

Montgomery îşi scoase trabucul din gură şi spuse cu blândeţe:

— Las-o moartă, iubito! Şi-aşa nu mă dau în vânt după dulciuri, mi-ajung cartofii şi carnea. Hai să vorbim despre altceva mai plăcut!

Se întoarse spre Max.

— Max, băiete, tu la ce te pricepi, în afară de îngrijitul fermei?

Max fu uimit de această întrebare.

— Cum? N-am făcut niciodată altceva. Dar de ce?

Montgomery îşi scutură scrumul trabucului în farfurie.

— Fiindcă de-acum înainte nu va mai fi nevoie să te speteşti lucrând la fermă.

Pentru a doua oară în ultimele două ceasuri, Max se simţi depăşit de evenimente.

— Cum? Ce vrei să spui cu asta?

— Am vândut ferma.

Max avu impresia că pământul îi fugea de sub picioare. O privire scurtă spre chipul maică-sii îi confirmă că acesta era adevărul. Ea afişa expresia-i obişnuită atunci când scorul era în favoarea ei: triumfătoare, ba chiar răutăcioasă.

— Tata n-ar fi fost niciodată de acord cu aşa ceva! i se adresă el, cu asprime în glas. Pământurile acestea au aparţinut familiei noastre vreme de mai bine de patru sute de ani!

— Ei, haide, Maxie! Doar ţi-am spus de nu ştiu câte ori că eu n-am fost făcută să trăiesc la ţară! Am crescut la oraş.

— Clyde's Corners! Halal oraş!

— Orişicât, nu era o fermă! Nu eram decât o tânără neştiutoare atunci când tatăl tău m-a adus aici; erai deja băiat mare, pe-atunci! Am toată viaţa înainte, doar n-o să mă îngrop la fermă!

Max începu să strige:

— Dar i-ai promis tatei…

— Ia-o mai încet! interveni cu hotărâre Montgomery. Şi adresează-te pe un ton mai civilizat mamei tale… şi mie.

Max tăcu.

— Pământul e vândut, şi gata! Cât crezi că valorează azi o asemenea parcelă?

— Sincer să fiu, nu m-am gândit la asta.

— Indiferent la cât te-ai fi gândit tu, află, băiete, c-am obţinut mai mult! râse Montgomery, făcându-i cu ochiul. Da, dom'le! A

fost ziua voastră norocoasă, cea în care maică-ti i s-au aprins călcâiele după mine! Sunt un bărbat cu picioarele pe pământ şi ştiu să ascult. Auzisem că un agent se învârtea prin împrejurimi, cumpărând loturile astea obosite, ce nu mai sunt bune de nimic. M-am…

— Folosesc îngrăşămintele recomandate de guvern.

— Vorbeam foarte serios, atunci când am zis că nu-s bune de nimic; oricum, nu pentru agricultură.

Montgomery îşi duse degetul la nas, privi pieziş şi începu să explice. Se părea că guvernul urma să pună pe picioare, în această regiune, un proiect de amploare. In privinţa acestuia, Montgomery era destul de misterios, şi de aici Max deduse că nici nu ştia prea multe. Un sindicat oarecare cumpăra, în mod discret, pământurile, anticipând interesele guvernului.

— Aşa c-am stors de la ei de cinci ori mai mult decât se aşteptaseră să plătească. Nu-i rău, nu-i aşa?

Maică-sa interveni şi ea:

— Vezi, Maxie? Dacă taică-tău şi-ar fi închipuit vreodată c-o să căpătăm chiar…

— Ţine-ţi gura, Nellie!

— Voiam doar să-i spun cât…

— Ţi-am zis să-ţi ţii gura!

Ea tăcu. Montgomery îşi împinse scaunul la o parte, îşi înfipse trabucul în colţul gurii şi se ridică. Max puse apă la încălzit, pentru vase, goli farfuriile şi ieşi în curte, să arunce resturile la găini. Rămase afară timp mai îndelungat, privind stelele şi încercând să gândească. Ideea de a-l avea în familie pe Biff Montgomery îl umplea de fiori. Se întrebă ce drepturi ar putea avea un tată vitreg, sau, mai degrabă, unul de două ori vitreg, cum era bărbatul care se însurase cu mama sa vitregă. Habar n-avea.

În sfârşit, se hotărî să se întoarcă înăuntru, oricât de neplăcută i s-ar fi părut această idee. Îl găsi pe Montgomery în faţa raftului de cărţi pe care şi-l instalase el însuşi, deasupra receptorului stereo. Pipăia volumele şi adunase un teanc pe capacul receptorului. Privi în jur.

— Te-ai întors? Stai pe-aici, vreau să mă ajuţi să fac inventarul ogrăzii.

Maw se ivi în prag.

— Iubitule, i se adresă ea lui Montgomery, toate astea n-ar putea să mai aştepte până mâine?

— Nu te grăbi, iubito, îi răspunse el. Cumpărătorul va sosi aici devreme şi, până atunci, trebuie ca inventarul să fie făcut.

Continuă să scoată cărţile din raft.

— Ia te uită, ce chestii drăguţe! exclamă, la un moment dat.

Ţinea în mână jumătate de duzină de volume, tipărite pe hârtie fină de cea mai bună calitate şi legate în plastic flexibil.

— Mă întreb, cam cât or fi valorând? Nellie, adu-mi hârtia pe care mi-am făcut socotelile!

Max înaintă grăbit, încercând să le apuce.

— Astea-s ale mele!

— Ce?

Montgomery îi aruncă o privire scurtă, apoi ridică mâna în care ţinea cărţile cât putu de sus.

— Eşti prea tânăr ca să posezi aşa ceva! Nu, trebuie ca totul să dispară! Punct şi de la capăt!

— Sunt ale mele, unchiul meu mi le-a dat!

Se întoarse spre mama sa vitregă, cerându-i sprijinul:

— Spune-i şi tu, mămico!

Pe un ton calm, Montgomery rosti, la rândul său:

— Da, Nellie, spune-i şi tu puştanului să stea cuminte, ca să nu mă văd silit să-l potolesc eu!

Nellie se arătă îngrijorată.

— Păi, cum să-ţi spun… Au fost într-adevăr ale lui Chet.

— Si Chet era frate-tău, nu? În cazul ăsta, tu ești cea care le-ai moştenit, iar nu mucosul ăsta mic!

— Nu-i era frate, ci cumnat!

— Şi ce dacă? Are vreo importanţă? Asta înseamnă că moştenitorul unchiului tău a fost taică-tău, iar maică-ta l-a moştenit, la rândul ei, pe acesta! În niciun caz tu! Tu eşti minor. Asta-i legea, fiule, îmi pare rău!

Aşeză cărţile pe raft, dar rămase în faţa lor.

Max simţi cum buza de sus începu să-i tremure, fără s-o poată controla; ştia că n-ar fi fost în stare să scoată nici două vorbe coerente. Ochii i se împăienjeniseră, inundaţi de lacrimile mâniei, astfel încât nu mai vedea aproape nimic.

— Eşti… eşti un hoţ!

Nellie icni.

— Max!

O expresie de răceală răutăcioasă se imprimă pe chipul lui Montgomery.

— De data asta ai mers prea departe. Mă tem că meriţi să guşti niţel din ceea ce înseamnă adevărata disciplină.

Degetele lui începură să desfacă centura cu cataramă grea.

Max făcu un pas înapoi. Montgomery îşi scoase centura şi înaintă un pas. Nellie scheună:

— Monty! Te rog!

— Nu te băga, Nellie!

Apoi se întoarse către Max:

— Va trebui să lămurim, o dată pentru totdeauna, cine-i şeful aici. Cere-ţi scuze!

Max nu-i răspunse. Montgomery repetă:

— Cere-ţi scuze şi am încheiat discuţia.

Pocni cureaua, aşa cum îşi mişcă coada o pisică. Max făcu încă un pas înapoi. Montgomery înaintă iar şi se întinse să-l prindă.

Max se feri şi o zbughi afară, pe uşa deschisă, în beznă. Nu se opri decât atunci când fu convins că Montgomery nu îl urmărise. Se odihni, încercând să-şi recapete răsuflarea, încă răvăşit de furie. Aproape îi părea rău că Montgomery n-o luase pe urmele sale. Nu credea că cineva s-ar fi putut măsura cu el însuşi, pe pământurile pe care copilărise; în niciun caz, în întuneric. El ştia unde era grămada de lemne; Montgomery habar n-avea. Ştia unde se afla cocina porcilor. Unde era puţul… Da, ştia chiar şi asta.

Avu nevoie de o bucată bună de timp pentru a se linişti şi a începe să gândească logic. Când, într-un târziu, reuşi să o facă, se bucură că totul se terminase atât de uşor. Montgomery era mult mai solid şi avea reputaţia unui bătăuş parşiv şi încercat.

Dar se sfârşise oare? se întrebă. Oare Montgomery se va hotărî să dea totul uitării până a doua zi dimineaţă? Lumina rămăsese aprinsă, în camera de zi. Se adăposti în grajd şi aşteptă, tolănit pe pardoseala de pământ bătătorit, cu spatele rezemat de peretele de scânduri. După un timp, îl cuprinse o

oboseală teribilă. Se gândi la posibilitatea de a dormi în grajd, dar nu găsi niciun loc potrivit pentru a se întinde, deşi bătrânul asin murise demult. Se ridică aşadar în picioare şi privi spre casă.

În camera de zi, lumina se stinsese, dar în dormitor mai ardea încă; cu siguranţă, erau încă treji. După fuga sa, uşa din faţă fusese închisă; de încuiat însă, nu se încuia bine, astfel încât nu i-ar fi fost greu, la o adică, să se strecoare înăuntru. Se temea însă că Montgomery l-ar fi putut auzi. Camera sa era situată în magherniţa ce fusese adăugată la capătul dinspre bucătărie al camerei mari, în partea opusă dormitorului; din păcate, nu avea uşă exterioară.

Asta nu conta însă: rezolvase problema aceasta demult, pe vremea când socotise că era îndeajuns de mare pentru a ieşi noaptea afară, fără a cere permisiunea celor mari. Se furişă pe lângă casă, luă o capră de tăiat lemne şi o aşeză sub fereastră. Se urcă pe ea, desfăcu încuietoarea geamului şi, câteva clipe mai târziu, păşea tăcut în camera sa. Uşa ce se deschidea spre interior era închisă şi totuşi, Max hotărî că nu era cazul să rişte să aprindă lumina. Lui Montgomery i-ar fi putut da prin minte să iasă în camera de zi şi-ar fi putut zări o geană de lumină strecurându-se pe sub uşă. Se dezbrăcă în linişte şi se strecură în aşternut.

Somnul refuza să vină. La un moment dat, simţi o căldură înăbuşitoare, mai târziu, un zgomot uşor îl trezi de-a binelea. Nu fusese, cu siguranţă, decât un şoarece, dar, pentru o clipă, i se păruse că Montgomery se ivise la căpătâiul său. Cu inima bătându-i de să-i spargă pieptul, se ridică în capul oaselor, apoi se aşeză pe marginea patului.

Se gândea acum ce-i mai rămăsese de făcut în continuare. Nu era vorba doar de orele care aveau să urmeze, ori numai despre dimineaţa următoare, ci despre toate dimineţile de-acum înainte.

Dacă ar fi fost vorba doar despre Montgomery, n-ar fi fost o problemă: ar fi părăsit cu cea mai mare plăcere ţinutul, doar ca să nu-i stea în preajmă. Dar cum rămânea cu mamă-sa?

Când aflase că nu mai avea mult de trăit, tatăl său îi spusese: „Ai grijă de maică-ta, băiete!” Asta şi făcuse. Semănase şi

strânsese câte o recoltă în fiecare an, aşa că avuseseră de mâncare şi ceva bani, chiar dacă se descurcaseră la limită. Când îi murise asinul, se adaptase situaţiei, împrumutând atelajul lui McAllister, pentru arat.

Dar tata ar fi vrut oare ca el să aibă grijă de mama sa vitregă chiar şi dacă aceasta se recăsătorea? Până în prezent, nu i se ivise prilejul de a se gândi la asta. Tata îi ceruse să aibă grijă de ea, şi el aşa făcuse, chiar dacă, pentru a-i împlini voia, fusese nevoit să renunţe la şcoală, şi nu credea că avea să îşi mai desăvârşească vreodată studiile.

De-acum însă ea nu mai era Doamna Jones, ci Doamna Montgomery. Fusese oare dorinţa tatei ca el să aibă grijă de Doamna Montgomery?

Sigur că nu! Când o femeie se mărita, trebuia ca soţul ei să-i poarte de grijă. Toată lumea ştia acest lucru. Si, cu siguranţă, tata n-ar fi aşteptat de la el să-l suporte pe Montgomery. Se ridică în picioare, brusc foarte hotărât.

Singura întrebare care îl mai frământa era: ce să ia cu sine?

Nu poseda mare lucru. Bâjbâind prin întuneric, găsi rucsacul pe care îl purta în drumeţiile sale şi îndesă în el cealaltă cămaşă şi niscaiva schimburi. Mai adăugă sextantul de astronavigaţie al unchiului Chet şi bucata de piatră vulcanică pe care acesta i-o adusese de pe Lună. Cartela sa de identificare cetăţenească, periuţa de dinţi şi briciul tatălui său (pe care, ce-i drept, nu-l folosea prea des) completau bagajul.

La capătul aşternutului său se afla o scândură desprinsă. Pe pipăite, o dădu la o parte şi scotoci dedesubt. Nu găsi nimic. Din vreme în vreme, ascunsese acolo ceva mărunţiş, pentru zile negre, ceea ce maică-sa nu era în stare să facă. Se părea însă că, într-una din incursiunile ei, ea găsise banii şi şi-i însuşise. Oricum, tot trebuia să plece. Avea să fie doar ceva mai dificil.

Răsuflă adânc. Mai era ceva ce trebuia neapărat să ia cu sine… cărţile unchiului Chet. Iar acestea se aflau (sau cel puţin aşa presupunea Max) pe masa de lângă peretele comun cu cel al dormitorului. Dar trebuia să le ia, chiar cu riscul de a-l întâlni pe Montgomery.

Cu băgare de seamă, cât putu de încet, deschise uşa care dădea în camera de zi şi se opri în prag, cu sudoarea curgându-i

în broboane grele pe frunte. De sub uşa dormitorului mai răzbătea o rază de lumină, iar el ezită, nefiind încă în stare să pornească mai departe. Îl auzi pe Montgomery mormăind ceva şi pe maică-sa chicotind.

Pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, geana de lumină strecurată pe sub uşa dormitorului îi dezvălui o grămăjoară în faţa uşii ce dădea afară. Un dispozitiv de alarmă alcătuit din borcane şi tigăi fusese instalat acolo şi ameninţa să facă un zgomot înfiorător, în cazul în care uşa ar fi fost deschisă. Se părea că Montgomery se aşteptase ca el să se întoarcă şi avea de gând să-l întâmpine cum se cuvenea. Se bucură nespus că avusese inspiraţia de a se căţăra pe fereastră.

Nu avea cum să îl demonteze. Se târî pe podea, atent la scândura care scârţâia, aflată undeva pe lângă masă. Nu vedea nimic, dar putea să pipăie, iar formele cărţilor, pe care degetele sale le întâlniră, îi erau familiare. Le sustrase cu atenţie dintre celelalte, având grijă să nu producă nici cel mai mic zgomot.

Aproape că se întorsese în camera sa, când îşi aminti de cartea de la bibliotecă. Încremeni, cuprins, pe neaşteptate, de panică.

Nu se mai putea întoarce. De astă dată l-ar fi putut auzi, ori Montgomery s-ar fi putut trezi ca să bea nişte apă, sau…

Dar, în orizontul său limitat, a fura o carte de la o bibliotecă publică – sau a uita de restituirea ei, ceea ce era cam acelaşi lucru – reprezenta, dacă nu tocmai un păcat capital, cel puţin unul dintre păcatele ruşinoase. Rămase locului, asudând şi gândindu-se la asta.

Apoi se întoarse, refăcând aceeaşi odisee, ocolind scândura care scârţâia. Din nefericire nimeri exact peste alta identică, de care uitase. După ce o atinse, îngheţă. Se pare însă că cei doi de dincolo nu îl auziseră. În sfârşit, se aplecă peste masa de lângă stereovizor.

Scoţând cărţile de pe raft, Montgomery le schimbase ordinea bine stabilită. Max era nevoit acum să le ia pe rând, încercând să le deosebească pe pipăite, deschizându-le şi trecându-şi degetele pe deasupra perforaţiei de pe pagina de titlu.

Cea de-a patra fu tocmai cartea pe care o căutase. Se întoarse spre camera sa, fără grabă, măcinat de o nelinişte

insuportabilă, dar mult prea speriat pentru a se mişca mai rapid. O dată ajuns, începu să tremure atât de tare, încât fu nevoit să se aşeze până când se linişti. Nu riscă să închidă uşa, ci se îmbrăcă pe întuneric. Câteva clipe mai târziu, se furişă afară, pe fereastră. Bâjbâi cu piciorul după capra de tăiat lemne şi, în linişte, ateriză în curte.

Pantofii şi-i îndesase în rucsac, deasupra cărţilor. Se hotărî să-i lase acolo, până când se va fi îndepărtat destul de mult de casă, nedorind să rişte a provoca prea mare zgomot, dacă ar fi pornit încălţat. Ocoli casa şi privi în urmă. În dormitor, lumina era încă aprinsă. O coti la vale, spre şosea, când observă monociclul lui Montgomery. Se opri.

Dacă ar fi continuat în acea direcţie, ar fi dat de drumul pe care treceau autobuzele. O dată ajuns acolo, Montgomery avea cincizeci la sută şanse de a-l ajunge din urmă cu monociclul. Neavând niciun ban, nu putea conta decât pe propriile-i picioare pentru a se îndepărta; nu-şi putea permite să ia autobuzul.

Şi ce dacă? Montgomery nu avea să se ostenească să-l întoarcă din drum. Avea să-i ureze călătorie sprâncenată şi avea să îl dea uitării!

Gândurile astea nu-i dădeau pace cu niciun chip. Dar dacă maică-sa l-ar fi trimis pe urmele lui? Dar dacă Montgomery n-ar fi putut uita insulta şi-ar fi vrut, cu orice preţ, să se răzbune?

Se întoarse, ocoli din nou casa şi o luă de-a curmezişul pantei, spre dreapta, în direcţia Căii C.S.&E.

2

BUNUL SAMARITEAN

I-ar fi plăcut să aibă o lumină, dar lipsa ei nu îl deranja prea mult. Cunoştea bine locurile acestea, ştia fiecare denivelare, fiecare copac. Continuă să înainteze pe drumul de creastă, până când ajunse în apropierea inelului de ieşire, prin care trenurile se avântau dincolo de prăpastie. Nimeri pe drumul utilizat de echipele de întreţinere a căii inelare. Se aşeză şi îşi încălţă, în sfârşit, pantofii.

De fapt, drumul de întreţinere era doar o cărare croită printre copaci; era tocmai bună pentru şenilele tractoarelor, dar nu şi pentru roţile automobilelor. Ducea în jos, la vale, apoi în sus, spre locul unde calea inelară se afunda în tunelul săpat în coasta dealului îndepărtat. O porni într-acolo, fără să se grăbească, cu mersul sprinten şi uşor al unui muntean înnăscut.

Şaptezeci de minute mai târziu, trecea pe sub inelul de intrare, aflat de cealaltă parte a văii. Îşi urmă calea, până când în faţa lui se deschise inelul care marca intrarea întunecată a tunelului. Se opri la o distanţă care i se păru a nu prezenta riscuri şi îşi evaluă şansele.

Se afla pe un deal destul de înalt căci, altfel, s-ar fi preferat construirea căii printr-o trecătoare şi nu printr-un tunel. Se plimbase adesea pe aici şi ştia că, dacă ar fi urcat până în vârf, ar fi pierdut vreo două ore – asta, dacă ar fi făcut-o ziua, pe lumină. Drumul de întreţinere o lua de-a dreptul prin inima colinei, pe sub inelele de ghidaj. Urmându-l, ar fi ajuns dincolo de deal în zece sau cincisprezece minute.

Max nu trecuse niciodată până pe celălalt versant al colinei, pe calea aceasta. Din punct de vedere legal asta ar fi însemnat o încălcare a proprietăţii. Dar acum nu-i păsa prea mult, oricum încălca legea stând aici. Uneori, vreun porc ori vreun animal sălbatic se aventura în tunel şi rămânea prins înăuntru, ca într-o capcană, atunci când trenul se năpustea de-a curmezişul colinei. Mureau pe loc, deşi nu prezentau nicio zgârietură. Max

descoperise o dată cadavrul unei vulpi, chiar la gura tunelului şi, mânat de simţu-i practic, îl valorificase. Deşi, aparent, nu se vedea nicio urmă de rană, când îl jupuise, descoperise o mulţime de mici hemoragii. Cu câţiva ani înainte, un om fusese surprins înăuntru; trupul lui fusese adus la lumină de către echipa de întreţinere.

Tunelul avea un diametru mai mare decât inelele, dar nu cu mai mult decât era necesar pentru a-i permite trenului s-o ia înaintea undei de şoc pe care o provoca trecerea sa. Nu orice fiinţă vie aflată în tunel putea însă evita valul; acel insuportabil bubuit ca de tunet, care provoca dureri de urechi chiar şi la mare distanţă, era acolo, în interior, atât de încărcat cu energie, încât provoca moartea instantanee.

Dar Max n-avea niciun chef să urce dealul. Trecu în revistă, în minte, orarul trenurilor. Tomahawk-ul era cel pe care-l admirase trecând în amurg; Javelin-ul era cel pe care-l auzise pe când se ascundea în grajd. Assegai trecuse, mai mult ca sigur, cu puţin timp în urmă, deşi nu-şi amintea să-l fi auzit. Mai rămânea, deci, doar Cleaver, cel de la miezul nopţii. Privi spre cer.

Luceafărul răsărise, desigur, dar fu surprins să descopere că Marte se afla încă pe boltă, la apus. Luna nu se ivise. Îşi aminti că miercurea care trecuse fusese lună plină. Precis că…

Ceva i se părea a fi în neregulă, astfel încât se verifică, aruncând o privire atentă spre Vega şi comparând-o cu ceea ce îi indica poziţia Carului Mare. Şuieră uimit, încetişor: în ciuda a toate câte se petrecuseră, nu era decât ora zece, plus sau minus cinci minute – stelele nu puteau să greşească. Aşadar Assegai nu avea să treacă decât peste vreo trei sferturi de oră. Mai rămânea doar improbabila posibilitate a trecerii vreunui tren special; avea timp berechet pentru a traversa prin tunel.

O luă înainte, cufundându-se în gura neagră a tunelului. Nu parcursese nici cincizeci de metri, când începu să-i pară rău şi să simtă fiorul rece al panicii cuprinzându-l. Era beznă, ca într-un coşciug pecetluit. Înaintarea deveni însă mult mai uşoară, pe măsură ce plictiseala îi alungă gândurile de la unda de şoc. Mergea de o bună bucată de timp, cu paşi apăsaţi şi totuşi grăbiţi, când ochii săi, obişnuindu-se cu întunericul total, desluşiră un cerc cenuşiu, ceva mai luminos, drept înaintea

ochilor. Grăbi pasul, apoi o porni într-o goană disperată, în vreme ce spaima pe care i-o stârnea locul acesta se înteţea.

Ajunse la capătul îndepărtat, cu gâtul uscat şi inima bubuind; o porni la vale, fără să-i pese de faptul că drumul devenise mai accidentat, de îndată ce părăsise tunelul. Încetini şi se opri de-abia când ajunse la baza unui stâlp de susţinere atât de înalt, încât inelul din vârful său de-abia se putea distinge. Rămase locului, luptând ca să-şi recapete suflarea.

Fu aruncat în faţă şi trântit la pământ.

Se ridică ameţit, amintindu-şi vag unde se afla şi că fusese aruncat din picioare. Pe un obraz şi pe mâini era plin de sânge şi îşi julise genunchii. Observând acestea, realiză ce i se întâmplase: un tren trecuse chiar pe deasupra lui.

Nu fusese destul de aproape pentru a fi ucis de suflu, dar îndeajuns pentru a fi culcat la pământ. Imposibil să fi fost Assegai; privi din nou spre stele, iar ceea ce văzu îi întări convingerea. Nu, fusese un tren special şi, dacă ar mai fi rămas încă un minut în tunel…

Începu să tremure şi trecură câteva minute bune până când reuşi să-şi adune gândurile. O porni din nou la drum, pe cât de repede îi permitea trupul său învineţit. De-abia acum făcu o constatare neplăcută: noaptea era liniştită.

Însă tăcerea nu stăpâneşte niciodată cu adevărat noaptea. Urechile sale, obişnuite încă din copilărie să asculte sunetele lumii dintre dealuri, ar fi trebuit să perceapă urzeala nesfârşită a micilor zgomote ale întunericului: şuierul vântului printre frunze, larma micilor vietăţi, orăcăitul broaştelor de copac, bâzâitul insectelor, ţipătul cucuvelelor.

O deducţie brutală îl determină să se convingă de faptul că nu mai putea auzi, că era surd ca un bolovan. Unda de şoc îl asurzise. Nu era nimic de făcut în această privinţă, astfel încât îşi văzu de drum. Nici măcar o clipă nu-i trecu prin minte să se întoarcă acasă. Pe fundul văii, acolo unde stâlpii de susţinere aveau aproape o sută de metri înălţime, drumul de întreţinere intersecta un drum agricol. O apucă pe acesta, în josul pantei. Reuşise să îndeplinească scopul pe care şi-l propusese iniţial: trecuse într-un alt ţinut, unde Montgomery era puţin probabil să îl mai caute. Trecuse într-o altă vale; deşi se afla la numai

câteva mile de casă, străbătând colina prin tunel, pătrunsese într-alt ţinut.

Merse în aceeaşi direcţie vreme de vreo două ceasuri. Drumul nu era cine ştie ce, dar, în comparaţie cu drumul de întreţinere, era mult mai uşor de parcurs. Undeva, drept înainte, dealurile aveau să lase loc depresiunii în care locuiau „străinii”. Acolo avea să găsească autostrada de transport ce înainta paralel cu calea inelară, ducând spre Earthport. Îşi alesese drept destinaţie Earthport, deşi nu ştia încă ce avea să facă, o dată ajuns acolo.

Luna se afla acum undeva în spatele său. Parcursese deja o bună bucată de drum. Un iepure ţopăi pe drum, în faţa lui, se opri o clipă ca să-l privească, iar apoi o luă la goană. Văzându-l, regretă că nu-şi luase puşca cu alice. E drept, se învechise şi nu valora mare lucru, iar în ultima vreme devenise tot mai greu să procure proiectilele necesare pentru o asemenea armă demodată. Dar cât de bine s-ar fi potrivit acum un iepure la proţap! Îşi dădu seama că nu era doar obosit, ci şi înfiorător de înfometat. De-abia ciugulise câte ceva la cină şi se părea că la micul dejun avea să mănânce răbdări prăjite.

Foamea îi pieri pentru câteva clipe, când urechile i se umplură de un ţiuit strident, care se accentuă. Clătină din cap şi îşi astupă urechile, dar asta nu-i ajută la nimic. Nu putea decât să încerce să-l ignore. Mai merse cam o jumătate de milă, până când, deodată, realiză că îşi auzea paşii. Se opri şi bătu din palme. Auzi sunetul, vătuit de suprapunerea cu ţiuitul acela supărător. Răsuflă uşurat şi porni din nou.

În cele din urmă, ajunse pe coama unui deal care domina o vale largă. La lumina lunii, desluşi linia autostrăzii de transport ce ducea spre sud-vest, ba chiar i se păru că vede şi ghidajele fluorescente de trafic. Grăbi pasul.

Se apropia de autostradă, şi chiar auzea uruitul trailerelor, când zări o lumină chiar înaintea sa. Se îndreptă spre ea, cu băgare de seamă, convins că nu era un vehicul sau clădirea unei ferme. Se dovedi a fi un foc micuţ, ce putea fi zărit de pe deal, dar nu şi de pe autostradă, de care îl despărţea o movilă de calcar. Alături se afla un bărbat, care învârtea într-o cutie de conserve proptită deasupra flăcărilor pe nişte pietre ce improvizau un soi de vatră. Max se furişă mai aproape, la

adăpostul unor tufişuri. O adiere de vânt îi aduse în nări aroma de fiertură şi Max simţi că-i lăsa gura apă. Stând în cumpănă între foamea aprigă ce-i chinuia măruntaiele şi neîncrederea înnăscută a omului de la ţară faţă de „străini”, se mulţumi să privească în tăcere. La un moment dat, bărbatul luă cutia de conserve de pe foc şi strigă:

— Hai, nu te mai ascunde! Vino încoace!

Max fu prea surprins ca să-i mai poată răspunde. Bărbatul urmă:

— Hai încoace, la lumină, că doar n-o să te mănânc!

Max se ridică în picioare şi se lăsă să alunece în cercul de lumină din jurul focului. Bărbatul ridică privirea.

— Hai noroc! Ia loc lângă noi!

— Salut!

Max se aşeză dincolo de foc, în partea opusă vagabondului. Acesta era şi mai jerpelit decât Max şi nu se bărbierise cam de multişor. Cu toate astea, îşi purta zdrenţele cu un fel de mândrie şi părea foarte plin de sine.

Continuă să amestece în fiertură. La un moment dat, îşi cufundă lingura în cutia de conserve, o scoase plină, suflă în ea şi gustă.

— E aproape gata, anunţă el. Mâncarea nu-i grozavă, o tot încălzesc de vreo patru zile şi parcă tot mai bună se face… Găseşte-ţi o farfurie pe undeva.

Se ridică, se aplecă deasupra grămezii de cutii de conserve ce se înălţa în spatele său şi alese una ceva mai mică. Max şovăi o clipă, apoi îl imită, culegând din grămadă o cutie care pe vremuri conţinuse cafea şi nu părea să mai fi fost folosită de atunci. Gazda sa îi servi o porţie generoasă de fiertură şi îi întinse o lingură, pe care Max o privi circumspect.

— Dacă n-ai încredere în cel ce-a folosit ultima oară lingura, ţine-o câteva clipe deasupra focului, iar apoi şterge-o, îi spuse omul acela. Cât despre mine, nu-mi fac griji. Dacă vreo goangă are ghinionul de a mă muşca, moare în chinuri groaznice!

Max îi urmă sfatul, ţinând lingura deasupra flăcărilor, până când coada i se înfierbântă prea tare pentru a fi ţinută în mână, după care o şterse cu poala cămăşii.

Fiertura era bună, iar foamea o făcea să pară de-a dreptul excelentă. Sosul era gros şi conţinea tot soiul de verdeţuri şi urme de carne greu de identificat. Max nu-şi prea bătea capul în privinţa provenienţei ingredientelor; pur şi simplu se bucura de ele. După un timp, gazda sa îl întrebă:

— Un supliment?

— Hmm? Sigur că da, mulţumesc!

Cea de-a doua porţie de fiertură îl sătură şi-i răspândi în întregul trup o senzaţie călduţă de mulţumire. Se întinse leneş, cuprins de oboseală.

— Ti-e mai bine? îl întrebă bărbatul.

— Păi, cum să nu?! Mulţam!

— Apropo, mie-mi zice Sam.

— Numele meu e Max.

— Mă bucur să te cunosc, Max.

Max aşteptă să treacă o bucată de vreme, după care îndrăzni să pună întrebarea care-l sâcâia:

— Aăă… Sam? De unde-ai ştiut că eram aici, mai înainte? M-ai auzit?

Sam rânji.

— Nu. Dar silueta ţi se decupa pe cer. Să nu mai faci aşa ceva, băiete, căci s-ar putea să fie ultimul lucru pe care-l vei face vreodată!

Max se răsuci şi privi spre locul de unde pândise mai înainte. Păi da, Sam avea dreptate. La naiba!

— Mergi de mult? se interesă Sam.

— Hm? Da, de-o bună bucată de vreme, cred.

— Şi mergi departe?

— Păi, cred că da.

Sam aşteptă o clipă, după care spuse:

— Cred că ai tăi au să-ţi cam ducă dorul, nu-i aşa?

— Cum? De unde ştii?…

— C-ai fugit de-acasă? Păi, ai fugit, nu-i aşa?

— Îhîm! Cam aşa e…

— Păreai tare abătut atunci când ai venit. Poate că încă nu-i prea târziu şi încă n-ai tăiat toate punţile în urma ta. Gândeşte-te bine ce faci, băiete. E greu pe drumuri, ascultă la mine, că mă pricep!

— Să mă-ntorc? Niciodată!
— Chiar atât e de nasoală treaba?
Max contemplă flăcările. Avea nevoie disperată să-şi rumege gândurile, chiar dacă asta însemna să-i destăinuie unui străin treburile sale personale. Iar străinul ăsta cu glasul blând ştia al naibii de bine să asculte.
— Ia spune-mi, Sam, ai avut vreodată o mamă vitregă?
— Cum? Nu, nu-mi aduc aminte să fi avut. Pupicurile de noapte bună mi le dădeau cei de la Centrul de Stat pentru Dezvoltarea Copiilor din Central Jersey.
— Aha!
Max îşi depănă povestea, încurajat din când în când de câte o întrebare de-a lui Sam, pentru a-i risipi confuzia.
— ... Aşa c-am întins-o! încheie el. Nu cred că aveam de ales, nu-i aşa?
Sam îşi ţuguie buzele.
— Nu prea. Tatăl ăsta de două ori vitreg al tău îmi pare a fi precum un şoarece care dă din coadă încercând să devină şobolan. Bine c-ai scăpat de el!
— Și nu crezi c-au să încerce să îmi dea de urmă si să mă ducă înapoi?
Sam tăcu o vreme, adăugând nişte vreascuri pe foc.
— În privinţa asta, nu ştiu ce să zic...
— Păi, de ce? Lui nu i-aş fi de niciun folos. Nu mă are la inimă. Cât despre maică-mea, n-are să-i pese nici ei prea mult. Poate c-are să bocească un pic, dar n-are să se omoare ea dintr-atâta.
— Ar mai fi ferma...
— Ferma? Acum, că nu mai e tata, nu-mi pasă de ea. Ce-i drept, nu era mare scofală. Mă speteam, încercând să scot o amărâtă de recoltă. Dacă Legea pentru Asigurarea Hranei n-ar fi interzis proprietarilor să-şi abandoneze terenurile, sunt convins că tata s-ar fi lăsat de mult de agricultură. Numai o condamnare guvernamentală ar putea convinge pe cineva să se înhame la o asemenea muncă.
— La asta mă refeream şi eu. Păcăliciul ăla a convins-o pe maică-ta s-o vândă. Cunoştinţele mele în domeniul legilor n-or fi prea extinse, dar mi se pare că banii ar fi trebuit să-ţi revină ţie.

— Cum? A, de bani puţin îmi pasă. Nu vreau decât să scap de ei.

— Nu vorbi aşa de bani, asta-i o blasfemie! De fapt, ceea ce vrei tu nu prea contează, căci am impresia că cetăţeanul Montgomery se va usca de dorul tău, cât de curând.

— De ce?

— Taică-tău a lăsat vreun testament?

— Nu. De ce-ar fi făcut-o? Singura lui avere era ferma.

— Nu cunosc chichiţele legislaţiei din statul ăsta, dar sunt sigur că minimum jumătate din fermă îţi aparţinea ţie. Cât despre mama ta vitregă, nu are drept de proprietate asupra jumătăţii ei decât atâta timp cât se află în viaţă, urmând ca totul să-ţi revină ţie după moartea ei. Orişicât, pun pariu că ea nu poate hotărî nimic fără semnătura ta. De cum se va deschide notariatul ţinutului, mâine dimineaţă, cumpărătorii vor afla chestia asta. Şi-atunci vor veni fuga-fuguţa, după tine şi după maică-ta. Şi, fii convins, nu vor trece nici zece minute, că acest Montgomery va porni în căutarea ta, dacă nu cumva e deja pe drum.

— Şi dacă-mi dau de urmă, mă pot obliga să mă întorc?

— Nu-i lăsa să te găsească. Ai pornit cu dreptul, oricum.

Max îşi înşfăcă rucsacul.

— Se pare că-i timpul s-o iau din loc. Îţi mulţumesc din suflet, Sam. Poate c-am să te ajut şi eu într-o bună zi!

— Aşează-te!

— Uite ce e, cred c-ar fi mai bine să încerc să ajung cât mai departe.

— Copile, eşti obosit şi mintea ta a luat-o razna. Cât de departe crezi c-ai putea ajunge, în starea în care te afli? Mâine, dis-de-dimineaţă, o s-o luăm de-a lungul autostrăzii, cale de vreo doi kilometri; e acolo, spre sud, un restaurant pentru camionagii. Îi vom prinde pe şoferi la ieşire, imediat după ce-şi vor fi luat micul dejun, când vor fi bine dispuşi. Îi vom convinge să te ia, şi în zece minute vei ajunge mai departe decât ai putea de-ai merge toată noaptea.

Max se văzu silit să recunoască faptul că era de-a dreptul sfârşit de oboseală şi că Sam se pricepea mai bine decât el la asemenea lucruri.

— Ai cumva o pătură în rucsac? urmă Sam.

— Nu. Doar o cămaşă... şi nişte cărţi.

— Cărţi, zici? Mai citesc şi eu, când am ocazia. Pot să le văd?

Max şovăi o clipă, înainte de a le scoate. Sam se apropie şi, la lumina focului, începu să le studieze.

— Să mă transform chiar acu' într-un marţian cu trei ochi! Băiete, tu ştii ce ai aici?

— Desigur.

— Dar n-ai dreptul să posezi aşa ceva! Nu eşti membru în Ghilda Astronavigatorilor!

— Nu, nu sunt, dar unchiul meu era! A făcut parte din prima expediţie spre Beta Hydrae, adăugă Max, plin de mândrie.

— Ei, nu zău, vorbeşti serios?

— La fel de serios ca un perceptor!

— Dar tu n-ai fost niciodată în spaţiu, nu-i aşa? Nu, sigur că nu aveai cum să fi fost!

— Nu, dar voi merge!

Şi Max îi mărturisi un lucru pe care nu-l mai destăinuise niciodată, nimănui: ambiţia sa de a merge pe urmele unchiului său, călătorind spre stele. Sam îl ascultă îngândurat şi când, într-un târziu, tăcu, îl întrebă încetişor:

— Aşadar vrei să devii astronavigator?

— Pe cinstea mea, da!

Sam îşi scărpină nasul.

— Ascultă-mă, băiete, n-aş vrea să-ţi răpesc entuziasmul, dar lumea nu joacă întotdeauna aşa cum vrei tu. Să devii astronavigator e aproape la fel de greu precum e să intri în Ghilda Instalatorilor. Zeama-i cam lungă în blidul fiecăruia, în zilele noastre, şi nu prea umblă câinii cu colaci în coadă. Ghilda nu te va primi cu braţele deschise, oricât ai fi tu de dornic să le devii ucenic. În plus, calitatea de membru e ereditară, la fel ca în toate celelalte ghilde bine plătite.

— Dar unchiul meu era membru!

— Unchiul tău nu-ţi era tată.

— Nu, e drept, dar fiecare membru care nu are urmaşi, are dreptul de a-şi numi succesorul. Unchiul Chet mi-a explicat asta. Îmi spunea mereu că are de gând să-mi înregistreze candidatura.

— Şi a făcut-o până la urmă?

Max rămase tăcut. Când a murit unchiul său, era prea tânăr ca să ştie cum ar fi putut afla acest lucru. Mai târziu, când şi tatăl său se dusese, evenimentele îl copleşiseră. Nu mai verificase, preferând, în subconştientul său, să-şi nutrească iluziile, în loc să şi le pună la încercare.

— Habar n-am, spuse el, într-un târziu. Voi merge la Sediul Central din Earthport şi voi afla.

— Hmm... Îţi urez noroc, băiete!

Sam îşi aţintise privirile spre foc, iar lui Max i se păru că în ochi i se putea citi tristeţea.

— Ei bine, cred că ar fi timpul să-nchid ochii şi-ai face mai bine să-mi urmezi exemplul. Dacă ţi-e frig, găseşti nişte ambalaje şi oarece pânzeturi sub bolovanul acela. Au să-ţi ţină de cald, dacă nu ţi-e frică de purici.

Max se târî până în scobitura ce-i fusese indicată şi, pe pipăite, dădu de aşternutul primitiv de care-i vorbise Sam. Nu prea credea că va reuşi să adoarmă, dar aţipi pe dată, înainte ca Sam să fi reuşit să stingă focul.

Fu trezit de o rază strălucitoare de soare care se strecura de afară. Se târî înapoi la lumină, se ridică în picioare şi se întinse, încercând să-şi alunge amorţeala din mădulare. După soare, aprecie că era în jur de ora şapte, dimineaţa. Sam nu se zărea nicăieri. Privi în jur şi strigă, dar nu prea tare, şi se gândi că poate Sam coborâse la pârâu să bea apă şi să se spele. Max intră înapoi în adăpost şi îşi scoase rucsacul, având de gând să îşi schimbe şosetele murdare.

Cărţile unchiului său dispăruseră.

Deasupra cămăşii de rezervă, găsi un bileţel: „Dragă Max”, scria acolo „, ţi-am lăsat nişte fiertură în cutia de conserve. Poţi să ţi-o încălzeşti, pentru micul dejun. Noroc bun, Sam. P.S.: îmi pare rău.”

Căutând în continuare, descoperi că îi lipsea şi cartela de identitate, dar Sam nu se obosise să ia altceva din puţinu-i avut. Max nu se atinse de fiertură, ci se aşternu la drum, cu mintea plină de gânduri amare.

3

EARTHPORT

Drumul de ţară trecea pe sub autostrada destinată transportului de mărfuri; Max traversă pe cealaltă parte şi o luă spre sud, de-a lungul autostrăzii. Drumul era marcat din loc în loc cu indicatoare care interziceau accesul, dar se vedea foarte bine că era un drum destul de circulat. Autostrada se lărgi, îmbogăţindu-se cu o bandă de decelerare. La capătul acesteia, la vreo milă depărtare, Max zări restaurantul de care îi pomenise Sam.

Sări gardul ce împrejmuia restaurantul şi terenurile de parcare şi se îndreptă spre zona în care stăteau aliniate vreo duzină de trailere. Unul dintre ele era, se pare, gata de plecare, căci fundul său plat plutea la câţiva centimetri distanţă de pavajul de metal. Ocolindu-l, Max se îndreptă spre partea din faţă şi privi în cabina conducătorului. Prin uşa deschisă, îl putu vedea pe şofer, aşezat în faţa bordului plin de instrumente. Max îl strigă:

— Domnule!

Şoferul scoase capul pe fereastră:

— Ce vrei?

— Care-ar fi şansele mele ca să mă luaţi o bucată de drum, spre sud?

— Cară-te, băiete! veni răspunsul, şi portiera se închise.

Niciunul dintre trailere nu mai era ridicat de la pământ; cabinele erau goale. Max se pregătea de plecare, când un alt gigant lunecă lin pe banda de decelerare, intră în parcare, se strecură într-unul dintre spaţiile amenajate pentru garare, lăsându-se, în sfârşit, pe sol. Max îl zări pe şofer coborând din cabină, dar consideră mai nimerit să aştepte până când acesta avea să ia masa. O luă încet spre clădirea restaurantului şi privi prin uşa de sticlă. Înăuntru, o mulţime de oameni îşi devorau, flămânzi, micul dejun, şi Max simţi că-i lasă gura apă. În clipa aceea, auzi, din spate, un glas plăcut, interpelându-l:

— Scuză-mă, dar blochezi intrarea.
Max se dădu îndată la o parte.
— Oh! îmi pare rău.
— Ia-o înainte! Tu ai fost primul.
Cel care-i vorbea era un bărbat cu cel mult zece ani mai în vârstă decât el. Era plin de pistrui şi zâmbea strâmb. Pe boneta sa, Max observă insigna Ghildei Şoferilor.
— Hai, intră, repetă bărbatul. Intră, până când nu te calcă în picioare mulţimea!
Max sperase ca înăuntru să-l găsească pe Sam. La urma urmei, nimeni nu-i putea face nimic doar fiindcă îndrăznea să intre! Oricum, n-avea de gând să mănânce. Un gând fugar îi şopti c-ar fi putut, eventual, să lucreze, pentru a-şi câştiga micul dejun, dacă avea norocul să dea peste un patron de treabă. Graba bărbatului pistruiat era vădită; acesta se lăsă condus de propriul său nas spre sursa mirosurilor ademenitoare care se strecurau de dincolo de uşă.
Restaurantul era ticsit; nu mai rămăsese decât o singură masă pentru două persoane liberă. Bărbatul se lăsă să cadă, greoi, într-un scaun, şi spuse:
— Ia loc.
Observând ezitarea lui Max, urmă:
— Hai, aşează-te! Nu mi-a plăcut niciodată să mănânc singur.
Simţind privirile patronului restaurantului aţintite asupra sa, Max luă loc la masă. O chelneriţă le întinse amândurora câte un meniu, iar şoferul o măsură admirativ, din cap până-n picioare. După plecarea ei, zâmbi şi zise:
— Pe vremuri, restaurantul ăsta avea servire automată. Apoi a dat faliment. Vadul s-a mutat la TIVOLI, la vreo optzeci de mile distanţă, în jos, pe autostradă. Noul proprietar s-a descotorosit de toate maşinăriile şi a angajat nişte fete pe post de chelneriţe. De-atunci, treaba-i merge iar ca pe roate. Nimic nu face mâncarea să pară mai gustoasă decât fetele astea care ţi se preumblă pe dinainte. De-acord?
— Păi, cred că da. Sigur!
Max nici nu-l auzise. Intrase doar de câteva ori într-un restaurant, mai exact, doar în ospătăria din Clyde’s Corners.

Preţurile pe care le vedea tipărite în meniu îl înspăimântau. Îi venea să se ascundă sub masă.

Tovarăşul său îl privi întrebător.

— Care-i necazul, amice?

— Necaz? Aăă, nimic.

— Eşti lefter?

Expresia tristă de pe chipul lui Max ţinea loc de orice răspuns.

— La naiba, am trecut şi eu prin aşa ceva. Nu-ţi face griji.

Bărbatul pocni din degete spre chelneriţă.

— Vino-ncoace, bombonico! Eu şi prietenul meu am vrea câte o friptură cu un ou ochi deasupra şi cu ceva garnitură. Oul să fie doar niţel prăjit. Dacă, din întâmplare, e prea ţeapăn, îţi jur că-l agăţ în cuie pe perete, ca să-l vadă toţi! Ai priceput?

— Mă-ndoiesc că eşti îndeajuns de tare ca să baţi un cui, îi replică ea şi se îndepărtă, unduindu-se lin. Ochii şoferului nu se dezlipiră de ea, până ce nu dispăru în bucătărie.

— Ce-ţi spuneam eu?! Cum poate o maşinărie să concureze cu aşa ceva?

Friptura era bună, iar oul nu era congelat. Şoferul îl îndemnă pe Max să-i spună Red, şi Max se prezentă, la rândul său. Tocmai înghiţea ultima îmbucătură de ou pe o bucată de pâine şi se gândea cum să abordeze subiectul care-l frământa, când Red se aplecă înspre el peste masă şi-i spuse, aproape în şoaptă:

— Ascultă, Max… Ai vreo treabă anume? Ce-ai zice de o slujbă?

— Cum? Păi, ce să zic, ştiu eu? Ce fel de slujbă?

— Ce-ai zice de-o călătorie spre sud-vest?

— Sud-vest? De fapt, exact într-acolo mă îndreptam.

— Bine. Uite care-i treaba: regulamentul cere să fie tot timpul câte doi conducători pe fiecare transport. În caz contrar, după fiecare opt ore de condus se ia o pauză de odihnă de opt ore. Eu nu-mi pot permite treaba asta, fiindcă am de recuperat o întârziere. Partenerul meu a întins-o. Tâmpitul s-a îmbătat criţă şi-am fost nevoit să-l las să se răcorească. Din păcate, trebuie să trec pe la un post de control, la o sută treizeci de mile de aici. Dacă n-am să fiu în stare să demonstrez că am un partener, au să mă oblige să zac deoparte vreme de opt ore.

— Urâtă treabă! Din păcate, Red, eu nu ştiu să conduc. Îmi pare nespus de rău.

Red închină cu paharul pe care-l ţinea în mână.

— Nici nu e nevoie să ştii să conduci. Am să te las să fii mereu şoferul de rezervă. Oricum, tot n-aş da-o pe micuţa mea Molly Malone pe mâna cuiva care nu-i cunoaşte hachiţele. Eu am să iau nişte energizante ca să mă ţină treaz şi-am să-mi recuperez somnul când om ajunge la Earthport.

— Mergi până la Earthport?

— Chiar aşa.

— Batem palma!

— În regulă! Uite cum vom face: de câte ori vom trece de un post de control, tu te vei ascunde în cabină şi te vei preface că dormi. Mă vei ajuta să încarc şi să descarc – am de lăsat o parte din marfă la Oke City şi de încărcat alta în loc – iar eu îţi voi da de mâncare. Facem târgul?

— De acord!

— Atunci, hai s-o luăm din loc. Aş vrea s-o-ntindem înainte ca prăfuiţii ăştia să se trezească. Nu se ştie niciodată la ce te poţi aştepta din partea lor.

Red puse pe masă o bancnotă şi nu mai aşteptă să capete restul.

„Micuţa” Molly Malone avea o lungime de aproximativ şaizeci şi cinci de metri şi era astfel construită încât, cu cât mergea mai repede, cu atât cobora mai aproape de sol. Max descoperi acest lucru atunci când, cu un şuierat, trailerul se ridică de la pământ. În clipa aceea, indicatorul marcat DISTANȚA DE LA SOL arăta douăzeci de centimetri. Pe măsură însă ce viteza lor creştea, în vreme ce înaintau pe banda de acceleraţie, distanţa scăzu la paisprezece centimetri.

— Respingerea acţionează pe baza unei legi a acţiunii şi reacţiunii, îi explică Red. Cu cât vântul ne împinge mai mult în jos, cu atât ne împinge şi şoseaua în sus. Asta ne împiedică să ieşim în decor. Cu cât mergem mai repede, cu atât suntem mai stabili.

— Dar dacă mergi atât de repede încât presiunea vântului te izbeşte de şosea? Ai putea să opreşti, înainte să te faci ţăndări?

— Pune-ţi mintea la contribuţie! Cu cât ne apropiem mai mult de pământ, cu atât suntem împinşi în sus. Aminteşte-ţi, vorbeam de acţiune şi reacţiune.

— Aha!

Max scoase din rucsac rigla de calcul a unchiului său.

— Dacă la douăzeci de centimetri nu face decât să-şi suporte propria greutate, asta înseamnă că la opt centimetri, masa trailerului va fi de şapte sute douăzeci şi nouă, iar la o jumătate de centimetru…

— Nici să nu te gândeşti la aşa ceva! La viteza maximă, nu reuşesc să o fac pe Molly să coboare sub unsprezece centimetri.

— Dar ce anume o face să înainteze?

— E vorba de o relaţie de fază. Câmpul aleargă înainte, iar Molly încearcă să îl ajungă din urmă, dar nu reuşeşte. Nu mă-ntreba teoria, eu nu fac decât să apăs pe butoane.

Red îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe spate, ţinându-şi doar o mână pe manşă.

— La cutie, amice! mai avem doar patruzeci de mile până la primul post de control.

„Cutia” se afla în spatele cabinei de comandă, ceva mai sus decât scaunul şoferului şi al însoţitorului. Max se căţără înăuntru şi se înfăşură într-un cearşaf. Red îi întinse o bonetă la fel cu cea pe care o purta.

— Trage-ţi-o peste ochi, dar lasă insigna la vedere.

Max făcu exact cum i se spusese.

Auzi cum zgomotul vântului se transformă din şuieratul de adineauri într-un suspin abia perceptibil, apoi încetă cu totul. Trailerul atinse solul şi portiera se deschise. Rămase nemişcat, fără să reuşească să îşi dea seama ce se întâmpla afară. O voce stranie se făcu auzită:

— De când conduci?

— De când ne-am oprit să luăm micul dejun la restaurantul lui Tony.

— Zău? Atunci cum se face că ai ochii atât de injectaţi?

— E din cauza vieţii dezordonate pe care o duc. N-ai vrea să-mi vezi, cumva, şi limba?

Inspectorul îi ignoră întrebarea şi, în schimb, îl apostrofă:

— Partenerul tău nu şi-a semnat foaia de parcurs.

— Dacă doreşti, pot să-l trezesc pe tălâmb.

— Ăăăă… dă-l naibii! Semnează tu şi pentru el. Şi, altădată, spune-i să fie mai atent.

— E-n regulă!

Molly Malone se urni din loc şi prinse viteză. Max strecură afară din aşternut.

— Am crezut că ne-a prins atunci când a întrebat de semnătura mea.

— Am făcut-o intenţionat, spuse Red, nepăsător. Întotdeauna trebuie să le dai un motiv ca să se zborşească, fiindcă, altfel, ţi-o caută cu lumânarea.

Lui Max îi plăcea trailerul. Viteza înfricoşătoare pe care o atingea, la o distanţă atât de mică de pământ, îi dădea fiori de plăcere; se hotărî că, dacă nu reuşea să devină astronaut, viaţa de şofer nu i-ar fi displăcut. Avea să afle cât de mare era suma ce trebuia depusă pentru instruire şi avea să facă economii. Îi plăcea uşurinţa cu care Red îndrepta vehiculul pe banda de viteză şi cât de uşor se mişca acest monstru în curbe. Atunci, Molly se înclina şi linia orizontului forma un unghi neobişnuit.

Lângă Oklahoma City, trecură şuierând pe sub inelele de ghidaj ale Căii C.S.& E., exact în clipa în care un tren zbura pe deasupra – Razor, după calculele lui Max.

— Pe vremuri, am condus şi eu unul dintr-ăla, rosti Red, aruncând o privire în sus.

— Serios?

— Îhîm! însă, de la un moment dat, au ajuns să mă înspăimânte. De fiecare dată când făceam saltul şi simţeam că-mi pierd greutatea, mi se ridica părul măciucă. De la un timp, am început să-mi închipui că trenul poseda o minte a sa şi că nu-şi dorea decât să o ia razna, în loc să intre în următorul inel de ghidaj. Aşa că am găsit un şofer de cursă lungă care voia să promoveze şi care a fost de acord să plătească taxa necesară pentru ca ambele ghilde să fie de acord ca noi să facem schimbul. Îţi mărturisesc că nu mi-a părut rău niciodată. Crede-mă, o viteză de două sute de mile pe oră, aproape de pământ, e absolut suficient.

— Dar ce părere ai despre astronave?

— Asta-i altă mâncare de peşte! În spaţiu, ai loc destul să-ţi întinzi genunchii. Ascultă-mă, băiete, când ajungi la Earthport, musai să-ţi faci timp să arunci o privire la păpuşile cele mari. Merită văzute, zău!

Cartea împrumutată de la bibliotecă îi ardea fundul rucsacului. La Oklahoma City zări o cutie poştală în apropierea depoului de marfă şi, într-o inspiraţie de moment, aruncă volumul înăuntru. După ce îl puse la poştă, ghimpele îndoielii îl făcu să-şi spună că poate, făcând acest lucru, îi dădea lui Montgomery o idee despre locul în care se afla, dar se strădui să-şi alunge îngrijorarea: cartea se cuvenea a fi înapoiată. Faptul că, din punct de vedere legal, era un vagabond, sau faptul că încălcase o proprietate privată şi, mai mult, se substituise unui şofer licenţiat, nu îl deranjaseră; în schimb, furtul unei cărţi i se părea un păcat de neiertat.

Când ajunseră la destinaţie, Max dormea, în culcuşul din spate. Red îl zgâlţâi, încercând să îl scoale.

— Capăt de linie, băiete.

Max se ridică în capul oaselor, căscând.

— Unde suntem?

— La Earthport. Hai să ne dezmorţim niţel, după care vom descărca povara păpuşii ăsteia.

Când terminară de descărcat trailerul, trecuseră deja două ore de la răsăritul soarelui şi căldura devenea din ce în ce mai înăbuşitoare. Red îl invită, pentru ultima oară, la masă. Termină de mâncat cel dintâi, plăti, după care puse o bancnotă lângă farfuria lui Max.

— Mulţumesc, băiete. Asta-i ca să-ţi poarte noroc. Să ne vedem cu bine.

Dispăru, lăsându-l pe Max cu gura căscată. Acesta habar n-avea care era numele adevărat al prietenului său şi nu-i reţinuse nici numărul insignei.

Earthport era, de departe, cea mai mare aşezare în care îi fusese dat lui Max să calce vreodată până atunci. Totul în jur părea făcut ca să-l zăpăcească: mulţimile de trecători grăbiţi, clădirile gigantice, trotuarele rulante ce ţineau loc de străzi, zgomotele, soarele toropitor al deşertului şi lipsa oricărei

denivelări. Nu-i venea să creadă că, de jur împrejur, cât vedea cu ochii, nu se zărea niciun deal!

Îi fu dat să întâlnească, pentru întâia oară, un extraterestru. Era un locuitor de pe Epsilon Gemini V, având doi metri şi jumătate înălţime. Ieşea dintr-un magazin, ţinând, sub braţele-i stângi, un pachet voluminos, ca un fermier care şi-ar fi făcut cumpărăturile de sfârşit de săptămână la băcănia din Clyde’s Corners. Max se holba la el, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Cunoştea genul acela de fiinţă, din poze şi de la SV, dar să o vezi, în carne şi oase, era cu totul altceva. Ochii multipli, ca o cunună de ciorchini galbeni crescuţi în jurul capului său, îi dădeau un aspect grotesc, de parcă n-ar fi avut niciun fel de chip. Max se întoarse şi îl urmări pe extraterestru din priviri.

Creatura se apropie de un poliţist, îşi lovi scurt vârful caschetei şi spuse:

— Scuzaţi-mă, tomnule, aţi putea fi atât te amabil încât să mă întrumaţi spre Clubul Atletic Palmierii Teşertului?

Max n-ar fi fost în stare să precizeze de unde anume venise sunetul.

Într-un târziu, Max băgă de seamă că era singurul care se zgâia, astfel încât se îndepărtă încet, aruncând din vreme în vreme câte o privire peste umăr. Ca urmare, se lovi de un străin.

— Vai, vă rog să mă scuzaţi! se bâlbâi Max. Străinul îi aruncă o privire uimită.

— Uşurel, vericule, şi bagă de seamă, de-acu’ eşti la oraş!

După aceea, Max se strădui să fie mai atent.

Avea de gând să caute Sediul Central al Ghildei Astronavigatorilor, în speranţa vagă că, poate, chiar şi fără cărţile sale şi neavând cartela de identitate, avea să reuşească să se legitimeze şi avea să afle că unchiul Chet avusese grijă de viitorul său. În jur erau însă atâtea lucruri interesante de văzut, încât intenţia iniţială îi fugi din minte. Se afla, în acel moment, în faţa Casei Imperiale, un hotel care garanta furnizarea oricărei combinaţii de presiune, temperatură, iluminare, atmosferă, pseudogravitaţie şi un meniu diversificat, pe placul oricărei specii inteligente cunoscute. Hoinări prin preajmă, sperând să întâlnească vreunul dintre oaspeţii hotelului, dai’ singurul care

se arătă cât timp Max se învârti pe-acolo era claustrat într-un vehicul presurizat ce nu permitea vederea înăuntru.

Observând că poliţistul care păzea intrarea în hotel îl luase la ochi, se decise să o ia din loc. Apoi se răzgândi; dacă unui geminian îi era permis să întrebe încotro s-o ia, de ce n-ar fi fost valabil acelaşi lucru şi pentru o fiinţă umană? Se trezi aşadar citându-l pe extraterestru:

— Scuzaţi-mă, domnule, aţi putea fi atât de amabil încât să mă îndrumaţi spre Sediul Central al Ghildei Astronavigatorilor?

Ofiţerul îl măsură din cap până-n picioare:

— La capătul Bulevardului Planetelor, înainte de intrarea în port.

— Ăăăă… încotro să…

— Eşti nou în oraş?

— Îhî! Da, domnule.

— Si unde locuieşti?

— De locuit? Păi, deocamdată, nicăieri. De-abia am sosit. Eu…

— Şi ce treabă ai la Sediul Astronavigatorilor?

— E-n legătură cu unchiul meu, răspunse umil Max.

— Unchiul tău?

— Este… E astronavigator.

În minte, îşi încrucişă degetele, ca să-i poarte noroc. Poliţaiul îl privi din nou, cu atenţie.

— Ia-o pe banda aceasta până la prima intersecţie, iar acolo schimbă direcţia, spre vest. Ai să dai de o clădire mare cu simbolul soarelui ghildei deasupra uşii, n-ai cum s-o confunzi. Şi ţine-te departe de zonele interzise.

Max plecă, fără să aibă curajul să întrebe cum ar putea recunoaşte o zonă interzisă. Sediul ghildei se dovedi, într-adevăr, uşor de găsit. Trotuarul rulant care ducea spre vest se cufundă, la un moment dat, sub pământ şi, când banda îl aduse din nou la suprafaţă, într-o curbă largă, Max descoperi că se afla chiar în faţa clădirii pe care o căuta.

Dar el n-avea acum ochi ca s-o admire. Spre vest, acolo unde bulevardul şi clădirile sale se sfârşeau, se afla un câmp întins, plin de nave spaţiale, cale de mai multe mile: vehicule militare, mici şi rapide, navete lunare, bondoace, nave cu aripi ce deserveau staţiile-satelit, cargouri-robot, lipsite de graţie, dar

deosebit de puternice. Însă chiar în faţa porţii, la nicio jumătate de milă distanţă, se afla o navă mare, de care auzise vorbindu-se, astronava Asgard. Îi cunoştea povestea. Odinioară, unchiul Chet servise la bordul ei. Fusese construită cu o sută de ani în urmă, în spaţiu, pentru a servi drept rachetă inter-spaţială; pe-atunci, se numea Prinţul de Wales. O dată cu trecerea anilor, tubulatura de propulsie fusese demontată şi locul ei fusese luat de o torţă de conversie a masei; nava fu rebotezată Einstein. După alţi, mulţi, ani, se învârti, goală, în jurul Lunii, vreme de aproape două decenii, o epavă desuetă, lipsită de viaţă. Acum, în locul torţei, poseda propulsoare de tip Horst-Conrad, care se foloseau, pentru a înainta, de însăşi urzeala spaţiului; mulţumită lor, era acum în stare să se odihnească pe Mama-Terra. Pentru a-i comemora renaşterea, fusese din nou rebotezată, Asgard, casa celestă a zeilor.

Corpul ei masiv, în formă de pară, se sprijinea acum pe partea mai îngustă, susţinut de un eşafodaj invizibil de raze.

Deşi nu le vedea, Max ştia că razele se aflau acolo, deoarece, de jur împrejur, fusese clădit un inel de baricade, menite să împiedice pătrunderea vreunui neatent în menghina lor ucigaşă.

Îşi lipi nasul de poarta care dădea spre câmpul acela, încercând să distingă cât mai multe detalii, până când se auzi strigat:

— Hei, puştiule! Cară-te de-acolo! Nu ştii să citeşti?

Max privi în sus. Deasupra capului său atârna un semn: ZONĂ INTERZISĂ. Cu părere de rău, se îndepărtă, îndreptându-se spre sediul ghildei.

4

GHILDA ASTRONAVIGATORILOR

Totul în holul Sediului Central ai Ghildei i se părea lui Max a fi de un lux cvasireligios, ba chiar puţin înspăimântător. Când se apropie, uşile mari se deschiseră, silenţioase, culisând înlăuntrul pereţilor. Paşii săi nu stârneau niciun zgomot pe pardoseala mozaicată. O porni de-a lungul foaierului înalt, întrebându-se încotro mergea, de fapt, când o voce hotărâtă îl opri:

— Cu ce vă pot fi de folos?

Se întoarse. O femeie tânără şi foarte frumoasă îl privea cu severitate. Era aşezată în spatele unei mese de recepţie. Max se îndreptă înspre ea.

— Aăă, aţi putea să-mi spuneţi dumneavoastră, doamnă, pe cine ar trebui să caut? Nu prea ştiu cum…

— O clipă, vă rog. Numele dumneavoastră?

După câteva minute, femeia reuşise să-i smulgă elementele de bază ale scopului vizitei sale.

— Din câte-mi dau seama, nu aveţi nici statutul şi nici motivele care să vă îndreptăţească să faceţi apel la ghildă.

— Dar v-am spus…

— N-are importanţă. Voi supune problema biroului legal.

Apăsă pe un buton şi pe birou îşi făcu apariţia un ecran, căruia ea îi vorbi.

— Domnule Hanson, îmi puteţi acorda câteva clipe?

— Da, Grace?

— Se află aici un tânăr care pretinde a fi un aspirant succesoral al ghildei. N-aţi vrea să vorbiţi dumneavoastră cu el?

Glasul din ecran răspunse:

— Uite ce e, Grace, cunoşti procedura uzuală. Îi iei adresa, îl trimiţi în drumul lui şi-mi expediezi actele, ca să le studiez.

Ea se încruntă şi apăsă pe un alt buton. În ciuda faptului că Max vedea că ea continua să vorbească, nu reuşea să perceapă niciun sunet. Apoi ea încuviinţă, dând din cap, şi ecranul culisă la locul său, înăuntrul biroului. Apăsă un alt buton şi spuse:

— Skeeter!

Pe o uşă aflată în spatele ei, se ivi un curier, care îl studie pe Max cu răceală.

— Skeeter, continuă ea, condu-l pe vizitatorul nostru la domnul Hanson.

Curierul îşi trase nasul.

— Pe ăsta?

— Da, pe dumnealui. Şi încheie-ţi gulerul şi scuipă guma aia de mestecat.

Domnul Hanson ascultă povestea lui Max şi îl trimise la şeful său, consilierul-şef cu probleme juridice, care îl ascultă cum îşi depăna, pentru a treia oară, povestea. Respectivul personaj oficial tastă ceva pe birou şi discută cu altcineva, folosind aceeaşi şmecherie silenţioasă pe care o folosise cu câteva minute mai devreme fata de la poartă. In cele din urmă, i se adresă lui Max:

— Ai mare noroc, fiule! Excelenţa Sa, înaltul Secretar, a consimţit să îţi acorde câteva minute din timpul său preţios. Când vei intra acolo, bagă de seamă: nu te aşeza, aminteşte-ţi să vorbeşti numai dacă eşti întrebat şi ieşi afară imediat ce ţi se va da de înţeles că audienţa a luat sfârşit.

Biroul înaltului Secretar făcea ca luxul celor care îi bucuraseră până atunci privirile lui Max să pară de-a dreptul auster. Covorul era cât toată ferma în care crescuse Max. În aparenţă, nu exista acolo niciun fel de echipament de comunicare, niciun dosar şi, culmea!, nici măcar un birou. Înaltul Secretar zăcea relaxat într-un şezlong gigantic, în vreme ce un servitor îi masa tâmplele. Când Max îşi făcu apariţia, ridică încet capul şi-l îndemnă:

— Vino mai aproape, fiule. Aşează-te aici şi spune-mi cum te numeşti.

— Maximilian Jones, domnule.

Se priviră îndelung. Secretarului îi fu dat să vadă un tânăr înalt şi subţire, care avea nevoie de o tunsoare ca lumea, de o baie bună şi de un schimb nou de haine; Max văzu un bărbat scund şi gras, care purta o uniformă sofisticată. Avea un cap disproporţionat de mare, iar Max nu reuşi să-şi dea seama dacă în ochi i se citea răceala sau bunăvoinţa.

— Şi zici că eşti nepotul lui Chester Arthur Jones?

— Da, domnule.

— L-am cunoscut bine pe Fratele Jones. Era un bun matematician. Înţeleg că ai avut ghinionul de a-ţi pierde Cartela de identificare cetăţenească, urmă înaltul Secretar. Cari!

Deşi nu ridicase deloc tonul, un tânăr îşi făcu de îndată apariţia, cu viteza unui spiriduş.

— Da, domnule?

— Ia amprentele acestui tânăr şi cheamă Biroul de Identificare, dar nu cel local, ci pe acela din New Washington. Transmite-i complimentele mele şefului de birou şi spune-i că mi-ar plăcea să facă identificarea imediat.

Amprenta degetului mare îi fu luată foarte repede şi tânărul numit Cari se făcu nevăzut. Secretarul urmă:

— Cu ce scop ai venit aici?

Sfios, Max îi explică faptul că unchiul său îi spusese că avea de gând să-l propună pentru a deveni ucenic în cadrul ghildei.

Secretarul încuviinţă.

— Înţeleg. Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, tinere prieten, dar Fratele Jones nu a făcut niciun fel de propunere.

Lui Max îi fu greu să accepte această declaraţie simplă. Mândria sa personală era atât de legată de mândria pe care o simţea faţă de profesiunea unchiului său, atât de mult se agăţase de speranţa ca unchiul său să-l fi numit succesorul său profesional, încât îi venea greu să accepte că el nu însemna nimic, că era un nimeni. Reuşi să îngaime:

— Sunteţi sigur de asta? Aţi verificat?

Masorul îl privi şocat, dar înaltul Secretar îi răspunse, la fel de calm:

— Arhivele au fost verificate nu o dată, ci de două ori. Nu există nicio urmă de îndoială.

Secretarul făcu un gest vag şi servitorul dispăru.

— Îmi pare rău.

— Dar unchiul meu mi-a promis, insistă Max. Mi-a spus că o va face!

— Cu toate acestea, nu a făcut-o.

Tânărul care îi luase amprenta lui Max intră şi îi întinse Secretarului o foaie de hârtie. Acesta aruncă o privire asupra ei, apoi o puse deoparte.

— Nu am nicio îndoială asupra faptului că te avea în vedere. Propunerea de intrare în fraternitatea noastră implică o mare responsabilitate; se întâmplă uneori ca unii fraţi, care nu au copii, să aibă în vedere, un timp mai îndelungat, câte un aspirant, asemenea ţie, pentru a se convinge că acesta se va dovedi la înălţimea încrederii acordate. Dintr-un motiv sau altul, unchiul tău nu te-a numit pe tine.

Max se simţea strivit de umilitoarea ipoteză că iubitul său unchi l-ar fi putut considera nedemn. Nu se putea ca acest lucru să fie adevărat, doar, chiar în ajunul morţii sale, îl asigurase… îşi întrerupse şirul gândurilor pentru a spune:

— Domnule, cred că ştiu ce s-a întâmplat.

— Ce spui?

— Unchiul Chet a murit pe neaşteptate. Avea de gând să mă numească succesor, dar n-a mai apucat. Sunt convins de asta.

— Se prea poate. S-au mai văzut cazuri în care oamenii n-au apucat să-şi pună ordine în treburi înainte de a pleca pentru ultima oară pe orbită. Mă văd însă nevoit să presupun că unchiul tău ştia ce face.

— Dar…

— Asta-i tot, tinere. Nu, nu pleca încă. M-am gândit la tine, astăzi.

Max rămase cu gura căscată, dar înaltul Secretar zâmbi şi continuă:

— Vezi tu, eşti cel de-al doilea Maximilian Jones care vine la noi, cu aceeaşi poveste.

— Cum adică?

— Chiar aşa, cum adică?

Înaltul funcţionar al ghildei băgă mâna într-un buzunar al fotoliului, scoase de acolo nişte cărţi şi o cartelă şi i le întinse lui Max, care-l privea înmărmurit.

— Cărţile unchiului Chet!

— Da. Altcineva, puţin mai în vârstă decât tine, s-a prezentat ieri la noi, cu cartela ta de identitate şi aceste cărţi. Era mai puţin ambiţios decât tine, adăugă el, sec. Nu aspira la o calificare atât de înaltă cum e cea de astronavigator.

— Şi ce s-a întâmplat cu el?

— A plecat foarte grăbit, când am vrut să-i luăm amprentele. Eu nu l-am întâlnit. Atunci când ai apărut astăzi însă m-am întrebat cât de lungă va fi procesiunea de „Maximilian Jones” care ne vor onora de-acum cu prezenţa lor. Să ai grijă pe viitor de cartela aceea. Te-am scutit, dându-ţi-o înapoi, de o mulţime de neplăceri.

Max şi-o puse în buzunarul interior.

— Vă mulţumesc din suflet, domnule.

Spunând aceasta, se aplecă şi vru să bage cărţile în rucsac, înaltul Secretar îi făcu însă semn să nu o facă.

— Nu, nu! Va trebui să-mi înapoiezi cărţile.

— Dar unchiul Chet mi le-a lăsat mie moştenire!

— Îmi pare rău. Mai degrabă ţi le-a lăsat în folosinţă, deşi n-ar fi avut dreptul să facă acest lucru. Uneltele profesiunii noastre nu sunt niciodată bunuri individuale; ele sunt date în folosinţă fiecărui frate. Atunci când s-a retras, unchiul tău avea datoria să le înapoieze. Unii dintre fraţi se simt însă legaţi sentimental de asemenea lucruri. Te rog, dă-mi-le!

Max încă mai ezita.

— Ei, haide! spuse Secretarul, cu un glas blând. Nu se cade ca secretele noastre profesionale să fie lăsate la întâmplare, la îndemâna orişicui. Nici măcar frizerii nu îngăduie un asemenea lucru. Purtăm, faţă de public, o înaltă răspundere. Numai un membru al acestei ghilde, care a fost antrenat, testat, şi-a depus jurământul de credinţă şi a fost acceptat, poate fi, conform legii, păstrătorul acestor manuale.

Răspunsul lui Max de-abia se auzi:

— Nu văd nimic rău în asta. Oricum, se pare că n-au să-mi fie de niciun folos.

— Nu crezi în anarhie, nu-i aşa? Întreaga noastră societate se bazează pe transmiterea secretelor de mare importanţă numai acelora care sunt demni să le audă. Dar nu fi trist. Atunci când preia în folosinţă uneltele meseriei sale, fiecare frate depune o garanţie. După părerea mea, fiind cea mai apropiată rudă a Fratelui Jones, garanţia datorată pentru înapoierea manualelor ţi se cuvine ţie. Cari!

Tânărul de adineauri îşi făcu din nou apariţia.

— Banii cuveniţi pentru garanţie, te rog.

Cari avea banii respectivi asupra sa; părea că îşi câştigă existenţa ghicind dinainte intenţiile înaltului Secretar. Max se trezi primind din mâna sa un teanc impresionant de bancnote, o sumă mai mare decât îi fusese dat vreodată să vadă la un loc. Apoi, cărţile îi fură luate, înainte ca el să apuce să formuleze o altă obiecţie.

Se părea că venise timpul să plece dar, spre surprinderea sa, fu din nou invitat să ia loc.

— În ceea ce mă priveşte, regret că trebuie să te dezamăgesc, dar eu nu sunt decât un slujitor al intereselor fraternităţii. N-am de ales. Cu toate acestea…

Înaltul Secretar îşi împreună mâinile, ca pentru rugăciune.

— Fraternitatea noastră are însă grijă de ai săi. Pentru asemenea cazuri, am la dispoziţie anumite fonduri. Ce-ai zice de o instruire?

— Pentru ghildă?

— Nu, nu! Intrarea în fraternitate nu se acordă numai din milă. În schimb, te-ai putea pregăti pentru o meserie onorabilă, cum ar fi cea de metalurg, bucătar sau croitor. Orice meserie care nu e ereditară şi care ţi-ar face plăcere. Fraternitatea te-ar sponsoriza, ţi-ar plăti taxele de instruire şi, cine ştie, dacă te descurci cum se cuvine, ţi-ar putea chiar oferi o slujbă, după ce-ţi vei fi depus jurământul.

Max ştia că ar fi trebuit să accepte, cu recunoştinţă. I se oferea, gratuit, o ocazie pe care mulţi n-o întâlneau niciodată, nici măcar în schimbul unor mari sume de bani. Dar încăpăţânarea sa, cea care îl făcuse să dea cu piciorul în cutia cu fiertură lăsată de Sam, îl determină şi de data aceasta să respingă generoasa ofertă.

— Vă mulţumesc nespus, răspunse el, cu un glas îh care mai că se putea desluşi convingerea, dar nu cred că am să pot accepta.

Înaltul Secretar se încruntă:

— Chiar aşa? Mă rog, faci ce vrei cu viitorul tău!

Pocni din degete şi un curier îşi făcu apariţia, iar Max fu condus în afara sediului.

Stătea pe treptele impunătoarei clădiri a ghildei şi se întreba, descumpănit, ce-i mai rămăsese acum de făcut. Nici măcar

astronavele nu-l mai atrăgeau; n-ar fi fost în stare să privească vreuna fără să îl apuce plânsul. Preferă să privească spre răsărit.

La mică distanţă, zări un bărbat fercheş, sprijinindu-se de o ladă de gunoi. În vreme ce ochii lui Max rămaseră aţintiţi asupra lui, acesta se îndreptă de spate, îşi aruncă ţigara pe caldarâm şi porni ţintă spre el.

Max îl privi din nou, cu luare-aminte.

— Sam!

Fără putinţă de îndoială, era chiar hoinarul care îl jefuise;, bine îmbrăcat acum şi proaspăt bărbierit, dar era Sam!

Max porni şi el înspre acesta.

— Noroc, Max, îl salută Sam, cu un rânjet deloc stânjenit. Cum te-ai descurcat?

— Ar trebui să cer să fii arestat!

— Uşurel, uşurel! Ţine-ţi firea şi vorbeşte mai încet. Te faci de râsul lumii!

Max răsuflă adânc şi îşi coborî glasul:

— Mi-ai furat cărţile!

— Cărţile tale? Nu erau ale tale, iar eu n-am făcut decât să le înapoiez proprietarilor lor de drept. Crezi că e cazul să fiu arestat pentru asta?

— Dar tu… Orice s-ar spune, tu…

Un glas hotărât, politicos, dar pe un ton oficial, se făcu auzit chiar în spatele lui Max:

— Persoana aceasta vă face necazuri, domnule?

Max se întoarse şi dădu cu ochii de un poliţist. Deschise gura să spună ceva, însă realiză că întrebarea îi fusese adresată lui Sam.

Acesta îşi petrecu braţul pe după umărul lui Max, cu un gest patern şi protector, dar ferm, totodată.

— Absolut deloc, domnule ofiţer, vă mulţumesc.

— Sunteţi sigur? Fusesem anunţat că tânărul acesta se îndrepta încoace şi m-am gândit că n-ar strica să fiu cu ochii pe el.

— Este prietenul meu. Ne-am dat întâlnire aici.

— Aşa o fi… Avem o mulţime de probleme cu vagabonzii. Se pare că se adună cu toţii aici, la Earthport.

— El nu este un vagabond. E tânărul meu prieten, venit de la ţară, şi mă tem că s-a înfierbântat mai mult decât ar fi fost cazul. Voi avea grijă să nu se mai repete.

— Prea bine, domnule.

— Nu e nicio problemă.

Max se lăsă condus de acolo şi, când ajunseră suficient de departe pentru a nu fi auziţi, Sam îi spuse:

— Era cât pe-aci… Măscăriciul ăsta năsos era să ne-nhaţe, pe amândoi. Ai făcut ceea ce trebuia; văd că ştii să-ţi ţii gura, atunci când e cazul.

O luară după colţ şi Sam îi eliberă în sfârşit braţul din strânsoare. Se opri şi se întoarse spre Max, rânjind.

— Ei, băiete?

— Ar fi trebuit să-i spun poliţistului despre tine!

— De ce n-ai făcut-o? Era chiar în faţa ta!

Max se trezi prins între sentimentele-i contradictorii. Era furios pe el, n-avea nicio îndoială în această privinţă, dar reacţia pe care o avusese la început, atunci când îl zărise, fusese cea dictată de plăcerea de a revedea un chip cunoscut printre străini; furia îl cuprinsese doar o fracţiune de secundă mai târziu. Iar acum, Sam îl privea cu un oarecare cinism, arborând un surâs enigmatic.

— Ei, băiete? repetă el. Dacă vrei să mă dai pe mâna poliţiei, acum e momentul potrivit să o faci. Hai să ne întoarcem şi-ţi promit că n-am să fug.

Max îl privi chiorâş.

— Hai s-o lăsăm baltă!

— Mulţumesc. Îmi pare rău, puştiule. Sincer!

— Si-atunci, de ce ai făcut-o?

Chipul lui Sam se întunecă dintr-o dată, căpătând o expresie melancolică, tristă, după care îşi redobândi, aproape imediat, cinismul vesel de adineauri.

— Am avut o idee, care n-a vrut să-mi dea pace. Fiecare om îşi are limitele sale. Poate că, într-o bună zi, am să-ţi spun. Şi-acum, ce-ai zice să ne punem burţile la cale? Ştiu o crâşmă, pe-aici, pe-aproape, unde putem sta de vorbă fără să tragă vreun năsos cu urechea.

— Nu ştiu dacă vreau…

— Ei, haide! Mâncarea nu-i cine ştie ce, dar oricum e mai bună decât amărâta aia de fiertură.

Max îşi pregătise în gând un discurs despre propria sa mărinimie de a nu-l fi dat în gât pe Sam, dai' n-avea de gând să mai stea la masă cu el. Amintirea fierturii îl luă pe nepregătite. Îşi aminti, stânjenit, că Sam nu-l întrebase despre morala sa, ci-l poftise să-i împărtăşească cina.

— Păi… Fie!

— Aşa te vreau!

Îşi văzură mai departe de drum. Zona era asemenea oricărei zone învecinate cu portul, în orice alt oraş-port;. De cum părăsiră pomposul Bulevard al Planetelor, strada deveni mai aglomerată, mai zgomotoasă, mai animată, ba chiar, într-un fel, mai caldă şi mai prietenoasă, în ciuda atmosferei mai degrabă dubioase. Croitorii înghesuite în dughene minuscule, restaurante nu prea curate, hoteluri de mâna a cincea, cabarete ordinare, săli de jocuri, expoziţii, pe cât de „ştiinţifice”, pe atât de „educative”, tarabe, săli mici de cinematograf cu afişe de prost-gust, din care răzbătea muzica până afară, case de pariuri, saloane de tatuare şi firme ale unor astrologi şi, bineînţeles, nelipsita Armată a Salvării, toate acestea dădeau străzii un aer inconfundabil, atât de pitoresc. Marţieni purtând ochelari de soare trilobaţi şi aparate de respirat, umanoizi de pe Beta Corvi III, fiinţe cu exoschelet, venite de cine ştie unde, se amestecau aici printre oameni de toate rasele, într-o camaraderie uşuratică.

Sam se opri în faţa unei prăvălii ce purta vechiul însemn al celor trei sfere aurii.

— Aşteaptă-mă aici, revin într-o clipă.

Max îl aşteptă, studiind vânzoleala. Sam reveni în scurt timp, dar fără haină.

— Iar acum, să mergem la masă!

— Sam! Ti-ai amanetat haina?

— Bravo! Cum ai ghicit?

— Dar… Uite ce e, n-am ştiut că eşti falit; păreai foarte prosper. Du-te şi ia-ţi înapoi haina, am să… am să plătesc eu masa.

— Ia te uită, ce drăguţ din partea ta, puştiule! Dar s-o lăsăm baltă. Pe vremea asta, n-am, oricum, nevoie de haină. Adevărul

este că mă trăsesem la patru ace doar ca să fac impresie bună la… Mă rog, n-are importanţă, era vorba de o afacere.

— Dar cum ai… îngăimă Max, după care amuţi.

Sam rânji.

— Dac-am furat de undeva hainele astea scumpe? Nu. Am întâlnit un cetăţean care credea în procentaje şi l-am antrenat într-un joc prietenesc. Dar tu să nu pariezi niciodată când e vorba de procentaje; îndemânarea e cea care contează. Uite c-am ajuns.

Încăperea de la stradă era un bar, dincolo de care se afla restaurantul. Sam îl conduse prin restaurant, prin bucătărie, apoi printr-un pasaj ce dădea într-o altă încăpere unde se jucau cărţi, până ce ajunseră într-o cămăruţă mult mai puţin pretenţioasă, transformată, şi aceasta, în sală de mese. Sam alese o masă într-un colţ. Un polinezian enorm îşi făcu apariţia, şchiopătând. Sam îl salută din cap:

— Noroc, Percy.

Apoi se întoarse spre Max:

— Bei ceva, mai întâi?

— Aăă, nu cred.

— Ştii tu ce ştii! Lasă-ţi jos bagajul. Adu-mi mie un whisky şi amândurora ceva, ce se găseşte, de mâncare.

Polinezianul aştepta, tăcut. Sam ridică din umeri şi scoase banii la vedere, pe masă. Percy îi înhăţă pe dată.

— Era vorba că fac eu cinste! obiectă Max.

— Am să te las să plăteşti mâncarea. Percy e proprietarul bombei ăsteia, adăugă el. E putred de bogat, dar n-a ajuns aşa pentru că a avut încredere în cei de soiul meu. Şi-acum, vorbeşte-mi despre tine, amice. Cum ai ajuns aici? Cum te-ai descurcat cu astronavigatorii… Totul. Cum e? Tăiem viţelul cel gras?

— Păi, nu prea.

Nu vedea niciun motiv care să-l împiedice să se destăinuiască lui Sam şi descoperi că, într-adevăr, avea chef de vorbă. Sam îl ascultă şi dădu din cap, când Max sfârşi de povestit.

— Cam aşa mi-am închipuit şi eu. Şi-acum, ai vreun plan?

— Nu. Habar n-am ce-ar trebui să fac, Sam.

— Hmm… împuţită-i viaţa asta! Mănâncă-ţi mâncarea şi lasă-mă să mă gândesc.

Ceva mai târziu, adăugă:

— Spune-mi, Max, ce-ţi doreşti tu, de fapt?

— Ei bine… Voiam să devin astronavigator…

— Cu asta ai terminat.

— Știu.

— Ia zi, vrei să fii astronavigator şi nimic altceva, sau ai vrea doar să ajungi în spaţiu?

— Sincer să fiu, nu mi-am pus problema în felul acesta, niciodată.

— Pune-ţi-o!

Max se gândi o vreme.

— Vreau să merg în spaţiu. Dacă nu se poate ca astronavigator, aş merge oricum. Dar nu-mi dau seama sub ce formă. Ghilda Astronavigatorilor era singura în care aveam vreo şansă să intru.

— Ar mai fi şi alte căi…

— Te referi la emigrare?

Sam clătină din cap.

— Ar costa mult mai mult decât ai putea tu pune deoparte să obţii o repartizare într-una din coloniile în care ar merita să te duci. Cât despre cele care se acordă pe gratis, îţi spun sincer, nu le-aş dori nici celor mai aprigi duşmani ai mei să ajungă acolo.

— Si-atunci, la ce te referi?

Sam şovăi.

— Ar fi o cale de a-ţi împlini dorinţa… Dacă ai să faci ceea ce-ţi voi spune. Unchiul ăsta al tău, de care mi-ai vorbit… I-ai stat mult timp prin preajmă?

— Sigur că da.

— Ţi-a povestit despre cum merg lucrurile în spaţiu?

— Bineînţeles, numai despre asta vorbeam.

— Hmm… Şi cât de bine cunoşti argoul?

5

„... CU BANII TĂI ȘI CUNOȘTINȚELE MELE...”

— Argoul? întrebă Max, privindu-l cu uimire. Bănuiesc că ştiu ceea ce ştie toată lumea.

— Unde-i Gaura Grijilor?

— Cum? E cabina de comandă!

— Dacă păcăliciul vrea un hoit, de unde şi-l procură?

Max păru a se amuza.

— Astea-s de prin serialele SV, nimeni nu vorbeşte aşa la bordul unei nave! Acolo, bucătaru-i bucătar, şi dacă vrea o felie de carne, o cere celui care se ocupă cu aprovizionarea.

— Prin ce se deosebeşte un „dobitoc” de un animal?

— Păi, un „dobitoc” e un pasager, în vreme ce un animal nu e decât un animal, bănuiesc.

— Să presupunem că te afli pe o navă ce se îndreaptă spre Marte şi în difuzoare se anunţă că propulsia s-a dus pe copcă, şi nava are să cadă în Soare, urmând o traiectorie spirală? La ce te gândeşti?

— M-aş gândi că cineva încearcă să mă sperie. În primul rând, nu te afli „pe” o navă, ci într-o navă. În al doilea rând, spirala nu constituie una dintre traiectoriile posibile. Şi, în al treilea rând, dacă nava se îndreaptă dinspre Pământ spre Marte, nu ar avea cum să se prăbuşească în Soare: orbita ar fi incompatibilă.

— Să presupunem că eşti membru într-un echipaj al unei nave ce tocmai a aterizat într-un port exotic şi-ai vrea să ieşi, să arunci o privire primprejur. Cum îi ceri căpitanului permisiunea să faci asta?

— Nu-i cer permisiunea căpitanului.

— Şi-atunci? Pleci, pur şi simplu?

— Lasă-mă să termin. Dacă vreau să dau o raită, cer voie primului ofiţer; căpitanul nu-şi pierde timpul cu asemenea fleacuri. Iar dacă e vorba de o navă mai mare, trebuie să cer mai întâi aprobarea şefului meu de departament.

Max îl măsură pe Sam cu ochi cercetători.

— Ai fost în spaţiu, nu-i aşa, Sam?
— De unde-ai scos chestia asta, puştiule?
— Din ce ghildă faci parte?
— Uşurel, Max! Nu-mi pune întrebări şi n-am să fiu obligat să-ţi tom minciuni. Poate c-am prins şi eu din zbor câte ceva, la fel ca şi tine.
— Nu te cred, îi replică Max, îmbufnat.
Sam păru stânjenit. Max continuă:
— Care-i şmecheria, de fapt? îmi pui tot felul de întrebări aiurite… Te-ai convins, ştiu câte ceva despre spaţiu; doar despre asta am citit toată viaţa, iar cu unchiul Chet n-am vorbit niciodată despre altceva. Şi totuşi, la ce mi-ar putea folosi toate astea?
Sam îl privi şi-i spuse cu blândeţe:
— Max… Asgard decolează joia viitoare, spre stele. Ţi-ar plăcea să te afli la bordul său?
Max căzu pe gânduri. Să se afle la bordul fabuloasei Asgard, să se îndrepte spre stele, să… Alungă, cu părere de rău, această viziune.
— Nu-mi vorbi aşa, Sam! Ştii bine că mi-aş da cu bucurie mâna dreaptă ca să trăiesc o astfel de clipă. De ce ţii cu tot dinadinsul să mă stârneşti?
— Câţi bani ai, de fapt?
— De ce?
— Câţi?
— Nici n-am avut timp să-i număr…
Max îşi băgă mâna în rucsac şi vru să scoată teancul de bancnote pe care îl căpătase; Sam îl opri, grăbit, privind cu fereală în jur.
— Psst! protestă el. Nu-ţi număra banii aici. Vrei să sfârşeşti de mâncat printr-o gaură tăiată în gâtlej? Ţine-i acolo unde sunt!
Descumpănit, Max îi urmă povaţa. Ţinând mâinile sub masă, se apucă să-i numere; fu şi mai uimit atunci când termină de numărat; bănuise că îi dăduseră o mulţime de bani, dar ceea ce căpătase era mai mult decât visase vreodată.
— Cât? insistă Sam.
Max îi spuse, şi Sam înjură printre dinţi.
— Va trebui să fie de-ajuns!

— De-ajuns pentru ce?
— Ai să vezi. Pune-i deoparte acum.
Făcând ce i se spusese, Max îşi exprimă mirarea:
— Sam, n-aveam idee că acele cărţi erau chiar atât de valoroase!
— Nu-ţi face griji, nu erau.
— Poftim?
— E o cacealma. Multe ghilde o practică. Vor să demonstreze în felul acesta că secretele lor profesionale sunt foarte preţioase, pentru a-şi determina candidaţii să depună o sumă cât mai mare de bani în schimbul cărţilor de referinţă. Dacă aceste cărţi ar fi fost publicate pe căi obişnuite, ar fi avut un preţ mai mult decât rezonabil.
— Dar e dreptul lor să o facă, nu-i aşa? Aşa cum mi-a explicat şi Excelenţa Sa, înaltul Secretar, nu e cazul ca acele cunoştinţe să cadă în mâinile oricui.
Sam scoase un zgomot bizar şi se prefăcu a scuipa.
— Cui crezi că i-ar putea folosi? Să presupunem că le-ai mai avea: ce să faci cu ele? N-ai o navă pe care să o pilotezi!
— Dar… începu Max, apoi se opri, rânjind. Nu văd, oricum, la ce le-ar folosi lor faptul că mi le-au luat. Le-am citit şi deci ştiu ce conţineau.
— Bineînţeles că ştii. Poate că-ţi aminteşti chiar şi unele dintre metode. În schimb, nu mai ai la dispoziţie toate acele tabele cu numere, pe care să le poţi consulta, la nevoie. De fapt, numai de asta le pasă lor.
— Dar le am la dispoziţie! Ţi-am spus doar, le-am citit!
Max îşi duse mâna la frunte şi începu să recite:
— „Pagina 272, Soluţii posibile ale ecuaţiei diferenţiale de mişcare, rezolvate prin metoda Ricardo…”
Urmă o serie de numere din şapte cifre. Sam îl ascultă, cu uimire crescândă, apoi îl întrerupse.
— Puştiule, tu chiar îţi aminteşti toate astea? Nu le inventezi acum, pe moment?
— Bineînţeles că nu, doar le-am citit!
— Măi, să fiu al naibii… Aha! M-am prins! Ai o memorie fotografică, nu-i aşa?

— Nu, nu tocmai. Citesc destul de repede, dar trebuie să parcurg, totuşi, fiecare rând. Dar de uitat, nu uit nimic. Niciodată nu am reuşit să-mi închipui cum poate cineva să uite ceva. Eu nu pot să uit nimic.

Max clătină din cap.

— Har Domnului, eu am reuşit să uit multe.

Se gândi câteva clipe, după care urmă:

— Poate c-ar trebui să dăm uitării prima variantă şi să ne folosim de acest talent al tău. Întrevăd câteva posibilităţi, în această privinţă…

— Ce vrei să spui? Şi ce-i cu „prima variantă”?

— Hmm… Ba nu, am avut dreptate prima oară. Ideea e să plecăm de-aici. Şi, cu memoria ta extraordinară, şansele noastre cresc simţitor. Până să văd că te descurci destul de bine în argou, îmi făceam unele griji. Dar acum nu-mi mai fac.

— Sam, încetează să vorbeşti păsăreşte! Ce pui la cale?

— Fie, puştiule, vom juca cu cărţile pe faţă.

Privi în jur, se aplecă înspre el şi începu să vorbească în şoaptă.

— Luăm banii, iar eu m-apuc să-i împrăştii în dreapta şi-n stânga, pe la cine ştiu eu. Şi când Asgard are să decoleze, vom fi la bord, înregistraţi ca membri ai echipajului.

— În calitate de ucenici? Nu ne-ar ajunge timpul nici măcar pentru instrucţia la sol! În plus, tu ai trecut de vârsta potrivită pentru a fi instruit!

— Ia gândeşte-te! N-avem destui bani nici cât să plătim o singură taxă de instruire, darmite două, indiferent de care ghildă spaţială ar fi vorba. Pe deasupra, Asgard nu angajează niciodată ucenici. Vom fi membri experimentaţi ai uneia dintre ghilde, cu acte doveditoare în regulă.

După ce întoarse ideea lui Sam pe toate feţele, Max fu şocat.

— Dar pentru aşa ceva am putea intra în puşcărie!

— Si-acum, unde crezi că te afli?

— Oricum, nu în puşcărie. Şi nici nu vreau să ajung acolo.

— Întreaga planetă e o puşcărie imensă, şi încă una destul de aglomerată, pe deasupra! Ce şanse crezi că ai? Dacă nu te naşti bogat sau într-o familie ce aparţine unei ghilde ereditare, ce-ţi

rămâne de făcut? Nu mai poţi decât să te angajezi la vreo companie.
— Dar mai există şi ghilde neereditare.
— Şi ai tu banii necesari pentru a-ţi plăti instruirea? Mai ai un an, poate doi, şi-ai să fii prea în vârstă pentru a deveni ucenic. La limită, jucând tare, te-ai putea descurca? Dar merită? Şi ai avea timp să-ţi faci rost de bani? Taică-tău ar fi trebuit să economisească aceşti bani; în loc de asta, ţi-a lăsat ferma.
Sam tăcu brusc şi-şi muşcă degetul mare.
— Uite, Max, am să fiu cinstit cu tine. Bătrânul tău ţi-a lăsat destul cât s-o porneşti cu dreptul în viaţă. Cu banii pe care-i ai acum, te-ai putea întoarce acasă, ai angaja un avocat şi l-ai stoarce pe individul ăla, Montgomery, de banii pe care ţi-i datorează pentru fermă. Apoi ţi-ai putea cumpăra intrarea în vreo ghildă. Fă-o, băiete! N-am să-ţi stau în cale.
Îl privi pieziş.
Max îşi aduse aminte că tocmai refuzase oferta de a învăţa pe gratis o meserie. Poate c-ar fi trebuit să se mai gândească. Poate…
— Nu! Nu asta-mi doresc! Aăă… schema aceea a ta… Ce trebuie să facem?
Sam răsuflă uşurat şi rânji.
— Aşa te vreau!
Sam făcu rost de o cameră, deasupra restaurantului lui Percy. Max fu condus şi lăsat acolo. Sam ieşi de mai multe ori în oraş, luând banii lui Max. Când Max protestă în legătură cu acest lucru, Sam se răsti la el:
— Şi ce-ai vrea, acum? Să-ţi las inima mea drept garanţie? Sau ai vrea să vii cu mine şi să-mi sperii muşteriii? Oamenii pe care va trebui să îi conving vor fi nevoiţi să îşi asume nişte riscuri. Ori crezi că poţi tu aranja treburile în alt fel? Banii tăi şi cunoştinţele mele… Parcă aşa ne-a fost înţelegerea?!
Max îl privi plecând pentru prima oară, chinuit de îndoieli, dar Sam se întoarse. O dată reveni, aducând cu sine o femeie mai în vârstă, grasă, care îl privi pe Max de parcă ar fi fost un animal scos la licitaţie. Sam nu se obosi să îl prezinte, ci întrebă:
— Ce zici? Mă gândeam că o mustaţă ne-ar putea fi de folos.
Ea îl privi pe Max dintr-o parte, apoi din cealaltă.

— Nu, hotărî ea, asta l-ar face să aducă cu vreun actoraş prăpădit.

Atinse fruntea lui Max cu degetele ei umede şi reci; făcu un pas înapoi şi îl mustră:

— Nu clipi, bobocule. Mătuşa Becky are de lucru cu tine. Nu… îi vom îndepărta părul de pe tâmple, i-l vom rări puţin în creştet şi-i vom estompa luciul. Câteva riduleţe false în colţul ochilor… îhîm… Asta-i tot. Nu se cuvine să exagerăm.

Când bătrâna artistă îşi sfârşi treaba, Max arăta cu zece ani mai în vârstă. Becky îl întrebă dacă dorea să-i îndepărteze rădăcinile părului sau prefera ca podoaba capilară să îşi revină, cu timpul, la normal. Sam insistă mai întâi pentru soluţia permanentă, dar ea îl puse la punct.

— Am să-i dau un flacon de alifie întăritoare. Nu cer mare lucru în plus, doar cât să am de-o bere. Folosind-o, ar trebui să obţină, dacă vrea, rezultate excelente. Ce zici, iubitule? Eşti prea drăguţ ca să te îmbătrânesc permanent.

Max acceptă alifia cu acţiune garantată.

Sam îi luă Cartela de identificare cetăţenească şi se întoarse cu una nouă. Conţinea numele său adevărat, o vârstă falsificată, seria corectă, dar o ocupaţie falsă, propriile sale amprente, dar o adresă inventată. Max o cercetă, curios.

— Pare adevărată.

— Aşa şi trebuie să pară. Tipul care a confecţionat-o face alte câteva mii, adevărate, şi, din când în când, mai face şi câte-un ciubuc, cum e asta.

În aceeaşi seară, Sam îi aduse o carte intitulată: *Economia navelor*, ce purta însemnele Ghildei Stewarzilor spaţiali. Bucătarilor şi Intendenţilor.

— Ţi-aş recomanda să nu dormi la noapte şi să încerci să reţii cât mai mult din cartea asta. Tipul căruia îi aparţine n-are să doarmă mai mult de zece ore, nici dacă i l-aş vârî pe grasul de Percy în tichiuţă. Vrei o pilulă care să te ţină treaz?

— Nu cred că voi avea nevoie.

Max examină volumul. Era tipărit mărunt şi era destul de gros. Până la cinci dimineaţa însă, îl termină de citit şi îl trezi pe Sam, ca să-l înapoieze. Apoi se culcă, cu creierii zbârnâindu-i din pricina a tot ce citise, despre ambalare şi presare, calcule de

masă, tehnici hidroponice, înregistrări de încărcătură, modalităţi de impozitare, meniuri, conservarea mâncării şi prepararea ei, bilanţuri zilnice, săptămânale şi trimestriale, mijloace de deratizare a încăperilor fără a se impune evacuarea lor. Era uşor, conchise el, întrebându-se cum puteau fi considerate asemenea lucruri prea ezoterice pentru oamenii de rând.

În cea de a patra zi a carantinei sale, Sam îi aduse un costum spaţial folosit, pe măsura sa, şi îi înmână un dosar personal învelit în plastipiele. Prima filă certifica apartenenţa sa la Fraternitatea Stewarzilor, Bucătarilor şi a Intendenţilor, şi faptul că absolvise instructajul în mod onorabil. Se enumera acolo la ce se pricepea şi se menţiona că solda îi fusese plătită trimestrial, vreme de şapte ani, până la zi. Propria sa semnătură apărea sub cea a înaltului Steward, amândouă fiind parţial acoperite de sigiliul ghildei. Celelalte pagini îi înregistrau călătoriile, calificativele de eficienţă şi alte date permanente, şi erau semnate, aşa cum se cuvenea, de către ofiţerii şi intendenţii respectivi. Observă, cu interes, faptul că fusese penalizat cu trei zile din soldă pentru că fumase într-un loc neautorizat, şi că, vreme de şase săptămâni, lucrase ca înlocuitor al unui cartograf, plătind impozitul cuvenit Ghildei Cartografilor şi Programatorilor.

— Vezi ceva în neregulă? îl întrebă Sam.

— Toate mi se par atât de ciudate!

— Acolo scrie că ai fost pe Lună. Toată lumea a fost pe Lună. Dar navele la bordul cărora ai servit se află, în mare majoritate, în reparaţii, şi niciunul dintre intendenţii lor nu e de găsit, la ora asta, în Earthport. Singura astronavă stelară cu care ai călătorit vreodată s-a pierdut în misiunea ce a urmat celei la care ai participat tu. Ai priceput?

— Cred că da.

— Când vei sta de vorbă cu vreun alt astronaut, indiferent pe ce navă a mai servit acesta, n-aţi fost niciodată colegi. Dosarul acesta nu-l vei arăta decât intendentului şi şefului tău direct, orice-ar fi.

— Şi dacă, din întâmplare, tocmai aceştia au servit pe vreuna dintre navele pe care se presupune că aş fi servit eu?

— Imposibil, nu cei de pe Asgard. Am verificat. Iar acum vom ieşi să ne distrăm, toată seara. Vei bea doar lapte cald, din cauza ulcerului de care suferi, şi te vei plânge în eventualitatea în care nu vei reuşi să îl obţii. De vorbit, vei vorbi numai despre simptomele tale. Chiar din clipa asta, vei începe să-ţi clădeşti o reputaţie de om nu prea vorbăreţ; când taci, n-ai cum să faci vreo gafă. Şi fii cu băgare de seamă, puştiule, toată seara în juru-ţi vor roi astronauţii. Dacă o faci de oaie, te las aici şi decolez fără tine. Hai, să te văd cum umbli, băiete!

Max îi făcu pe plac şi Sam înjură printre dinţi.

— Drace! Umbli tot ca un ţărănoi. Scoate-ţi, naibii, opincile din picioare, puştiule!

— Nu e bine?

— Va trebui să ne mulţumim cu atât. Ia-ţi cascheta şi hai s-o-ntindem. Să batem fierul cât e cald!

<u>6</u>

„ASTRONAUTUL” JONES

Asgard urma să decoleze a doua zi. Max se trezi devreme şi încercă să îl scoale şi pe Sam, dar acest lucru se dovedi extrem de dificil. Într-un târziu, mai vârstnicul său tovarăş consimţi să se ridice în capul oaselor.

— Mamă, am un cap cât o baniţă! Cât e ceasul?

— În jur de şase.

— Si-ai îndrăznit să mă trezeşti? Numai buna mea cuviinţă mă împiedică să te trimit după strămoşii tăi! Culcă-te înapoi!

— Dar azi e ziua cea mare!

— Şi cui îi pasă de asta? Nava decolează numai la ora prânzului. Ne vom prezenta la bord în ultima clipă, ca nu cumva să apuci să faci vreo prostie înainte de decolare.

— Sam, de unde ştii că vor vrea să ne lase să urcăm la bord?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Totul e aranjat. Şi-acum, fă bine şi taci. Sau, mai bine, coboară şi ia micul dejun. Dar să nu stai de vorbă cu nimeni. Şi, dacă eşti cu-adevărat prietenul meu, ai să-mi aduci o cafea pe la ora zece.

— Vrei şi ceva de mâncare?

— Nu vorbi de mâncare în prezenţa mea. Fii mai politicos, ce dracu’!

Şi, spunând acestea, Sam îşi trase pătura peste cap.

Era aproape 11,30 atunci când se prezentară la poarta astroportului. Zece minute mai târziu, un autobuz îi depuse la baza astronavei. Max îşi ridică privirile, dornic să-i admire formele sinuoase, dar visarea lui fu întreruptă de glasul răstit al unui om din echipaj, care stătea lângă ascensor, ţinând în mână o listă.

— Numele!

— Anderson.

— Jones.

Individul verifică prezenţa lor pe listă.

— Urcaţi! Trebuia să fiţi aici de vreo oră.

Intrară toţi trei în cuşca liftului; aceasta se desprinse de sol şi porni să urce, clătinându-se ca o găleată la capătul cumpenei unei fântâni.

Sam privi în jos şi ridică din umeri.

— Să nu porneşti la drum niciodată, atunci când te simţi prea bine, îl sfătui el pe Max. Astfel, n-ai să regreţi niciodată c-ai plecat.

Cabina liftului fu absorbită în interiorul astronavei; în urma lor se închise o trapă şi cei doi camarazi păşiră la bordul lui Asgard. Max tremura de emoţie.

Se aşteptase ca primul ofiţer să-l introducă în echipajul navei, în mod oficial, cum s-ar zice. Dar primirea de care avu parte fu deprimant de lipsită de fast. Omul din echipaj care îi adusese până aici le ceru să îl urmeze; îi conduse până în biroul superintendentului. Aici, funcţionarul-şef îi puse să semneze şi să îşi pună amprentele degetului mare într-un registru, căscând plictisit. Max îi întinse dosarul său personal, având sentimentul că decepţia pe care o simţea era tipărită cu litere mari pe coperta de plastipiele. Dar domnul Kuiper se mulţumi să îl depună într-un biblioraft. Apoi se întoarse spre ei.

— Aceasta este o navă bine pusă la punct. Era cât pe ce să o pierdeţi. N-aş zice c-aţi pornit-o tocmai cu dreptul.

Sam nu-i răspunse.

— Da, domnule, spuse Max.

Funcţionarul nu-i acordă atenţie, continuând:

— Depuneţi-vă lucrurile, mergeţi la masă şi apoi prezentaţi-vă la raport.

Aruncă o privire spre o diagramă fixată pe perete:

— Unul dintre voi e la D-112, iar celălalt la E-009.

Max vru să-l întrebe cum să ajungă acolo, dar Sam îl prinse de cot şi îl conduse frumuşel afară din birou.

De cum ieşiră, îi spuse:

— Nu pune niciodată o întrebare, dacă o poţi evita. Ne aflăm pe puntea Baker, ştim asta şi ne este suficient.

Coborâră înapoi, pe o scară de serviciu. Deodată, Max simţi o schimbare de presiune, iar Sam rânji.

— S-au închis trapele. Nu mai e mult, puştiule.

Ajunseseră în D-112, o cabină pentru opt persoane, şi

Sam tocmai îi arăta cum să închidă singurul dulap ce rămăsese gol, când, de undeva, de departe, auziră o voce transmisă printr-un difuzor. Max fu cuprins, pentru scurtă vreme, de ameţeală, şi avu impresia că greutatea corpului său se schimbase. Apoi, totul reveni la normal.

— Au întârziat puţin cu sincronizarea câmpului, remarcă Sam. Sau poate că grămada asta de fierărie nu are fazerul echilibrat.

Îl bătu pe spate pe Max.

— Am reuşit, puştiule.

Se aflau în spaţiu.

***

E-009 se afla cu o punte mai jos, în partea opusă a navei; lăsară acolo lucrurile lui Sam şi începură să caute de mâncare. Sam opri un tehnician de la motoare.

— Ei, prietene, suntem proaspăt angajaţi. N-ai vrea să ne spui unde-i popota?

— O luaţi în sensul acelor ceasornicului şi, cam pe unde-ar veni ora 8, ceva mai spre interior, chiar pe puntea asta, găsiţi popota.

Îi măsură din cap până-n picioare.

— Proaspăt angajaţi zici? Las’ că vedeţi voi!

— E chiar aşa nasol?

— Ba mai rău chiar! Curată casă de nebuni! De n-aş fi fost însurat, aş fi rămas la sol.

Spunând acestea, îşi văzu de drum.

— Ignoră-l, puştiule, îl sfătui Sam. Toţi veteranii aflaţi la bordul unei nave susţin că a lor e o adevărată casă de nebuni, cea mai rea dintre toate. E o chestiune de orgoliu, pentru ei.

Dar următoarea experienţă părea să confirme spusele celui întâlnit adineauri: chioşcul de servire de la popotă se închisese la amiază, o dată cu decolarea navei. Amărât, Max se resemnă cu ideea că avea să fie silit să strângă cureaua până la cină. Dar Sam se strecură în bucătărie şi reveni curând cu două tăvi încărcate. Îşi găsiră locuri şi se aşezară.

— Cum ai reuşit?

— Orice bucătar îţi va da de mâncare, dacă-i oferi prilejul să te facă albie de porci fiindcă ai întârziat şi să-ţi explice că el nu e obligat să o facă.

Mâncarea era bună: pateuri cu carne de vită, legume din grădinile navei, pâine de secară, o budincă şi cafea. Max îşi curăţă farfuriile şi se întrebă dacă era cazul să ceară şi un supliment. Hotărî că era preferabil să nu o facă. De jur împrejur se auzeau tot soiul de discuţii şi se temu că avea să îşi deconspire statutul de pasager clandestin, mai ales când unul dintre cei ce lucrau la calculatoare îl întrebă la bordul cărei nave servise ultima oară.

Sam îl luă din scurt:

— Am luat parte la o misiune imperială de supraveghere. Amândoi lucrăm şi acum incognito.

Tipul de la computere îi râse în nas:

— Din ce puşcărie ai ieşit? Consiliul Imperial n-a mai ordonat nicio misiune secretă de supraveghere de ani de zile.

— Ei bine, asta a fost atât de secretă, încât ţie au uitat să-ţi spună. Scrie-le o scrisoare de protest, dacă nu-ţi convine! Ai terminat, Max? mai spuse, ridicându-se în picioare.

În vreme ce făceau drumul înapoi spre biroul superintendentului, Max se gândea la viitoarea sa însărcinare, încercând să-şi amintească lista lucrurilor la care se presupunea că s-ar pricepe. Dar grijile sale se dovediră nefondate; domnul Kuiper, cu un dispreţ nedisimulat pentru astfel de mărunţişuri, îl repartiză în funcţia de grăjdar.

Asgard întrunea atât calitatea de navă de pasageri, cât şi pe cea de transportor de mărfuri. În această călătorie, transporta aparatură Hereford pentru creşterea animalelor, doi tauri şi o duzină de vaci, precum şi o garnitură completă de alte animale care, din motive ecologice sau economice, fuseseră destinate coloniilor: porci, găini, oi, o pereche de capre de Angora, o familie de lame. Politica Imperială se opunea, în principiu, transplantării faunei terestre pe alte planete; coloniştii aveau datoria de a-şi dezvolta economia, bazându-se pe flora şi fauna indigenă. Dar, de-a lungul atâtor generaţii, omul se obişnuise atât de mult cu anumite animale, încât îi venea greu să le înlocuiască, pe neaşteptate, cu cine ştie ce creaturi exotice. Pe Gamma Leonis VI (b), Noul Marte, spre exemplu, reptilele cunoscute de localnici sub numele de „capete toante” sau, pe scurt, „tonţi”, ar fi putut să înlocuiască armăsarii de Percheron

ca animale de povară, cu o eficienţă demnă de invidiat, din punct de vedere economic; şi chiar o făcuseră. Dar oamenilor nu le plăceau „tonţii”. Între ei şi oameni nu se stabilise acea încredere familiară care există între oameni şi cai. Dacă un segment al „tonţilor” nu avea să dezvolte un raport mai strâns cu omul (ceea ce părea a fi destul de improbabil), cu timpul, această specie avea să se stingă, fiind înlocuită de cai, pentru păcatul de neiertat de a nu-şi fi plecat capul în faţa celui mai capricios, intolerant, ucigaş şi plin de succes dintre animalele Universului cunoscut: Omul.

Mai exista, de asemenea, şi o colivie cu vrăbii englezeşti. Max nu reuşi cu niciun chip să-şi dea seama de ce se crezuse că aceste înaripate mărunţele, dar atât de gălăgioase, ar fi fost necesare, şi nici prin ce calcule matematice se ajunsese la această concluzie. Se mulţumi aşadar să le hrănească şi să încerce a le păstra habitatul cât de cât curat.

La bordul lui Asgard existau şi pisici, dar cele mai multe dintre ele făceau parte din echipaj, având sarcina de a ţine piept şoarecilor şi şobolanilor care cuceriseră spaţiul o dată cu oamenii. Una dintre sarcinile lui Max era aceea de a schimba nisipul din cutiile de pe fiecare punte şi de a le duce pe cele murdare la oxidator, pentru a fi curăţate. Restul pisicilor erau animale de casă, proprietatea pasagerilor, prizoniere nefericite ale canisei de lângă grajduri. Tot acolo trăiau şi câinii pasagerilor; nici unui câine nu-i era îngăduit să umble liber prin navă.

Lui Max i-ar fi plăcut să privească Pământul din spaţiu, să-l vadă ca pe un glob strălucitor profilat pe cer, dar acesta era un privilegiu rezervat pasagerilor. Scurta perioadă de timp când acest lucru ar fi fost posibil şi-o petrecea cărând verdeaţă din uzina hidroponică şi făcând curăţenie în grajduri. Nu era o corvoadă care să-i placă în mod deosebit, dar nici nu-i displăcea; printr-o întâmplare, fusese repartizat la singura muncă la care se pricepea cu adevărat.

Şeful său direct era stewardul-şef al navei, domnul Giordano. Domnul G. Îşi împărţea întreţinerea navei cu domnul Dumont, stewardul-şef care răspundea de pasageri. Pe puntea Charlie, domeniile lor erau clar delimitate. Aici, domnul Dumont avea în

subordine cabinele pasagerilor, birourile şi cabinele ofiţerilor şi staţiile de comandă şi comunicaţii, în vreme ce domnul Giordano se ocupa de tot restul, cu excepţia zonei motoarelor: cabinele echipajului, popota, depozitele, magaziile, grajdul şi canisa, uzina hidroponică şi puntea încărcăturii. Amândoi răspundeau de domeniile respective în faţa superintendentului, care, la rândul său, dădea seama primului ofiţer.

Organizarea navelor deriva în parte din cea a flotei militare, în oarecare măsură, din cea a vaselor de linie de odinioară şi, întru câtva, depindea de circumstanţele călătoriei interstelare. Primul ofiţer era, de fapt, şeful întregii nave, şi niciun căpitan înţelept nu se amesteca în treburile acestuia. Deşi, conform legii, căpitanul era un soi de monarh al micii sale lumi, el prefera să ignore anumite aspecte, de care se ocupa întâiul ofiţer. Atâta vreme cât totul mergea bine, căpitanul se ocupa doar de astronavigaţie şi de cabina de comandă; tot restul era stăpânit de primul ofiţer. Chiar şi astronavigatorii, cei de la comunicaţii, calculatoare şi cartografie se supuneau primului ofiţer deşi, practic, el nu avea nimic de a face cu ei, cât timp erau de serviciu, de vreme ce locul lor de muncă era „Gaura Grijilor”, sub jurisdicţia căpitanului.

Şi inginerul-şef era tot un supus al primului ofiţer, deşi se comporta, mai degrabă, asemenea unui satrap autonom. La bordul unei nave bine conduse, acesta îşi menţinea domeniul într-o asemenea ordine, încât primul ofiţer nu avea de ce să îşi facă griji în privinţa sa. Inginerul-şef răspundea nu doar de uzina energetică şi de propulsoarele Horst-Conrad, ci şi de echipamentele inginereşti auxiliare, indiferent unde ar fi fost situate acestea: spre exemplu, şi de pompele instalaţiilor hidroponice, deşi se aflau sub jurisdicţia superintendentului, prin intermediul stewardului-şef al navei.

Aceasta era organizarea obişnuită a astronavelor de linie şi transport de marfă, şi deci şi cea care funcţiona pe Asgard. Era diferită de cea a flotei militare şi cu totul alta decât a transportoarelor ce aveau la bord deţinuţi sau oameni săraci, având drept destinaţie coloniile de domiciliu forţat: în acele nave, departamentul de intendenţă era limitat la unul sau doi oameni, iar cei transportaţi îndeplineau toate corvezile, gătind,

încărcând şi descărcând marfa, făcând curăţenie; absolut totul. Dar Asgard transporta pasageri care plăteau, dintre care unii îşi măsurau averea în megadolari. Aceştia aveau pretenţia să fie serviţi ca într-un hotel de lux, chiar şi în spaţiu, la ani-lumină distanţă de Pământ. Dintre cele trei departamente ale navei – astronavigaţie, inginerie şi întreţinere –, al superintendentului era, de departe, cel mai extins.

Un prim-ofiţer îşi putea atinge înaltul statut pornind de la funcţia de astronavigator-şef, inginer-şef, sau intendent; dar numai dacă la origine fusese astronavigator putea să aspire la gradul de căpitan. Toate cele trei tipuri de ofiţeri numărau, printre cadrele lor, matematicieni, administratori sau fizicieni; în schimb, trebuia neapărat ca un căpitan să fie posesorul talentului matematic al astronavigaţiei. Aşa cum se întâmpla de obicei la bordul astronavelor de linie, primul ofiţer Walther fusese, iniţial, superintendent.

Asgard era o lume în miniatură, o planetă minusculă aflată în mişcare. Îşi avea propriul său monarh – căpitanul; nobilimea nefolositoare – pasagerii; o clasă conducătoare tehnocrată, precum şi propriul său proletariat. Dispunea de o floră şi o faună, cu un echilibru ecologic bine stabilit, şi-şi purta soarele miniatural în uzina energetică. Deşi, în general, călătoriile în spaţiu durau doar câteva luni de zile, nava era capabilă să rămână un timp nedefinit în spaţiu, izolată. Poate că, într-un asemenea caz, bucătarul şi-ar fi sfârşit la un moment dat rezervele de caviar, dar lipsa de hrană, de aer, de lumină sau căldură nu s-ar fi resimţit.

***

Max ajunse curând la concluzia că numirea sa în subordinea domnului Giordano, şi nu a funcţionarului-şef Kuiper, fusese norocoasă. Domnul Kuiper îşi ţinea din scurt subordonaţii, în vreme ce domnul G. nu-şi părăsea prea des biroul ce-i ţinea loc de stat-major. Atâta timp cât lucrurile mergeau după placul Domniei Sale, era de-a dreptul jovial. Pentru domnul G., un drum până la grajduri reprezenta un efort prea mare; de îndată ce se convinse că Max le furniza animalelor hrana potrivită, în cantităţi îndestulătoare, renunţă la verificări, mulţumindu-se cu rapoartele zilnice ale lui Max. Astfel, domnul Giordano avea

ocazia să îşi consacre mai mult timp principalei sale pasiuni: distilarea unui soi de votcă, cu ajutorul unui alambic amplasat în biroul său, folosind drept materie primă deşeurile serelor hidroponice, aflate tot în subordinea sa. Îşi dezvoltase o reţea de comercializare clandestină a produsului său, în rândurile echipajului. Având grijă să-şi ţină gura închisă şi urechile ciulite, Max aflase că aceasta era una dintre prerogativele şefului intendenţei, tolerată atâta timp cât respectivul nu se întindea mai mult decât îi era plapuma. Bineînţeles, pe navă exista o cramă şi un bar, dar acestea erau rezervate pasagerilor; echipajul nu avea ce să caute acolo.

— Am fost o dată pe o navă, îi spuse Sam lui Max, unde primul ofiţer îşi făcea de cap: îi hăituia pe cei care încercau să chiulească, îi punea pe stewarzi să frece punţile până luceau, şi, în general, voia să facă totul conform literei regulamentelor.

Se opri şi pufăi din trabucul gros primit în dar de la domnul Dumont; se retrăseseră amândoi în grajdul lui Max, pentru a se bucura de binefacerile unei pauze, între atâtea corvezi ce erau de îndeplinit.

— Da' nu i-a mers.

— De ce?

— Ia pune-ţi mintea la contribuţie! Forţele trebuie să se echilibreze, puştiule. Fiecare piaţă îşi are furnizorul ei, ăsta-i clenciul! După nicio lună, echipajul era atât de demoralizat, încât nu mai era în stare să îşi vadă de treabă. Aşa se face că însuşi căpitanul a stat de vorbă între patru ochi cu primul ofiţer şi lucrurile au revenit la normal.

Max se gândi o clipă.

— Sam, erai cumva intendentul acelei nave?

— Cum? De unde-ai mai scos-o şi pe asta?

— Păi… Ai mai fost în spaţiu, de asta sunt sigur: pentru tine, călătoria asta nu-i mare scofală. M-am gândit şi eu… Nu mi-ai spus niciodată care ţi-e ghilda, nici de ce te aflai pe Pământ, ori de ce a trebuit să-ţi falsifici actele ca să ajungi din nou în spaţiu. Bănuiesc că nu e treaba mea să ştiu toate astea.

Obişnuitul zâmbetul cinic al lui Sam făcu loc tristeţii.

— Max, unui om i se pot întâmpla fel de fel de lucruri, tocmai atunci când îşi închipuie că l-a prins pe Dumnezeu de-un picior.

Uite, de pildă, un prieten de-al meu, unul, Roberts: era sergent în Flota Imperială, avea un dosar bunicel, vreo şase călătorii stelare la activ, una sau două decoraţii primite în luptă. Era un tip deştept şi se străduia din răsputeri, pentru a deveni ofiţer. Spre ghinionul lui, a întârziat o dată dintr-o permisie. Nu mai fusese de mult pe Terra şi cam exagerase cu sărbătoritul. Ar fi trebuit să se prezinte la raport, urmând să fie degradat şi să se obişnuiască, de voie, de nevoie, cu această situaţie. Din păcate, tipul nu-şi cheltuise încă toţi banii. Până când a reuşit să-i bea pe toţi şi să se trezească, era prea târziu. N-a avut niciodată curajul să se întoarcă la bază, pentru a fi judecat de Curtea Marţială şi a-şi ispăşi pedeapsa. Fiecare om îşi are limitele sale.

Max îl întrerupse pe dată.

— Vrei să spui că ai fost înrolat în Flotă?

— Eu? Bineînţeles că nu, vorbeam doar aşa, despre tipul ăsta, Richards, ca să-ţi demonstrez ce i se poate întâmpla unui om atunci când sare peste cal. Hai să vorbim despre altceva, mai plăcut, de acord? Zi-mi, puştiule, ce-ai de gând să faci mai departe?

— Cum adică?

— Adică, ce-ai de gând să faci la sfârşitul călătoriei?

— Oh, cam acelaşi lucru. Am să mă plimb în continuare prin spaţiu. Cred că am să-ncerc să n-o iau razna niciodată şi poate-am să ajung superintendent sau aşa ceva.

Sam clătină din cap.

— Gândeşte-te mai bine, puştiule! Ce crezi că are să se întâmple atunci când raportul tău de activitate la bordul acestei nave va fi expediat ghildei? Iar o copie a acestuia, la Departamentul Muncii şi Ghildelor?

— Cum?

— Îţi spun eu ce are să se întâmple. La început, poate că nu se va întâmpla nimic şi vei mai avea parte de încă o ieşire în spaţiu. Însă, o dată şi-o dată, adevărul va ieşi la iveală: vor compara documentele şi vor constata că, deşi dosarul trimis de navă te califică drept un slujbaş experimentat, în arhiva lor nu există nici urmă de vreun Max Jones. Si în ziua în care vei mai călca pe Pământ, la aterizare te vor aştepta doi măscărici

înarmaţi, gata să te conducă, în modul cel mai amabil cu putinţă, la mititica!

— Dar, Sam!… Credeam că totul s-a aranjat!

— Ia-o uşurel, puştiule. Uită-te la mine: sunt relaxat, deşi acelaşi lucru e valabil şi pentru mine. Cu atât mai mult cu cât, din motive pe care nu le vom aprofunda, sunt mai interesat decât ai fi tu să nu trezesc motanul care doarme. Cât despre ceea ce am aranjat, fii liniştit, totul e aşa cum ţi-am promis. Doar eşti aici, nu-i aşa? Cu dosarele însă, altfel stau lucrurile: puştiule, am fi avut nevoie de o sumă de zece ori mai mare, pentru a ne băga nasul în dosarele ghildei. Ca să nu mai vorbim de localizarea unui anumit microfilm la New Washington şi înlocuirea sa cu altul care să conţină tot ceea ce se presupune că ar conţine dosarul tău de angajare… Deşi habar n-am cum s-ar cuveni procedat în acest din urmă caz, bănuiesc că, dacă am dispune de suficienţi bani, timp şi de priceperea necesară, n-ar fi ceva chiar imposibil de înfăptuit.

Max simţi cam ceea ce simţise atunci când Montgomery îl anunţase că vânduse ferma. În ciuda statutului său nu prea grozav, îi plăcea la bordul navei şi n-ar fi schimbat această situaţie pentru nimic în lume. Se înţelegea bine cu şeful său, îşi făcuse câţiva prieteni şi o ducea mai bine decât oricând, ca o pasăre în cuibul ei călduţ. Şi iată că, deodată, cuibul îi fusese răsturnat. Ba, mai rău, era prins în colivie.

Păli. Sam îi puse mâna pe umăr.

— N-are rost să te perpeleşti, puştiule, că doar n-o fi foc!

— Mă simt de pe-acum la răcoare…

— Răcoare pe naiba! Eşti în siguranţă, cel puţin până la întoarcere. Nimeni nu te va împiedica să pleci de pe Asgard, o dată ajunşi la Earthport, cu solda în buzunar. Vor trece câteva zile bune, săptămâni, ori chiar luni întregi, până când cineva, la sediul ghildei ori în New Washington, va observa ceva în neregulă. Vei avea timp suficient să te pierzi, printre alte patru miliarde de locuitori. N-ai să fii mai în bucluc decât erai atunci când ne-am întâlnit prima oară. Mai ţii minte, şi-atunci încercai să-ţi pierzi urma? În schimb, vei avea acum la activ o călătorie stelară, cu care ai să te poţi lăuda la nepoţi. S-ar putea să nici nu fii căutat vreodată; vreun funcţionar îţi va uita dosarul într-o

arhivă prăfuită şi, de-o mai da de el, nu se va obosi să-l verifice. Poate c-ai să reuşeşti să-l convingi pe vreunul dintre funcţionarii domnului Kuiper să-ţi facă uitate copiile raportului şi să nu-l mai expedieze. Uite, Nelson, de exemplu... Asta are o privire tare lacomă.

Sam privi în jur, precaut, apoi adăugă:

— Sau ai putea face ceea ce am eu de gând să fac.

Max nu apucase încă să reflecteze la cele spuse de Sam. Derulă în minte filmul întâmplărilor şi treptat se mai linişti, ajungând la concluzia că situaţia sa nu era chiar atât de disperată precum părea la început. Înclina să fie de acord în privinţa lui Nelson, căci acesta îi dăduse de înţeles, în mod indirect, că evaluările din registrele navei nu erau obligatoriu cele ce se regăseau mai târziu în dosarul permanent – în anumite circumstanţe, desigur. Abandonă însă gândul acesta, căci nu-i prea plăcea ideea, şi habar nu avea cum să procedeze pentru a mitui pe cineva.

În trecerea mentală în revistă a spuselor lui Sam, Max ajunse la ultimele cuvinte ale acestuia şi nu omise a-l întreba:

— Ce ai tu de gând să faci?

Sam privi gânditor capătul incandescent al trabucului său:

— Eu n-am să mă mai întorc.

Max n-avea nevoie de mai multe explicaţii pentru a înţelege. Însă, conform decretelor imperiale, ofensa pe care o implica o asemenea faptă atrăgea după sine o pedeapsă mult mai severă decât cea cuvenită pentru falsificarea calităţii de membru al unei ghilde. Dezertarea echivala aproape cu o trădare.

— Zi mai departe, spuse Max, morocănos.

— Să vedem, pe rând, unde vom ateriza, de-a lungul acestei călătorii. Planeta lui Garson – o colonie adăpostită sub domuri, asemănătoare cu Luna sau Marte. Într-o colonie adăpostită, faci exact ce-ţi spun autorităţile sau încetezi a mai respira. Te poţi ascunde, îţi poţi fabrica o nouă identitate, dar tot sub domuri vei rămâne. Nu e bine, căci până şi pe Terra dispui de mai multă libertate. Urmează Pegasi VI, Halcyon – nu-i rău, dar e cam frig la afeliu. Asta ar fi suportabil, dar planeta importă mai mult decât exportă, ceea ce înseamnă că Imperialii conduc balul, iar localnicii se vor face luntre şi punte ca să le ofere pe tavă un

eventual fugar. Ajungem apoi la Nova Terra, Beta Aquarii X – şi asta, puştiule, e exact ce mi-a prescris mie nenea doctoru'!

— Ai mai fost acolo?

— Da, o dată. Mai bine-aş fi rămas! Max, imaginează-ţi o planetă asemănătoare Pământului, dar mai dulce decât a fost acesta vreodată. Vremea e mereu frumoasă, pământurile-s mai roditoare… Pădurile plâng după un tăietor de lemne, vânatul îţi sare, practic, direct în oală. De nu-ţi plac aşezările, n-ai decât s-o apuci încotro vezi cu ochii, până când nu mai ai niciun vecin pe-aproape, pui o sământă în pământ şi sari deoparte, ca nu cumva să te lovească atunci când va creşte. Nu există insecte pisăloage. Practic, nu sunt niciun fel de boli, nici terestre, şi nici din cele cauzate de vreun virus băştinaş, îndrăgostit de aroma respiraţiei noastre. Râurile-s înspumate, iar oceanele-s liniştite. Omule, crede-mă, chiar aşa e!

— Dar nu vom fi alungaţi de-acolo?

— Planeta-i prea mare. Coloniştii sunt dornici ca populaţia să sporească şi nu-i vor ajuta pe Imperiali. Consiliul Imperial se bucură dacă-şi poate colecta impozitele. Nici măcar nu se ostenesc să aresteze un dezertor în afara marilor oraşe, rânji Sam. Şi ştii de ce?

— De ce?

— Fiindcă nu merită. Ar trimite un agent imperial la dracu-n praznic să prindă pe cineva; acestuia i-ar fi de-ajuns să privească împrejur, şi-ar da peste o fată de fermier, cu plete de aur, ce l-ar privi galeş. Fermierii de-acolo au câte opt sau nouă copii şi mereu e plin de fete a-ntâia, agere şi dornice să se mărite. Aşa încât, n-ar trece mult şi agentul nostru s-ar transforma într-un fermier bărbos şi însurat. S-ar putea ca acest agent să fi fost burlac şi să nu fi prins de mult vreo permisie; ori să fi fost însurat pe Terra, dar n-a mai vrut să se întoarcă. Orice s-ar spune, nici măcar Consiliul Imperial nu se poate război cu firea umană!

— Dar eu nu vreau să mă însor.

— Asta-i treaba ta. Dar ce-i mai interesant aici e lipsa de constrângeri. În afara localităţilor, nu se percep impozite pe proprietate. Nimeni nu s-ar obosi să le plătească: s-ar muta ceva mai încolo sau l-ar împuşca pe perceptor. Nu există ghilde – poţi

ara, poţi bate un cui, poţi conduce un camion şi poţi monta o ţeavă, toate astea, în aceeaşi zi, şi fără a cere voie nimănui. Un om poate să facă ceea ce-i place şi nimeni nu-l opreşte, nu-i spune că n-are dreptul să o facă fiindcă nu s-a născut pentru acea meserie, sau n-a învăţat-o când era de ajuns de tânăr, sau nu şi-a plătit taxa de instruire. Nu-s destui oameni pentru cât ar fi de lucru, iar coloniştilor nu le pasă.

Max încercă să-şi închipuie o atare anarhie, dar nu reuşi, căci nu-i fusese dat niciodată să o încerce pe propria-i piele.

— Şi ghildele nu protestează?

— Care ghilde? A, sediile centrale de pe Pământ? Au făcut gălăgie când au auzit de un asemenea lucru, dar nici măcar Consiliul Imperial nu le-a sprijinit. Doar nu-s nebuni s-o facă: nimeni nu se-apucă să pieptene marea cu furculiţa!

— Aşadar într-acolo vrei să te duci… Pare frumos, spuse Max, cuprins de melancolie.

— Chiar aşa şi este. Era acolo o fată… S-o fi măritat de-acum, pe-acolo fetele se mărită tinere. Dar mai avea şi alte surori. Uite cum m-am gândit eu să fac, şi aşa ar trebui să procedezi şi tu, dacă te hotărăşti să mi te-alături: de cum aterizăm, m-apuc să-mi fac prieteni, în dreapta şi-n stânga. În ultima învoire, adică, în noaptea dinaintea decolării, dacă va fi posibil, voi intra într-o cârciumă şi voi ieşi pe uşa din spate, apoi o voi lua la goană încotro voi vedea cu ochii, atât de repede, încât nici urma să nu-mi rămână. Până când să fiu catalogat drept „întârziat”, voi fi la sute de mile depărtare, odihnindu-mă pe malul unei ape limpezi, în sălbăticie, aşteptând să-mi crească barba şi învăţându-mi pe dinafară numele cel nou. E de-ajuns să spui un cuvânt şi-ai să fii lângă mine, pe malul apei, pescuind.

Max clătină din cap, stânjenit. Descrierea lui Sam îi trezise dorul de casă, o senzaţie pe care până atunci nu o luase în seamă. Cu toate acestea, orgoliul său de astronaut nu se lăsa anihilat cu una, cu două.

— Am să mă mai gândesc.

— Gândeşte-te. Oricum, mai avem câteva săptămâni bune, până atunci.

Sam se ridică în picioare.

— Ar fi cazul s-o iau din loc, cât mai iute, până când conaşul Dumont nu-ncepe să se-ntrebe pe unde bântui. Ne mai vedem, puştiule, şi ţine minte: drumul ăsta n-are întoarcere.

7

ELDRETH

Îndatoririle lui Max îl purtau arareori în afara punţii C, cu excepţia corvezii cutiilor cu nisip ale pisicilor, dar chiar şi aceasta se obişnuise să o execute înaintea orei la care se trezeau pasagerii. Se întâmpla adesea ca unul dintre proprietarii celor şapte câini şi trei pisoi ce se aflau în custodia lui să coboare la grajduri pentru a-şi vizita micuţul prieten. Asemenea vizite se sfârşeau, în unele cazuri, prin câte-un bacşiş. La început, cinstea sa de fecior de la ţară îl îndemnă să refuze. Auzind acest lucru, Sam îl înjură fără patimă şi-l dăscăli:

— Nu fi tâmpit! De ce să-i refuzi, când îşi pot permite să o facă? Ce rost are?

— Dar eu mă ocup oricum de javrele lor! Asta mi-e meseria.

Poate că Sam n-ar fi reuşit să-l convingă, dacă, la sfârşitul primei săptămâni, domnul G. nu l-ar fi întrebat, la rândul său, de aceste bacşişuri, şi n-ar fi fost şocat de excesul de onestitate al lui Max, căci aştepta, spunea el, un procent din aceste încasări, pentru „fondul de binefacere”.

Max îl întrebă pe Sam despre acest fond, iar prietenul său îi râse în nas.

— Interesantă întrebare, puştiule! mai ai şi altele?

— Nu, cred că nu.

— Max, zău că-mi placi! Dar încă n-ai învăţat un lucru fundamental: când eşti la Roma, te-mbraci ca romanii. Fiecare trib îşi are tradiţiile sale, şi ceea ce aici pare a fi moral, va fi socotit, altundeva, absolut imoral. Există rase în care cea dintâi datorie a fiului este de a-şi ucide tatăl şi de a-l servi drept fel principal la ospăţul care urmează şi totuşi, aceste rase sunt considerate a fi civilizate, căci Consiliul întreţine relaţii diplomatice cu ele. Ce spune forul tău moral despre acest lucru?

Max auzise despre asemenea culturi: paşnicii şi simpaticii Bnathori, sau bogaţii elefanţi amfibii de pe Paldron, despre care numai c-ar fi fost simpatici nu se putea spune. Mai existau

probabil şi altele, despre care el nu auzise. Acum însă nu avea chef să emită păreri despre rasele non-umane. Sam continuă, netulburat:

— Crede-mă, am întâlnit intendenţi în comparaţie cu care până şi Harpagon ar fi părut un filantrop. Priveşte întreaga afacere din unghiul de vedere al domnului G. Pentru el, e unul dintre privilegiile aduse de funcţia pe care o ocupă, la fel de îndreptăţit precum îi e şi salariul legal. Aşa spune tradiţia. I-a luat ani de zile ca să ajungă acolo unde este; acum îşi aşteaptă răsplata.

Sam are întotdeauna răspuns la orice întrebare, gândi Max.

Nu admitea însă, nici în ruptul capului, corectitudinea afirmaţiilor lui Sam. Există lucruri corecte şi altele mai puţin corecte, indiferent de locul unde te-ai afla. Era convins de acest lucru, iar convingerea sa era atât de adânc înrădăcinată, încât cinismul lui Sam nu avea puterea de a o învinge. Pe Max îl îngrijora faptul că ajunsese acolo unde se afla datorită unei înşelătorii şi, uneori, noaptea, se trezea şi reflecta îndelung la ceea ce făcuse.

Dar şi mai mult îl îngrijora posibilitatea unei decepţii. Propunerea lui Sam refuza să-i iasă din minte.

***

Singurul extraterestru aflat în grija lui Max era un căţel-păianjen, animal de casă arahnoid, originar de pe planeta de tip terestru Hespera. Când îşi luase în primire slujba, Max găsise creatura într-una din cuştile construite pentru pisici. Aruncase o privire înăuntru şi un chip micuţ, ca de maimuţă, îi întorsese privirea.

— Noroc, omule!

Max ştia că unii căţei-păianjen fuseseră învăţaţi să vorbească, existase chiar o modă în acest sens, la un moment dat, dar fu luat prin surprindere şi făcu un pas înapoi. Apoi se dezmetici şi îl privi mai îndeaproape.

— Noroc şi ţie, îi răspunse. Al naibii să fiu, da’ ciudat mai eşti, micuţule!

Blana creaturii era deasă, de un verde intens pe spinare, care făcea loc, lateral, unui portocaliu viu, în vreme ce pântecele rotund era acoperit de un puf crem.

— Vreau afară! declară căţelul-păianjen.

— Nu pot să-ţi dau drumul acum. Am treabă.

Citi fişa anexată la cuşcă. „Mr. Chips” scria acolo, Ps*eudo caniş hexapoda hesperae, p*roprietar: Domnişoara E. Coburn, A-092; urmau apoi instrucţiuni detaliate referitoare la meniu şi îngrijire. Mr. Chips mânca larve şi un stoc suficient din acestea putea fi găsit în compartimentul frigorific H-118, fructe şi legume, preparate sau nu, iar în cazul în care nu existau fructe de mare disponibile, era necesar să i se administreze iod. Max se gândi câteva clipe, rememorând ceea ce citise despre creaturile de acest fel, şi ajunse la concluzia că instrucţiunile erau rezonabile.

— Te rog, vreau afară! insistă Mr. Chips.

Era greu de rezistat unei asemenea rugăminţi. Nici chemarea unei prinţese răpite de vreun zmeu şi-nchise în turnul castelului acestuia n-ar fi putut fi mai mişcătoare. Cuştile construite pentru pisici erau mici, iar uşile lor erau încuiate bine. Mr. Chips ar fi putut, eventual, să fie lăsat liber – ceva mai târziu, însă; acum avea de îngrijit alte animale.

La plecarea lui Max, Mr. Chips se ţinea cu lăbuţele de gratii şi suspina încetişor. Max aruncă o privire în urmă şi observă că micul animal plângea cu lacrimi adevărate. O picătură strălucea în vârful năsucului său caraghios; era greu să te îndepărtezi, văzându-l. Max isprăvise ceea ce avusese de făcut în grajd, înainte de a face curăţenie în canisă; de îndată ce câinii şi pisicile îşi căpătară mâncarea şi cuştile lor fură inspectate atent, fu liber să acorde mai multă atenţie noului său prieten. De hrănit, acesta fusese primul hrănit, ceea ce îl determinase să se oprească din plâns. Când, în sfârşit, se întoarse lângă el, micul animal ceru din nou să fie lăsat liber.

— Dacă-ţi dau drumul, ai să accepţi să te întorci în cuşcă ceva mai târziu?

Căţelul-păianjen păru a se gândi la propunerea lui Max, dar condiţia impusă părea a fi mai presus de puterea sa de înţelegere, astfel încât se mulţumi să repete:

— Vreau afară.

Max se hotărî să îşi asume riscul.

Mr. Chips îi ateriză pe umăr şi începu să îi scotocească buzunarele.

— Bomboane? întrebă. Bomboane?

Max îi reteză avântul.

— Îmi pare rău, micuţule, nu ştiam că îţi plac.

— Bomboane?

— N-am bomboane.

Mr. Chips ţinu să se convingă personal de acest lucru, apoi se aşeză comod în braţele lui Max, pregătit să petreacă acolo cel puţin o săptămână. Nu arăta deloc a căţel, iar a păianjen nici atât, cu excepţia faptului că avea şase picioare, ceea ce, s-o recunoaştem, e cam mult. Cele două membre anterioare se terminau cu nişte mânuţe, iar cele din mijloc păreau a fi create pentru o utilizare mixtă. Arăta, mai degrabă, a maimuţă, deşi se alinta ca o pisică. Emana un miros vag, exotic, de mirodenie, şi era curat.

Max încercă să converseze cu el, dar posibilităţile sale intelectuale nu erau deosebit de extinse. Bineînţeles, utiliza corect cuvintele omeneşti, dar vocabularul său nu îl depăşea pe cel al unui ţânc de doi ani nu foarte inteligent.

Când Max vru să îl ducă, într-un târziu, înapoi în cuşcă, avu parte de douăzeci de minute de alergătură, întrerupte din vreme în vreme de armistiţii fugare. Mr. Chips o zbughi printre cuşti, provocând isteria pisicilor. Când, în cele din urmă, căţelul-păianjen se lăsă prins, refuză să intre înapoi în închisoarea-i cea strâmtă, agăţându-se de hainele lui Max şi suspinând. Max recurse la ultima soluţie: îl legănă ca pe un prunc, până când micul animal adormi.

Fusese o mare greşeală. Se stabilise, astfel, un precedent şi, începând cu acea zi, lui Max nu-i mai fu îngăduit să părăsească încăperea fără a-şi legăna „pruncul”.

Se întreba cine ar fi putut fi acea „Domnişoară Coburn” despre care fişa lui Mr. Chips afirma că ar fi proprietara acestuia. Toţi stăpânii de pisici sau câini îşi vizitaseră, până atunci, animalele, doar micul Mr. Chips nu primise niciun vizitator. Şi-o închipuia ca pe-o cucoană înţepată care îl primise în dar, la plecare, şi nu ştia să îl aprecieze aşa cum s-ar fi cuvenit. Pe măsură ce sentimentul prietenesc pe care îl nutrea

faţă de Mr. Chips creştea, portretul mental pe care i-l zugrăvea domnişoarei Coburn devenea din ce în ce mai respingător.

Asgard se afla în spaţiu de mai bine de o săptămână; mai rămăseseră doar câteva zile până la cea dintâi tranziţie spaţială, când lui Max îi fu dat să confrunte imaginaţia cu realitatea. Curăţa grajdurile, cu Mr. Chips cocoţat pe umărul său, când auzi un glas piţigăiat venind dinspre compartimentul canisei:

— Mr. Chips! Chipsie! Unde eşti?

Auzind vocea, căţelul-păianjen ciuli urechile şi întoarse capul. Aproape imediat, o tânără îşi făcu apariţia în pragul uşii; Mr. Chips scheună: „Ellie!” şi sări drept în braţele ei. Max îi privi cum se giugiuleau. Ea avea şaisprezece sau şaptesprezece ani. Poate chiar optsprezece… Doamne, cum să-ţi dai seama exact, când femeile îşi transformă înfăţişările atât de ciudat! Oricum, nu era tocmai o frumuseţe, şi expresia întipărită pe faţa ei nu o ajuta deloc în acest sens.

În sfârşit, fata catadicsi să ridice privirea şi, imediat, se răsti la el:

— Ce făceai cu Chipsie? Răspunde!

Începea să-şi iasă din pepeni.

— Nimic, răspunse el, sec. Iar acum, scuzaţi-mă, don’şoară, trebuie să-mi văd de treabă!

Îi întoarse spatele, dar ea îl apucă de braţ şi-l răsuci din nou spre ea.

— Răspunde-mi, sau… Sau am să mă plâng căpitanului! Asta am să fac!

Max numără până la zece, încercând să se calmeze, apoi, ca să fie sigur că n-are să izbucnească, îşi recită în gând şi primii doisprezece logaritmi naturali, cu şapte zecimale.

— E dreptul dumneavoastră să o faceţi, don’şoară, replică el, cu un calm studiat. Dar, mai întâi, v-aş ruga să-mi spuneţi cum vă numiţi şi ce căutaţi aici? Răspund de aceste compartimente şi datoria mea e să am grijă de aceste animale. Aici, eu îl reprezint pe căpitan.

Ştia că asta era una dintre legile spaţiului, cu toate că, de la el, până la căpitan, era cale lungă.

Ea păru surprinsă:

— Păi, sunt Eldreth Coburn! spuse, de parcă ar fi fost normal ca toată lumea s-o ştie.

— Si ce căutați aici?

— Am venit să-l văd pe Mr. Chips, desigur!

— Prea bine, don’şoară. Vă puteţi vizita animalul preferat, cu condiţia ca durata vizitei să fie rezonabilă, mai adăugă, citând cuvânt cu cuvânt din instrucţiunile specifice locului său de muncă. La urmă însă, el va trebui să se întoarcă în cuşcă. Nu deranjaţi celelalte animale şi nu le daţi de mâncare. Aşa cere regulamentul.

Ea vru să spună ceva, dar se răzgândi şi îşi muşcă buzele. Căţelul-păianjen îşi mutase, în tot acest timp, privirile de la unul la altul, depăşit în mod evident de această conversaţie, dar simţindu-i totuşi încărcătura emoţională. Apoi întinse lăbuţa şi-l apucă de mânecă pe Max.

— Max, rosti vesel Mr. Chips. Max!

Domnişoara Coburn îl privi, din nou surprinsă:

— E numele tău?

— Da, don’şoară. Max Jones. Probabil că încerca să mă prezinte. Nu-i aşa, bătrâne?

— Max, repetă hotărât Mr. Chips. Ellie.

Eldreth Coburn privi în jos, spre Mr. Chips, apoi ridică iar privirea spre Max, având întipărit pe chip un zâmbet ovin.

— Se pare că voi doi v-aţi împrietenit. Iar pe mine m-a luat gura pe dinainte!

— Sunt convins că n-a fost cu rea intenţie, don’şoară!

Max spusese asta pe acelaşi ton sec, astfel încât ea se grăbi să adauge:

— Oh, dar am fost de-a dreptul necioplită! îmi pare rău... întotdeauna îmi pare rău, în cele din urmă. Dar m-am speriat, văzând cuşca deschisă şi goală; credeam că l-am pierdut pe Chipsie.

Max afişă un rânjet morocănos:

— Desigur, nu trebuie să vă faceţi griji. V-aţi speriat.

— Într-adevăr, am fost tare speriată.

Îl privi pe Max cu coada ochiului.

— Chipsie îţi zice Max. Pot să-ţi spun şi eu aşa?

— De ce nu? Toţi îmi spun aşa, ăsta mi-e numele.

— Iar tu poţi să-mi spui Eldreth. Sau Ellie.

Se jucă o vreme cu Mr. Chips, până când Max îşi termină de şmotruit grajdul. Apoi, lipsită de entuziasm, spuse:

— Cred că ar fi timpul să plec, ca nu cumva să creadă cineva că am dispărut…

— Te mai întorci?

— Desigur!

— Aăă… Domnişoară Eldreth!

— Ellie.

— Pot să te întreb ceva? Poate că nu e tocmai treaba mea, dar de ce a trebuit să treacă atâta timp până să te hotărăşti să vii? Micuţul ăsta s-a simţit teribil de singur, credea că l-ai părăsit…

— Nu e un „el”, e o „ea”.

— Poftim?

— Mr. Chips e fetiţă, spuse ea, cerându-şi parcă scuze. Oricine se putea înşela. Până când ne-am dat seama, era prea târziu, căci o schimbare de nume ar fi derutat-o.

Căţelul-păianjen privi în sus, înveselit, şi repetă:

— Mr. Chips e fetiţă. Bomboane, Ellie?

— Data viitoare, puiule.

Max nu credea că numele avea vreo importanţă, dat fiind că cel mai apropiat căţel-păianjen se afla la ani-lumină depărtare.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ah, da! Mi-a fost atât de ciudă că n-am putut să vin, încât îmi venea să muşc. Dar n-au vrut să mă lase.

— Cine? Ai tăi?

— Nu! Căpitanul şi doamna Dumont.

Max ajunse la concluzia că era aproape la fel de greu să o facă să vorbească precum ar fi fost cu Mr. Chips.

— Adevărul e că am urcat la bord purtată pe targă. N-aveam mare lucru, doar o febră rebelă, probabil din pricina vreunei intoxicaţii alimentare. Nu avea cum să fie mare lucru, fiindcă sunt rezistentă. M-au obligat însă să stau în pat şi când, în sfârşit, medicul mi-a permis să mă ridic, doamna Dumont mi-a spus că nu se cuvine să cobor pe puntea C. Susţine întruna că nu se cade să vin aici.

Max înţelegea reticenţele nevestei stewardului-şef. Avusese deja prilejul să constate că unii dintre colegii săi din echipaj nu erau dintre cei duşi prea des la biserică, deşi nu credea că ar fi îndrăznit să se lege de o pasageră. Într-un asemenea caz, căpitanul Blaine i-ar fi azvârlit fără şovăială în spaţiu.

— Am fost nevoită să mă strecor afară fără ştirea lor. La ora asta, cred că mă caută, deja. Ar fi timpul să plec.

Mr. Chips nu părea a fi de acord cu planurile ei; căţelul-păianjen se agăţă de ea şi începu să suspine, oprindu-se din când în când pentru a-şi şterge lacrimile cu pumnii săi micuţi.

— O, Doamne!

Max se simţi cu musca pe căciulă.

— Cred că l-am… am cam răsfăţat-o niţel. Mă refer la Mr. Chips.

Îi explică în ce fel ajunsese a se înstăpâni ritualul cu legănarea „pruncului”.

Eldreth protestă.

— Dar eu trebuie să plec chiar acum! Ce ne facem?

— Hai să vedem dacă nu cumva va fi de acord să vină la mine în braţe.

Mr. Chips încuviinţă. Eldreth o mângâie pentru ultima oară şi plecă în fugă. De data aceasta, ritualul adormirii lui Mr. Chips dură mai mult decât de obicei. Max se întrebă dacă nu cumva căţeii-păianjen puteau fi hipnotizaţi. Ceremonia asta începea să devină prea monotonă.

Eldreth îşi făcu apariţia şi a doua zi, sub privirea de cerber a doamnei Dumont. Max îi acordă respectul cuvenit nevestei stewardului-şef şi avu grijă să nu i se adreseze lui Eldreth decât cu „Domnişoară Coburn”. În ziua următoare, aceasta veni singură. Max o privi uimit, ridicând din sprâncene:

— Unde ţi-ai lăsat supraveghetoarea?

Eldreth chicoti.

— Doamna Dumont şi-a consultat soţul, iar acesta a stat de vorbă cu şeful tău, tipul acela gras. Au căzut de acord asupra faptului că eşti un gentleman desăvârşit, deci eşti inofensiv. Ce părere ai de asta?

Max se gândi o clipă.

— Adevărul e că, de fapt, sunt un criminal înrăit, de meserie, dar acum sunt în vacanţă.

— Ce drăguţ! îmi spui şi mie ce e chestia aia?

Era un joc de şah tridimensional. Max jucase acest joc cu unchiul său, deoarece acesta era unul dintre jocurile preferate ale astronavigatorilor. Aflând că unii dintre cartografii şi informaticienii navei jucau des aşa ceva, Max îşi investise micul câştig rezultat din bacşişuri, cumpărându-şi setul acesta. Era un eşichier ieftin, fără lumini de avertizare şi fără dispozitiv de telecomandă, alcătuit din mai multe suprafeţe transparente, iar piesele nu erau sculptate, ci turnate, dar era de-ajuns.

— E un joc de șah tridimensional. Ai văzut vreodată vreunul?

— Da. Nu ştiam că te pasionează.

— De ce nu? Ai jucat vreodată şah tradiţional?

— De câteva ori…

— Principiile sunt identice, dar dispui de mai multe piese şi te poţi mişca în mai multe direcţii. Haide, vrei să-ţi arăt?

Eldreth se aşeză turceşte în faţa lui, iar el se apucă să îi explice mutările.

— Acestea sunt cargouri robot… pioni, adică. Pot fi schimbaţi cu orice altă piesă, dacă ajungi cu ei în capătul opus al eşichierului. Astea patru sunt astronave stelare; sunt singurele care au mutări mai aparte; corespund cailor din şahul tradiţional. Mutările lor echivalează cu nişte tranziţii inter-spaţiale; întotdeauna, se mişcă de pe un plan pe altul, dar mişcarea lor are o anumită logică. Să-ţi arăt: aşa… sau aşa. Iar aceasta e Nava-amiral a Flotei; e piesa cea mai importantă, cea pe care trebuie să o faci mat. Mai avem, după aceea…

Jucară o partidă de probă, cu ajutorul lui Mr. Chips, care adora să mute piesele, indiferent cine era la rând.

La sfârşit, Max zâmbi:

— Înveţi repede.

— Mulţumesc.

— Desigur, adevăraţii jucători joacă şah cvadridimensional.

— Şi tu ştii să joci aşa ceva?

— Păi, nu chiar. Dar sper să-nvăţ, într-o bună zi. E doar o chestiune de memorie: trebuie să reţii mai multe relaţii spaţiale.

Unchiul meu ştia să joace. Voia să mă înveţe şi pe mine, dar a murit înainte să fi apucat să o facă.

Începu să-i vorbească despre unchiul său. Trecu însă sub tăcere episodul propriului său eşec.

Eldreth se juca cu una dintre piesele de şah, o astronavă stelară.

— Nu-i aşa, Max, că ne aflăm destul de aproape de prima noastră tranziţie?

— Cât e ceasul?

— E 16,21… Ia te uită, cred că e timpul să plec.

— Asta înseamnă că mai avem… treizeci şi şapte de ore şi şapte minute până la prima tranziţie, după spusele celor de la calculatoare.

— Se pare că te pricepi la asemenea lucruri! N-ai vrea să-mi explici şi mie ce se va întâmpla, de fapt? L-am auzit pe astronavigator vorbind despre asta, la masă, dar mi s-a părut cam fără cap şi coadă. Vom trece printr-un fel de buclă spaţială, nu-i aşa?

— Nu, nu e o buclă, ăsta e un termen fantezist. Spaţiul nu se curbează decât în acele locuri unde *pi* nu este exact trei virgulă unu patru unu cinci nouă doi şase cinci trei cinci opt nouă şapte nouă trei doi trei opt patru şase doi şase patru trei trei opt trei doi şapte, şi aşa mai departe; asta se petrece, de exemplu, în interiorul nucleului. Noi ne îndreptăm spre un loc în care spaţiul este, dimpotrivă, foarte plat, şi nu uşor curbat, cum e în preajma unei stele. Anomaliile sunt întotdeauna plate, căci altfel nu s-ar putea îmbina între ele, n-ar fi congruente.

Ea îl privi încurcată.

— N-ai vrea să repeţi?

— Spune-mi, Eldreth, cât de avansată eşti în studiul matematicii?

— Eu? Am picat la examenul cu fracţiile ordinare. Miss Mimsey s-a supărat foc pe mine.

— Miss Mimsey?

— Urmez Şcoala Miss Mimsey pentru Tinerele Domnişoare, deci îţi dai seama că te pot asculta fără prejudecăţi, se strâmbă ea. Dar spuneai că n-ai urmat decât un liceu din provincie, şi nici măcar pe acesta n-ai apucat să-l termini. Nu?

— Aşa e, dar am mai învăţat câte ceva şi de la unchiul meu. Era un mare matematician. E drept că nu există nicio teoremă care să-i poarte numele, dar asta nu-i micşorează, cred eu, valoarea. Nu ştiu cât de exact ţi-aş putea explica, e nevoie de anumite ecuaţii. O clipă! Mi-ai putea împrumuta niţel eşarfa?

— Poftim? Da, de ce nu?

Şi-o desprinse de la gât. Ţesătura era imprimată cu o imagine a sistemului solar; era un suvenir de la Ziua Uniunii Solare. În mijlocul pătratului de pânză era reprezentat Soarele, înconjurat de cercuri concentrice – orbitele planetelor, brăzdate ici-colo de câteva comete. Scara la care erau desenate era total aiurea, şi n-ar fi putut fi de folos în chip de reprezentare fidelă a sistemului, dar era de-ajuns, chiar şi aşa. Max o luă şi o întinse.

— Aici e Marte.

— Ai trişat, citiseşi, scrie acolo!

— Ai puţină răbdare! Asta e Jupiter. Ca să te deplasezi între Marte şi Jupiter, trebuie să parcurgi distanţa de aici şi până aici, nu-i aşa?

— Da, desigur.

— Dar să presupunem că eu îndoi eşarfa, astfel încât Marte să fie chiar deasupra lui Jupiter. Cine te împiedică să faci pasul mic care le desparte?

— Nimic, probabil. Dar mă îndoiesc că ceea ce este valabil pentru eşarfa asta ar funcţiona şi în practică. N-am dreptate?

— Ba da, ai dreptate, având în vedere că ne aflăm la o distanţă atât de mică de o stea. Treaba se schimbă însă cu totul dacă ne îndepărtăm îndeajuns de mult de steaua respectivă. Exact în asta constă o anomalie: un loc unde spaţiul se pliază asupra lui însuşi, transformând o distanţă uriaşă într-un pas.

— Aşadar spaţiul este curbat!

— Nu, nu, nu! Uite, eu n-am făcut decât să îţi îndoi eşarfa. Nu am întins-o, nu i-am schimbat forma! Abia dacă am şifonat-o! Cu spaţiul se întâmplă acelaşi lucru: e şifonat, ca o foaie imensă de hârtie. Nu e curb, e doar şifonat. Bineînţeles, nu în dimensiunile vizibile.

— Nu văd ce ţi se pare atât de „bineînţeles”.

— Din punct de vedere matematic, e foarte simplu. Mi-e greu să-ţi explic, fiindcă e ceva destul de greu de imaginat.

Spaţiul – spaţiul nostru – poate fi pliat şi redus în asemenea măsură, încât să încapă într-o ceaşcă de cafea. O ceaşcă de cafea cvadridimensională, desigur.

Ea oftă:

— Nu-mi dau seama în ce fel o ceaşcă de cafea cvadridimensională ar putea conţine barem cafea, darmite o întreagă galaxie!

— Nu e deloc complicat. La fel, ai putea înghesui eşarfa aceasta într-un degetar. Principiul e acelaşi. Dar dă-mi voie să termin. Se credea că nu se poate depăşi viteza luminii. E adevărat, şi fals, în acelaşi timp. Acest lucru…

— Cum poate fi şi adevărat şi fals, în acelaşi timp?

— Asta este una dintre anomaliile Horst. Nu poţi depăşi viteza luminii, cel puţin nu în spaţiul nostru. Dacă totuşi îndrăzneşti să o faci, eşti azvârlit în afara lui. Dacă o faci însă în locurile unde spaţiul este pliat şi deci congruent, te trezeşti din nou, tot în spaţiul nostru, la mare distanţă de locul de unde ai plecat. Cât de departe, depinde de modul în care este pliat spaţiul. Iar acest mod depinde de masa pe care o conţine spaţiul respectiv. De-aici lucrurile nu mai sunt uşor de explicat, fără un calcul matematic elaborat.

— Şi dacă faci asta la întâmplare, oriunde?

— Aşa au procedat cei care au efectuat prima tranziţie. Nu s-au mai întors. Iată de ce misiunile de pionierat sunt periculoase; navele de cercetare se folosesc de anomalii care au fost calculate, teoretic, dar n-au mai fost încercate niciodată. Acesta e unul dintre motivele pentru care astronavigatorii sunt atât de bine plătiţi. Ei trebuie să dirijeze vasul spre un loc nevăzut, la limita vitezei luminii, şi să accelereze exact la momentul potrivit. Dacă greşesc, fie şi numai cu o zecimală, sau folosesc o scurtătură care provoacă nedeterminări, au încurcat-o. Acum ne deplasăm cu o acceleraţie de douăzeci şi patru g, încă din momentul în care am părăsit atmosfera. Noi nu ne putem da seama de acest lucru, fiindcă suntem cuprinşi într-un câmp de discontinuitate aflat la gravitaţie unu – asta-i o altă anomalie. Ne apropiem însă tot mai mult de viteza luminii, de Zidul lui Einstein; cât de curând, vom fi azvârliţi ca un sâmbure de lubeniţă prins între arătător şi degetul mare, şi vom ieşi în

apropiere de Theta Centauri, la distanţă de cincizeci şi opt de ani-lumină. E destul de simplu, dacă priveşti problema din unghiul potrivit.

Eldreth se înfioră:

— Ai vrut să spui: *dacă* vom ieşi…

— Păi… cam aşa ceva. Pericolul nu e însă mai mare decât în cazul unei călătorii cu elicopterul. Mai bine gândeşte-te altfel: dacă n-ar fi existat anomaliile, nu am fi reuşit niciodată să ajungem la stele, căci ar fi fost prea departe. Deşi, privind retrospectiv, tot vidul acela nu avea cum să fie real – trebuia să existe anomaliile. Aşa obişnuia unchiul meu să spună.

— Cred că avea dreptate, chiar dacă nu prea înţeleg.

Se ridică anevoie în picioare:

— Ar fi mai bine să plec, ca nu cumva doamna Dumont să se răzgândească.

O îmbrăţişă pe Mr. Chips şi o depuse apoi în braţele lui Max.

— Iar acum, prietene, leagănă „pruncul”!

8

TREI MODALITĂŢI DE AVANSARE

Max avusese de gând să rămână treaz, până în momentul efectuării primei tranziţii, dar aţipi. Tranziţia avu loc la puţin timp după ora 5 dimineaţa, conform ceasului navei. Când, la ora 6, se dădu deşteptarea, totul se terminase. Se îmbrăcă în grabă, iritat că nu reuşise să se trezească mai devreme, şi o luă la fugă spre punţile superioare. Căile de trecere de deasupra punţii Charlie erau pustii şi stăpânite de tăcere; nici cei mai matinali dintre pasageri nu aveau să se trezească decât peste aproximativ o oră. O luă glonţ spre salonul Bifrost, pe care îl traversă, în direcţia punctului belvedere ce fusese instalat acolo pentru desfătarea pasagerilor.

Stelele păreau normale, dar formele familiare ale constelaţiilor arhicunoscute dispăruseră. Doar Calea Lactee, galaxia noastră, părea neschimbată: pentru enorma spirală de stele având un diametru de sute de mii de ani-lumină, o deplasare mai mică de şaizeci de ani-lumină era ceva nesemnificativ.

Se zărea o stea extrem de strălucitoare alb-aurie; Max deduse că era vorba, mai mult ca sigur, de Theta Centauri, soarele Planetei lui Garson, care avea să fie prima lor escală. Nu stătu prea mult timp să o admire, căci n-ar fi vrut să fie prins căscând gura în zona pasagerilor. Înlocui repede cutiile cu nisip, care constituiau scuza posibilă pentru cazul în care ar fi fost descoperit, şi se întoarse pe puntea echipajului, tocmai la timp pentru micul dejun.

Deplasarea până la Planeta lui Garson avea să dureze aproape o lună, chiar şi dacă avea să fie menţinută viteza maximă posibilă pentru o navă echipată cu propulsia Horst-Conrad. Eldreth continuă să o viziteze zilnic pe Mr. Chips. Profita de ocazie pentru a pălăvrăgi şi a juca şah tridimensional cu Max. Astfel, Max putu să afle că, deşi se născuse la Auckland, pe Pământ, casa ei era Hespera.

— Tata m-a trimis pe Pământ ca să învăţ să mă comport ca o adevărată doamnă. N-a mers!

— Cum adică?

Ea zâmbi cu viclenie:

— Sunt un copil-problemă. De fapt, de aceea m-a şi trimis tata! Eşti în şah, Max. Chipsie, pune piesa la loc! Am impresia că drăcuşorul ăsta ţine cu tine.

Puţin câte puţin, Max reuşi să îi reconstituie povestea. Şcoala Miss Mimsey era cea de a treia instituţie din care fusese exmatriculată. Nu-i plăcea Pământul, era hotărâtă să facă orice ca să se întoarcă acasă, astfel încât nu şovăise să îşi terorizeze profesorii şi colegii, în fiecare dintre instituţiile anterioare. Tatăl ei, rămas văduv, era ferm hotărât să îi dea o educaţie „aşa cum se cuvine”, dar, folosindu-şi strategia perversă, ea reuşise să îşi impună vrerea: reprezentanţii de pe Pământ ai tatălui ei, exasperaţi, sfârşiseră prin a o expedia înapoi acasă.

Într-o zi, Sam făcu greşeala de a-l tachina pe Max în legătură cu Eldreth.

— Ai convins-o deja să fixeze data, puştiule?

— Pe cine? Si ce dată?

— Ei, haide, haide! Toată lumea ştie, în afară, poate, de căpitan. De ce încerci să îţi baţi joc de propriul tău vechi prieten?

— Habar n-am despre ce vorbeşti!

— N-aveam de gând să te critic! Te admiram doar! Nici măcar eu însumi n-am cutezat vreodată să ţintesc atât de sus. Dar, după cum bine spunea bunicul meu, există doar trei modalităţi de a ajunge în frunte: să munceşti din greu şi să fii un geniu, să te naşti în familia potrivită, sau să te căsătoreşti cu cineva care aparţine unei asemenea familii. Dintre astea trei, a te căsători cu o fiică de ştab e calea cea mai bună, fiindcă… Hei, ia-o uşurel!

Sam se feri, făcând un pas înapoi.

— Retrage-ţi cuvintele!

— Bine, bine… Dar, crede-mă, observaţia mea provenea din admiraţia-mi sinceră. Am greşit, fie! Astfel încât îmi cer scuze şi îmi retrag admiraţia.

— Dar…

Fără să vrea, Max zâmbi. Pe Sam nu se putea supăra. E drept, era o puşlama, probabil dezertase şi, în mod cert, privea lucrurile din cel mai pervers unghi posibil, dar… Asta era situaţia. Sam îi era prieten.

— Ştiam că glumeşti. Cum te-ai putut gândi că am de gând să mă însor, când noi doi urmează să…

— Vorbeşte mai încet, şopti Sam. Deci, te-ai hotărât?

— Da. Cred că e singura soluţie. Nu vreau să mă mai întorc pe Pământ.

— Îmi placi, băiete! Crede-mă, n-are să-ţi pară rău!

Sam căzu pe gânduri.

— Vom avea nevoie de bani.

— Mi-au mai rămas nişte cărţi; le-am putea vinde.

— Nu fi prost! Dacă încerci să faci rost de mai mulţi bani decât ai avea nevoie ca să te distrezi, te vor lua la ochi şi n-ai să mai capeţi nicio învoire. Nu-ţi face griji: economiseşte tot ce grăsanul te va lăsa să pui deoparte din bacşişurile tale, iar eu am să fac rost de tot ce vom avea nevoie. E rândul meu, de data asta.

— Cum?

— Nu-ţi bate capul, există destule căi. Mai bine las-o-n seama mea, de acord?

— Păi… Fie! Da’ ia spune-mi, Sam, ce-ai vrut să spui adineauri? Să presupunem că aş vrea într-adevăr să mă însor cu Ellie… Bineînţeles că nu vreau, ea e doar un copil, iar eu nu-s genul de om care se-nsoară, dar… Să presupunem că aş face-o. De ce le-ar păsa într-atât de mult celor din jur?

Sam păru surprins.

— Chiar nu ştii?

— Crezi că altfel te-aş întreba?

— Nu ştii cine e?

— Poftim? O cheamă Eldreth Coburn şi se îndreaptă spre Hespera, e o colonistă. Şi ce-i cu asta?

— Bietul băiat! A uitat să-ţi spună că e unica fiică a Supremei Sale Excelenţe, Domnul General John Fitzgerald Coburn, O.B.E., K.B., O.S.U., şi probabil chiar X.Y. Z., Ambasadorul şi Rezidentul plenipotenţiar al Imperiului pe Hespera?

— Ce spui? Oh, Doamne!

— Te-ai prins, în sfârşit, puştiule? Cu puţin noroc şi un dram de abilitate, ai putea deveni şi tu un trântor. Ia spune, pe ce planetă voiai tu să cobori? Dar să nu-mi spui Hespera!

— Of, du-te naibii! Oricum, e o fată de treabă!

— Mie-mi spui?! rânji Sam. Ştii ce zicea bunicul meu? Nu iese fum fără foc!

Această revelaţie îl tulburase pe Max. Îşi dăduse, în sfârşit, seama că n-ar strica să-i facă un pic de curte lui Eldreth. La urma urmei, era o pasageră, nu-i aşa? Dar el nu râvnea la avere. Împlinirea profesională, după exemplul unchiului său, i se părea mult mai demnă de respect. Îl deranja însă ideea că Eldreth aparţinea unei clase sociale imposibil de înalte şi că el, Maximilian Jones, era considerat un vânător de zestre pe seama ei.

Se decise să pună capăt acestei situaţii. Începu prin a-şi neglija o vreme lucrul, pentru ca atunci când ea îl solicita să joace împreună un şah 3-D, el să-i poată spune, fără să fie nevoit să mintă, că are prea multă treabă. Aşa se face că Ellie nu se lăsă înduplecată şi insistă să îl ajute. Se văzu nevoit să joace măcar un joc şi, în cursul acestuia, îşi luă inima-n dinţi, şi încercă să abordeze făţiş subiectul.

— Ascultă, Ellie, nu cred că e bine ca tu să vii aici şi să jucăm şah tridimensional. Mai sunt şi alţi pasageri care coboară să îşi viziteze animalele şi au să bage de seamă acest lucru. Vor începe să bârfească.

— N-au decât!

— Vorbesc serios. Noi doi ştim că nu e nimic rău în asta, dar ceilalţi vor începe să se uite chiorâş.

Ea se bosumflă.

— Vezi că începi să mă superi! Vorbeşti exact ca Miss Mimsey!

— Poţi veni să o vezi pe Chipsie, dar ar fi mai bine să vii o dată cu un alt proprietar de animale.

Ea se pregăti să-i răspundă tăios, apoi se răzgândi şi ridică din umeri.

— Cum vrei tu... Oricum, nu era un loc dintre cele mai confortabile. De-acum înainte, vom juca în salon, după-amiaza, după ce-ţi vei fi terminat treaba.

Max protestă, cum că domnul Giordano n-avea să fie de acord cu una ca asta, dar ea i-o reteză scurt:

— Nu-ţi face griji în privinţa şefului tău. Îl învârt pe degete cum îmi place mie!

Îşi ilustră spusele cu un gest semnificativ.

Imaginea grăsanului domn G. într-o asemenea ipostază încetini replica lui Max. Într-un sfârşit, reuşi să îngaime:

— Ellie, membrii echipajului n-au ce căuta în salonul pasagerilor. Este…

— Nimeni nu interzice acest lucru. Nu o dată l-am văzut pe domnul Dumont luându-şi cafeaua împreună cu căpitanul Blaine.

— Nu înţelegi. Domnul Dumont este aproape ofiţer, iar dacă domnul căpitan îl invită, ei bine, e dreptul şi privilegiul său să o facă.

— Tu ai să fii invitatul meu.

— Nu, n-am să fiu.

Încercă să îi explice că regulamentul interzicea membrilor echipajului să aibă relaţii cu pasagerii.

— Căpitanul s-ar înfuria, dacă ar putea să ne vadă acum. Şi nu s-ar înfuria pe tine, ci pe mine. Dacă m-ar prinde însă în salonul pasagerilor, m-ar lua în şuturi de nu m-aş mai opri până jos, pe puntea H.

— Nu te cred.

— Dar… începu el, apoi ridică din umeri. Fie! Voi veni deseară. N-are să mă ia la bătaie acolo, de faţă cu tine; ar fi sub demnitatea lui. S-ar mulţumi să-l trimită pe domnul Dumont ca să-mi spună să plec, iar mâine dimineaţă, mi-ar cere să mă prezint la raport. Sunt dispus să-mi pun la bătaie solda pe o lună de zile, numai ca să îţi demonstrez că nu ai dreptate.

Max observă că, în sfârşit, reuşise să-i atingă coarda sensibilă.

— Dar asta-i cea mai mare ticăloşie! Toţi suntem egali. Toţi! Aşa spune legea.

— Nu zău? Chiar toţi? Poate că aşa se văd lucrurile de acolo, de sus, de unde te afli…

Ea se ridică în picioare şi plecă, furioasă. Max se văzu din nou nevoit să o consoleze pe Mr. Chips. Se gândi, cu amărăciune, că pe el n-avea cine să îl consoleze. Ajunsese la concluzia că timpul

ce mai rămăsese până în ziua în care el şi Sam aveau să se facă nevăzuţi dincolo de orizont era tare, tare lung.

Eldreth reveni a doua zi, însoţită, de astă dată, de doamna Mendoza, devotata stăpână a unui căţel chow-chow, care-i semăna foarte mult. Eldreth îl tratǎ pe Max cu politeţea impersonală a unei doamne care se poartă frumos cu servitorii, cu excepţia unui scurt interludiu, când doamna Mendoza nu avea cum să îi audă.

— Max?

— Da, domnişoară?

— Ţi-arăt eu ţie „da, domnişoară”! Spune-mi, Max, unchiul tău se numea cumva Chester Jones?

— Da, aşa-l chema. Dar de ce?...

— N-are importanţă.

În clipa aceea, doamna Mendoza îşi făcu din nou apariţia, şi Max se văzu nevoit s-o lase baltă.

A doua zi dimineaţă, plantonul îl opri pe culoar.

— Hei, Max! Burtosul te-aşteaptă! Ai face mai bine să te grăbeşti, am impresia că ai intrat în rahat!

Max porni în grabă, făcându-şi griji. Nu-şi amintea să fi făcut ceva anume, în ultima vreme, dar nu reuşea să îşi alunge oribila spaimă că era ceva legat de Ellie.

Era clar că domnul Giordano nu era în culmea fericirii, însă se mulţumi să-i spună:

— Prezintă-te imediat la raport la biroul superintendentului. Valea!

Max nu stătu pe gânduri şi-i dădu ascultare.

Domnul Kuiper îl întâmpină, privindu-l cu un ochi critic.

— Pune-ţi chiar acum o uniformă curată şi prezintă-te la raport în biroul căpitanului.

Max rămase locului, înghiţind în sec.

— Ce mai aştepţi? Mişcă-te! urlă domnul Kuiper.

— Domnule, bolborosi Max, nu ştiu unde se află cabina căpitanului.

— Ce spui? Să fiu al dracului... Puntea A, radiant nouăzeci. Întinde-o!

Max se execută.

Căpitanul se afla în cabină, împreună cu superintendentul Samuels, primul ofiţer Walther şi astronavigatorul, doctorul Hendrix. Max se gândi că, oricare ar fi fost motivul pentru care fusese convocat, nu era de glumă! Îşi aminti, în ultima clipă, să se prezinte:

— Steward clasa a treia Maximilian Jones, m-am prezentat la ordinele dumneavoastră!

Căpitanul Blaine ridică privirea.

— A, da. Caută-ţi un scaun.

Max îl ascultă, îşi găsi un scaun şi luă loc, dar stătea ca pe ace. Căpitanul se adresă primului ofiţer:

— În situaţia dată, Dutch, cred că este cel mai bun lucru pe care-l putem face, deşi s-ar putea să pară niţel cam drastic. Eşti de acord, Hal?

Superintendentul încuviinţă. Max se întrebă cât de drastic avea să fie şi dacă avea să supravieţuiască.

— Atunci, o vom înregistra ca pe o excepţie, doctore, iar eu voi scrie o explicaţie pentru conducere. La urma urmei, regulamentele au fost făcute pentru a fi încălcate. Şi cu asta, să-i punem capăt, o dată pentru totdeauna!

Max ajunse la concluzia că aveau să-l azvârle pur şi simplu în spaţiu, explicaţiile urmând a fi date ulterior.

Căpitanul se întoarse la biroul său, dând astfel de înţeles că reuniunea luase sfârşit. Primul ofiţer îşi drese vocea.

— Căpitane… făcu el, arătând din cap spre Max.

Căpitanul Blaine ridică ochii.

— A, da! Tinere, te cheamă Jones, nu-i aşa?

— Da, domnule!

— Am aruncat o privire prin dosarul tău. Observ că ai lucrat, pentru o scurtă perioadă, pe post de cartograf, pe Thule?

— Aăă, da, căpitane!

— Şi nu ţi-a plăcut?

— Păi, domnule…

Max se întrebă ce ar fi zis Sam într-o asemenea situaţie.

— Să vă spun cum a fost. Sincer să fiu, nu făceam mare lucru… Goleam scrumierele din Gaura… din cabina de comandă.

Îşi ţinu respiraţia.

Căpitanul zâmbi scurt.

— Cineva trebuie să facă şi treaba asta. Te-ar interesa să mai încerci o dată?

— Poftim? Da, domnule!

— Dutch?

— Căpitane, de obicei nu sunt de acord ca un om să încerce de mai multe ori să facă aceeaşi treabă. Aici intervin însă şi anumite considerente de ordin personal.

— Da, e-adevărat. Te-ai putea lipsi de el, Hal?

— Cu siguranţă, căpitane. N-aş spune că e ceea ce se numeşte un om-cheie, zâmbi superintendentul. Lucrează ca îngrijitor.

La rândul său, căpitanul zâmbi şi se întoarse spre astronavigator:

— Doctore, nu văd nicio obiecţie. Desigur, trebuie să-şi dea acordul şi ghilda.

— Kelly e dornic să-l pună la încercare. Ştiţi prea bine că-i lipseşte un om.

— Prea bine, atunci…

— Numai o clipă, căpitane.

Astronavigatorul se întoarse spre Max:

— Jones… Ai avut cumva o rudă în ghilda mea?

— Pe unchiul meu, domnule. Chester Jones.

— Am servit sub comanda lui. Sper că ai moştenit câte ceva din talentul său pentru matematică.

— Sper şi eu acelaşi lucru, domnule.

— Vom vedea. Te prezinţi la raport la şeful departamentului computere, domnul Kelly.

Max se descurcă şi reuşi să afle unde se afla cabina de comandă, fără să mai întrebe pe nimeni, deşi ochii i se împăienjeniseră de emoţie.

9

CARTOGRAFUL JONES

Schimbarea intervenită în statutul său de membru al echipajului îi modificase lui Max şi perspectivele de viaţă. Relaţia dintre el şi ceilalţi membri ai echipajului se modifică şi ea, şi nu tocmai în bine. Cei din cabina de comandă se considerau a fi elita navei, un statut pe care îl disputau cu tehnicienii de la propulsie şi care era invidiat de cei din intendenţă. Max descoperi că cei din ghilda pe care o părăsea nu îl mai tratau cu aceeaşi căldură, în vreme ce nici cei în rândul cărora aspira să intre nu îl acceptau întru totul.

Domnul G. Îl ignora pur şi simplu. Ar fi trecut peste el, dacă Max n-ar fi avut inspiraţia de a se da la o parte. Părea a considera promovarea neaşteptată a lui Max drept un afront personal.

Trebuia să treacă pe la magazie, pentru a-şi schimba uniforma. Acum, când locul său de muncă era în cabina de comandă, avea să fie nevoit să traverseze domeniul pasagerilor, aşa că nu îşi mai putea permite să umble în zdrenţe. Domnul Kuiper îi oferi uniforma în schimbul unei semnături, căci banii săi n-ar fi acoperit întru totul costul acesteia. Fu nevoit să îşi pună semnătura şi drept garanţie pentru costul permisiunii de a părăsi ghilda de care aparţinea, existând posibilitatea ca datoriile sale să sporească, în eventualitatea că avea să fie acceptat ca membru cu drepturi depline al ambelor ghilde. Cu toate acestea, îşi depuse cu plăcere semnătura.

Departamentul de comandă de pe Asgard se compunea din doi ofiţeri şi cinci membri ai echipajului: doctorul Hendrix, astronavigatorul, secundul acestuia, domnul Simes, şeful departamentului computere, domnul Kelly, cartograful clasa întâi Kovak, cartograful clasa a doua Smythe şi specialiştii în computere Noguchi şi Lundy, ambii clasa a doua. Mai era acolo şi „Pierde-vară” Bennett, tehnician clasa întâi la comunicaţii, dar el nu făcea parte cu adevărat din echipa de comandă, deşi

postul său era tot în Gaura Grijilor; o astronavă se află rareori în raza de contact radio, cu excepţia primei şi ultimei părţi a unei călătorii. Bennett lucra aşadar ca secretar şi factotum al căpitanului Blaine; porecla i se datora prejudecăţii celorlalţi, care îşi închipuiau că acesta îşi petrecea poate cea mai mare parte a timpului închis în cabină, nefăcând nimic.

Deoarece Asgard se deplasa continuu cu propulsoarele la capacitatea maximă, era necesar ca în cabina de comandă să se lucreze în schimburi permanente; erau departe vremurile bune de odinioară, când piloţii rachetelor pilotau efectiv zece minute, la decolare, şi trebuia să treacă apoi săptămâni întregi de cădere liberă, înainte ca ei să aibă din nou de lucru. Cum pe Asgard nu exista niciun astronavigator aspirant, nu erau decât doi ofiţeri care conduceau cartul; deşi căpitanul Blaine era şi el astronavigator, în calitatea sa de comandant al navei, nu era obligat să stea de cart. Această lipsă era compensată de şeful departamentului computere, domnul Kelly, care, în mod regulat, ocupa funcţia de şef de cart. Celorlalţi le venea rândul o dată la patru carturi; în cabina de comandă dominată de Kelly cel poreclit „Zecimală”, deosebirea dintre un cartograf şi un specialist în computere era doar nominală; cine nu ştia un lucru, ori îl învăţa cât putea de repede, ori era nevoit să-şi caute o altă navă.

Carturile erau uşoare pentru toţi, cu excepţia lui Max: fusese repartizat să participe la fiecare al doilea cart, pentru a se instrui. Cele patru ore de cart erau urmate de alte patru, în timpul cărora trebuia să mănânce, să se spele, să se relaxeze şi, dacă mai găsea timp, să doarmă.

Max îşi dădea însă silinţa să facă faţă, sosind devreme la post, uneori chiar prea devreme, astfel încât se întâmplase să fie dat afară din Gaura Grijilor. Curând îi fu dat să afle că acest program strict şi foarte încărcat îi oferea lui Kelly prilejul de a-l pune la încercare, pentru a-i descoperi slăbiciunile, ca să se poată descotorosi de el cât mai repede, în cazul în care n-ar fi reuşit să facă faţă în chip onorabil.

Nu toate carturile erau la fel de plăcute. Cel dintâi cart la care participă Max era condus de domnul Simes. Max parcursese puntea spre cabina de comandă şi, intrând, privise în jur mirat.

În cele patru colţuri ale încăperii erau dispuse delicatele camere paralactice. Între două dintre acestea, aşezat în faţa computerului principal, se afla Lundy. Acesta ridică privirea, dădu din cap în semn de salut, dar nu scoase o vorbă. Domnul Simes şedea, cu faţa spre intrare, în faţa consolei de comandă. Cu siguranţă, îl văzuse pe Max, dar nu reacţionă în niciun fel.

De jur împrejur, pe pereţi, se aflau tot soiul de instrumente; Max recunoscu unele dintre ele, din cărţi şi din filme; altele i se părură stranii. Erau acolo mijloace de comunicare cu fiecare dintre compartimentele navei, un ecran care reda imagini din diferitele direcţii de deplasare, un microfon alăturat comenzilor sistemului de amplificare al navei, stereograful, numit şi „tanc”, în care discurile camerelor paralactice erau comparate cu hărţile existente, spectrostelograful, dopplerscopul, un detector de temperatură, un dispozitiv radar, folosit la aterizări; prea multe lucruri, ce nu puteau fi cuprinse într-o singură privire.

Deasupra, prin domul de astronavigaţie, se vedea universul înstelat. Se holbă într-acolo, cu gura căscată. Trăind aşa cum trăise până atunci, într-o peşteră de oţel, nu avusese decât arareori prilejul de a vedea stelele; acasă, la fermă, firmamentul îi fusese, parcă, mai apropiat decât îi era aici, la bordul unei astronave.

— Hei, tu!

Max se dezmetici, descoperind privirile domnului Simes aţintite asupra sa.

— Vino încoace!

Max îl ascultă şi astronavigatorul secund continuă:

— Nu te-a învăţat nimeni că, atunci când intri de cart, trebuie să te prezinţi la raport la şeful de cart?

— Aăă, vă rog să mă scuzaţi, domnule.

— În plus, ai întârziat.

Max aruncă o privire pe furiş spre cronometrai consolei; mai erau încă cinci minute până la fix. Simes urmă:

— E trist când oamenii din echipaj se prezintă la datorie mai târziu decât ofiţerul de cart. Cum te numeşti?

— Jones, domnule.

Domnul Simes fornăi. Era un bărbat tânăr şi roşu la faţă, cu părul cărămiziu şi rar, pentru care fornăitul constituia un mod de a-şi puncta conversaţiile cu subordonaţii.

— Pune de nişte cafea proaspătă!

— Da, domnule.

Max vru să întrebe ce şi de unde să ia, dar domnul Simes se întorsese la treaba lui. Max îl privi neajutorat pe Lundy, care-i arătă din cap într-o anume direcţie. În spatele dulapului cu hărţi, Max descoperi filtrul de cafea, alături de care se aflau ceşti, farfurioare, zahăr şi cutiuţe mici cu frişcă.

Reuşi să se ardă, înainte de a descoperi modul de funcţionare a aparatului. Domnul Simes acceptă licoarea fierbinte, fără să catadicsească să-i acorde măcar o privire. Max se întrebă ce avea de făcut în continuare şi se hotărî să îi ofere o ceaşcă şi lui Lundy. Specialistul în computere îi mulţumi pe tăcute şi Max îşi luă inima în dinţi şi, de vreme ce se părea că fusese acceptat de către ceilalţi doi, îşi asumă riscul de a-şi servi şi sieşi o ceaşcă. Se aşeză lângă calculator, ca să o poată savura în linişte.

Abia apucase să soarbă câteva înghiţituri, când auzi glasul ofiţerului de cart.

— Unde te crezi? La o petrecere? Jones!

— Da, domnule?

— Pune mâna şi fă curăţenie. Locul ăsta arată ca o cocină de tonţi.

Încăperea părea curată, dar Max găsi câteva cocoloaşe de hârtie, pe care le aruncă în trapa de evacuare, după care se apucă să lustruiască instrumentele care, oricum, străluceau de curăţenie. Apoi, o luă din nou de la început, când Lundy îi făcu semn să se apropie. În cele ce urmară, îl ajută să schimbe discurile camerelor paralactice şi îl privi, în vreme ce ajusta contorul electronic. Domnul Simes fu cel care apăsă butonul de pornire, căci, bănui Max, aceasta era unica sa îndatorire pe timpul cartului.

Lundy luă discurile şi le introduse în tanc, pentru a fi comparate cu hărţile, apoi înregistra în jurnal rezultatele. Max îl ajută şi de această dată, căpătând o vagă noţiune despre modul în care se făcea acest lucru. Apoi se întoarse la şmotru.

Fu un cart al naibii de lung. Max se întoarse în cabina sa, stors de tot entuziasmul cu care pornise, cu patru ore mai devreme, spre cabina de comandă.

Carturile doctorului Hendrix şi ale şefului Kelly erau cu totul diferite. Sub comanda lui Kelly, Gaura Grijilor devenea o oază de veselie. Kelly o stăpânea ca un satrap luminat, strigând, blestemând, vărsându-şi cafeaua, muştruluindu-şi subalternii şi acceptând replicile acestora. În carturile conduse de Kelly, Max nici nu se atingea de cârpa de şters praful; era prea ocupat, nu doar ca ajutor al celorlalţi, ci şi studiind sistematic toate instrumentele din încăpere.

— N-avem absolut nimic de făcut până când vom ateriza pe Balamucul lui Garson, urlase Kelly în prima zi. Nu trebuie decât să călărim măgăoaia asta, până ce-o vom implânta în ţărână. În schimb, tu, feciorașule, vei avea al naibii de mult de lucru. Când vom ajunge la destinaţie, ai să cunoşti gaura asta blestemată mai bine decât l-a cunoscut maică-ta pe taică-tău, că, de nu, vei sta aici, tocind ce n-ai reuşit să bagi la cap, în vreme ce tovarăşii tăi vor fi în oraş, bându-şi minţile până ce-au să orbească. Caută-ţi manualul cu instrucţiuni pentru computerul principal, scoate-i carcasa posterioară şi uită de tine prin sârmăria de-acolo. În următoarele ore, nu vreau să văd altceva decât dosul tău ăla nasol!

Zece minute mai târziu însă, Kelly îngenunchease lângă el, ajutându-l să dea de urma circuitelor atât de întortocheate.

Max învăţa uşor, ajutat, în parte, de memoria sa fotografică, dar mai ales de amintirea explicaţiilor teoretice vehiculate în discuţiile de odinioară, cu unchiul său. Kelly era mulţumit.

— Bag de seamă c-ai cam exagerat, spunându-mi că n-ai învăţat mai nimic pe Thule.

— Păi, nu prea…

— Johansen conducea Gaura Grijilor, când ţi-ai încercat tu norocul, nu?

— Ăăăă… Da!

Max speră din suflet ca domnul Kelly să nu mai pomenească alte nume.

— Bănuiam eu. Tâmpitul ăla nu i-ar fi zis nici maică-sii câţi ani are.

La un moment dat, Kelly ajunse să-i acorde destulă încredere, astfel încât îl lăsă să introducă datele pentru o simulare de tranziţie, în vreme ce Noguchi controla tabelele, iar Kelly ţinea loc de astronavigator, ghidându-se după înregistrările ultimei tranziţii a navei. Programarea se făcea oral, aşa cum ar fi fost cazul în care astronavigatorul ar fi lucrat presat de timp, după ultimele date cunoscute, înainte de a da semnalul-cheie pentru depăşirea vitezei luminii.

Kelly îndrumă desfăşurarea operaţiunii într-un ritm mult mai lent decât s-ar fi întâmplat aceasta în practică, în vreme ce Noguchi consulta tabelele, dictându-i cifrele lui Max. La început, acesta fu destul de nervos; degetele îi tremurau în asemenea hal, încât cu greu reuşea să nimerească tastele potrivite. Apoi se linişti şi se bucură de ceea ce făcea, simţindu-se de parcă el şi maşinăria aceea complicată ar fi fost creaţi unul pentru celălalt.

Auzi pe Kelly rostind răspicat:

— … ori logaritmul natural binar din zero virgulă opt şapte zero nouă doi.

Îl auzi pe Noguchi repetând datele, în timp ce răsfoia grăbit în căutarea paginii respective, dar, în minte, Max văzu pagina cu mult înainte ca Noguchi să fi reuşit să o localizeze. Fără să-şi dea seama, apăsă tastele potrivite.

— Corectează! ţipă Kelly. Boule, nu trebuie să introduci datele ca atare, ci aştepţi să ţi le traducă mai întâi Noggy! De câte ori va trebui să ţi-o repet?

— Dar am… începu Max, apoi se opri.

Până atunci, reuşise să păstreze secretul extraordinarei sale memorii, faţă de toţi cei de pe Asgard.

— Ce-ai făcut?

Kelly se pregăti să şteargă din memoria computerului ultimele date introduse, dar, cuprins de îndoială, şovăi.

— Ia stai o clipă, în râşniţa asta nu aveai cum să introduci cifre zecimale! Ce dracu' ai făcut, de fapt?

Max ştia că procedase corect şi nu-i plăcea să treacă drept un incapabil. Îşi luă inima-n dinţi şi spuse:

— Am introdus cifrele pe care Noguchi urma să mi le dea.

— Mai zi o dată! se holbă Kelly. Vrei să spui că i-ai citit gândurile?

— Nu. Am introdus datele corecte.

— Hmm…

Kelly se aplecă asupra tastaturii.

— Dă-i drumul, Noggy!

Informaticianul recită un şir de caractere binare, echivalentul expresiei zecimale pe care o rostise mai devreme Kelly. Acesta verifică datele introduse, muşcându-şi buzele din pricina concentrării. Într-un târziu, se îndreptă de spate şi plescăi din buze.

— Să fi fost doar norocul? Ştiu un tip care a primit o dată o chintă roială servită… Ai avut doar baftă, Max?

— Nu.

— Fie! Noggy, dă-ncoace cartea!

Kelly continuă să-i dicteze lui Max datele problemei, dar fără a transforma datele în sistemul binar, aşa cum le cerea computerul. Răsfoia întruna cartea şi privea din vreme în vreme peste umărul lui Max. Acesta se străduia să-şi învingă tracul şi apăsa concentrat tastele. Transpiraţia îi şiroia pe frunte, scurgându-i-se în ochi.

Într-un târziu, Kelly răsuflă adânc şi rosti:

— E-n regulă, taie-i coada.

Max apăsă pe butonul care-i permitea calculatorului să înghită programul şi aşteptă ca maşinăria să rumege datele introduse; răspunsul sosi-imediat, sub forma unor luminiţe, aprinse sau stinse, echivalentul informatic al cifrelor binare.

Folosind manualul, Kelly traduse datele înapoi în sistemul zecimal. Aruncă apoi o privire la rezultatul problemei. În fine, închise cartea şi i-o întinse lui Noguchi.

— Cred că mi-ar prinde bine o ceaşcă de cafea, mai spuse, apoi se îndepărtă fără să scoată o vorbă.

Noguchi deschise din nou cartea, privi luminiţele ce străluceau pe tabloul de comandă, iar apoi îi aruncă lui Max o privire ciudată. Pe deasupra ceştii de cafea, Max observă aceeaşi expresie şi în ochii lui Kelly. Întinse mâna şi apăsă un buton, iar luminiţele de pe tabloul de comandă se stinseră. Apoi

se aşeză din nou pe scaunul de lângă computer. Nimeni nu spuse nimic.

Următorul cart al lui Max urma să se desfăşoare sub comanda doctorului Hendrix. Îi plăceau carturile astronavigatorului aproape la fel de mult ca şi cele ale lui Kelly. Doctorul Hendrix era prietenos şi vorbea blând. Instruirii lui Max îi acorda la fel de multă atenţie ca şi informaticianul-şef. De data aceasta însă, după predarea cartului, Kelly mai întârzie câteva clipe. Faptul în sine nu avea nimic deosebit. Informaticianul obişnuia să se consulte cu astronavigatorul, sau să-l viziteze, pur şi simplu. Dar, în ziua aceea, după ce-şi preluase îndatoririle de şef de cart, doctorul Hendrix i se adresă, cu amabilitate, lui Max:

— Kelly mi-a spus că ai învăţat să utilizezi calculatorul, nu-i aşa, Jones?

— Da, domnule.

— Prea bine, hai să facem o încercare.

Doctorul Hendrix deschise un jurnal mai vechi de astronavigaţie şi alese o problemă de abordare a tranziţiei, similară cu cea rezolvată de Max în cartul precedent. Kelly luă manualul, de parcă s-ar fi pregătit să-i dicteze numerele, dar, cu toate acestea, nu îi citi transformările. Max aşteptă câteva clipe, după care introduse datele care-i apăreau clar în minte, de parcă ar fi avut în faţa ochilor pagina respectivă.

Continuară aşa, o bucată de vreme. Kelly nu scotea o vorbă; se mulţumea să-şi umezească buzele şi să controleze ceea ce făcea Max, de fiecare dată când doctorul îi mai oferea câte o parte din datele problemei. Kovak stătea deoparte, privindu-i pe rând pe protagoniştii scenei.

Într-un târziu, doctorul Hendrix închise cartea.

— Aha! făcu el, de parcă scena la care asistase ar fi fost ceva de domeniul cotidianului. Jones, posezi într-adevăr un talent extrem de interesant. Am citit despre asemenea cazuri, dar e prima oară când întâlnesc unul. Ai auzit vorbindu-se despre Tom cel Orb?

— Nu, domnule.

— Poate c-ai să găseşti în biblioteca navei o relatare despre el.

Astronavigatorul făcu o pauză.

— N-aş vrea să crezi că încerc să-ţi minimalizez talentul, dar te-aş ruga să nu îl foloseşti niciodată în cursul unei manevre reale. Sper că înţelegi de ce?

— Da, domnule, cred că da.

— Nu-l folosi decât dacă eşti de părere că s-a făcut o greşeală, în care caz anunţă-ţi imediat superiorul. Însă, autoritatea finală trebuie să rămână tabelele tipărite.

— Am înţeles, domnule.

— Când ieşi din cart, vino, te rog, la mine în cabină.

Conform ceasurilor navei, era „zi”, atunci când ieşi din schimb. Traversă culoarul pasagerilor spre cabina doctorului Hendrix şi aşteptă. Acolo îl găsi Ellie.

— Max!

— A, bună, Ellie!

Realiză, cu jenă, că nu se mai întâlniseră de la nesperata-i promovare.

— Bună, zici?

Se proţăpi în faţa lui.

— Frumos îţi şade, cu ochii ăia injectaţi, numărându-ţi nasturii de la cămaşă! Pe unde-ai umblat? Eşti prea mândru ca să-ţi mai bagi în seamă vechii prieteni? Nici măcar nu ai mai vizitat-o pe Chipsie!

Cu toate acestea, Max fusese o dată acolo, deşi nu avusese ocazia de a o întâlni pe Ellie. Nu repetase vizita, deoarece colegul de echipaj care îl înlocuise detesta faptul că fusese mutat pe postul de fată-n casă pe lângă nişte vite, oi, lame şi alte animale, şi, credea Max, îl învinuia întrucâtva pentru neaşteptata-i „promovare”.

— Îmi pare rău, spuse Max, umil. N-am avut timp.

— O scuză destul de slabă. Știi ce-ai să faci acum? Ai să vii cu mine în salon şi-am să-ţi arăt eu ţie! Am găsit o modalitate de a evita gambitul tău preferat, de-ai să rămâi cu gura căscată!

Max deschise gura, o închise, apoi o deschise iar, pentru a-i răspunde:

— Nu.

— Te rog, vorbeşte mai tare. Ai folosit un cuvânt pe care nu l-am înţeles.

— Haide, Ellie, fii rezonabilă! Îl aştept pe doctorul Hendrix şi, de cum îmi va da liber, trebuie să mă duc la culcare. Sunt în urmă la capitolul somn, cel puţin cu zece ore.

— Poţi să dormi când vrei.

— Nu şi dacă eşti de cart din patru în patru ore. Când ai ocazia, tragi un pui de somn.

Ea rămase perplexă.

— Doar nu vrei să spui că lucrezi tot la al doilea schimb?! Dar asta-i o crimă!

— O fi, dar aşa stau lucrurile.

— Dar… Las' pe mine! Am să-i spun căpitanului!

— Ellie! Să nu îndrăzneşti!…

— De ce nu? Căpitanul Blaine e o bomboană! Nu-ţi face griji, aranjez eu totul!

Max răsuflă adânc, apoi rosti, cântărindu-şi fiecare cuvânt:

— Ellie, nu-i spune nimic căpitanului, absolut nimic. Pentru mine, e o ocazie unică, şi nu mă deranjează. Dacă te vei amesteca în lucruri la care nu te pricepi, îmi vei face praf toate şansele. Voi fi trimis înapoi la grajduri.

— Căpitanul n-ar face asta!

— Tu nu înţelegi. O fi el o bomboană, pentru tine, dar pentru mine, el e căpitanul. Aşa că, mai bine nu.

Ea se îmbufnă.

— Nu voiam decât să te ajut.

— Apreciez asta. Dar n-o face. Şi, oricum, n-aş avea ce să caut în salon; pentru mine, e o zonă interzisă.

— Am crezut că… Am impresia că încerci să mă eviţi. Te fâţâi în sus şi-n jos, îmbrăcat în uniforma ta cea nouă! De ce nu?

Fură întrerupţi de sosirea doctorului Hendrix.

— 'Neața, Jones. Bună dimineaţa, domnişoară Coburn! spuse el şi intră în cabină.

Disperat, Max îi aruncă în grabă lui Ellie:

— Îmi pare rău, Ellie, dar trebuie să plec! apoi îi întoarse spatele şi bătu la uşa astronavigatorului.

Doctorul Hendrix păru să ignore faptul că îl surprinsese în compania lui Ellie.

— Ia loc, Jones. Adineauri, mi-ai făcut o demonstraţie foarte interesantă. Sunt curios cât de departe poate merge acest talent al tău. Reţii chiar atât de uşor numai cifrele?

— Nu, nu cred, domnule.

— Studiezi mult, ca să memorezi toate astea?

— Nu, domnule.

— Hmm… Am să te pun la încercare. Ai citit… Ia să vedem… Ai citit vreo piesă de-a lui Shakespeare?

— Am studiat *Hamlet* şi *Cum vă place* la şcoală, şi-am mai citit *Poveste de iarnă.* Dar nu mi-au prea plăcut, recunoscu Max, sincer.

— În cazul acesta, mă îndoiesc că le-ai mai recitit de atunci. Îţi mai aminteşti câte ceva, totuşi?

— Da, desigur, domnule!

— Hmm…

Doctorul Hendrix scoase din raft un volum gros.

— Să vedem… Actul doi, scena a treia; Leontes spune: „Nici noapte, nici zi, şi nici odihnă: doar slăbiciune…”

Max continuă citatul:

— „… doar slăbiciunea, grea povară; doar slăbiciune! Iar de pricina n-ar fi…”

Continuă, până când doctorul Hendrix îl întrerupse:

— Ajunge. Nici mie, drept să-ţi spun, nu mi-a prea plăcut piesa asta. Chiar şi nemuritorul Will şi-a avut zilele sale proaste. Cum se face însă că ai citit manualul cu tabele? Nici când e înfiorător de plictisitor, Shakespeare nu atinge ariditatea acelei cărţi. Nici eu nu le-am citit, oricum, nu în amănunt.

— Ei bine, domnule, unchiul Chet avea manualele de astronavigaţie acasă, după ce se retrăsese; stăteam de vorbă tot timpul. Aşa se face că le-am citit…

— Am înţeles bine? Ai memorat întreaga bibliografie profesională a unui astronavigator?

Max inspiră adânc.

— Da, domnule, am citit tot.

Doctorul Hendrix scoase din raft propriile-i cărţi de specialitate. Nu se mai încurcă în tabelele binare, pe care Max demonstrase deja că le cunoştea. Răsfoi câteva pagini, îi puse câteva întrebări lui Max, după care începu a nu mai rosti decât

numărul paginilor. Într-un târziu, închise cartea, fluierând admirativ, drept unic comentariu, şi clipind des.

— Deşi ştiu că există numeroase cazuri similare în istoria psihologiei, trebuie să admit că este cel puţin surprinzător să întâlnesc un asemenea caz, în carne şi oase. Mă întreb ce părere ar avea Fratele Witherspoon despre tine, zâmbi astronavigatorul.

— Cine, domnule?

— Înaltul nostru Secretar. Mă tem că ar fi şocat; noţiunea sa despre protejarea „secretelor” profesiunii noastre este foarte conservatoare.

Max se foi pe scaun, stânjenit.

— Aş putea intra în vreun bucluc, domnule? N-am ştiut că nu aveam dreptul să citesc cărţile unchiului meu.

— Poftim? Da’ de unde! În astronavigaţie nu există „secrete”. Când eşti de cart, şi tu foloseşti aceste cărţi, exact la fel ca ceilalţi membri ai echipei de comandă. Din partea mea, n-au decât să le citească şi pasagerii. Astronavigaţia nu-i o ştiinţă ocultă, e doar dificilă. Puţini sunt cei îndeajuns de dotaţi pentru a urmări raţionamentul matematic necesar calculării, de pildă, a unei tranziţii. Celor care-şi pierd vremea cu politica ghildei însă le place să se creadă că e vorba de-un soi de magie. Chestie de prestigiu, înţelegi?

Doctorul Hendrix făcu o pauză şi se apucă să bată darabana pe braţul fotoliului său.

— Jones, vreau să mă asculţi cu atenţie. Kelly crede că ai şanse de reuşită.

— Mă bucur nespus, domnule.

— Dar nu e cazul să-ţi închipui că, dacă ai memorat conţinutul cărţilor astea, ştii mai multe decât ştie el.

— Oh, nu, nicidecum, domnule!

— De fapt, un talent ca al tău nu-ţi va fi de folos în cabina de comandă. Virtuţile necesare acolo sunt cele pe care le posedă Kelly: o atenţie nestrămutată acordată îndatoririlor, o cunoaştere aprofundată a instrumentelor, o grijă meticuloasă pentru detalii, oricât de neînsemnate ar fi ele, şi o loialitate neştirbită faţă de navă, de echipaj şi, mai ales, faţă de cei superiori ierarhic. Kelly n-are nevoie de o memorie eidetică. O

memorie obişnuită, combinată cu inteligenţă şi seriozitate, de astea e nevoie pentru o slujbă ca a lui. De aşa ceva am eu nevoie în cabina de comandă.

— Da, domnule.

Astronavigatorul şovăi.

— N-aş vrea să par agresiv, dar ţin să mai adaug ceva. Talentele stranii sunt uneori asociate cu o capacitate mentală obişnuită sau chiar inferioară – adesea, în psihologie se foloseşte termenul de „savanţi idioţi”. Scuză-mă, nu voiam să te jignesc. Categoric, nu eşti un idiot, dar nu e neapărat nevoie să fii un geniu, chiar de-ai putea memora întreaga Enciclopedie Imperială. Uite unde vreau să ajung: mă interesează mai mult ataşamentul tău pentru datorie şi sârguinţa, decât fenomenala ta memorie.

— Am să mă străduiesc, domnule.

— Cu timpul, cred c-ai să devii un bun cartograf.

Remarca doctorului Hendrix indica, în mod clar, faptul că întrevederea luase sfârşit. Max se ridică în picioare.

— Încă ceva…

— Da, domnule?

— Există motive excelente ce ţin de eficienţă şi disciplină, pentru ca membrii echipajului să nu aibă de-a face cu pasagerii.

Max înghiţi în sec.

— Știu, domnule.

— Vezi-ţi de treburile tale. Membrii echipei mele asta fac, şi totuşi, e destul de greu şi aşa.

Max plecă, cu coada între picioare. Venise aici, sperând că era pe cale de a câştiga ceva important, poate chiar şansa de a deveni astronavigator. Discuţia cu doctorul Hendrix îi retezase aripile, readucându-l cu picioarele pe pământ.

10

PLANETA LUI GARSON

În săptămânile care urmară, lui Max nu-i fu dat să se întâlnească prea des cu Sam. Programul încărcat nu-i lăsă prea mult timp pentru vizite. Dar Sam prosperase.

Ca toate navele mai mari, şi Asgard poseda o poliţie în miniatură, alcătuită din membri experimentaţi ai echipajului, care acţionau în calitate de delegaţi ai primului ofiţer, pentru respectarea regulamentelor navei. Sam, beneficiind de aptitudinile sale pentru politică şi de un certificat fals ca intendent clasa întâi, reuşise, în zilele care urmaseră transferului lui Max, să fie desemnat ca maestru de arme al departamentului Intendenţă. Se descurca de minune în acest post, încercând să nu calce pe nimeni pe picioare, închizând ochii la micile încălcări ale regulamentelor care se constituiau în vechi prerogative, întărind reglementările privind curăţenia, economia şi tot ce era necesar pentru ca nava să fie fericită şi bine condusă. Făcea toate acestea fără să considere necesar a-i chema pe cei care călcau pe bec la raport în faţa primului ofiţer, pentru a-şi căpăta pedeapsa meritată. Treaba aceasta era pe placul echipajului, dar şi al domnului Walther. Când Maginnis, magazionerul, se înfruptă prea mult din roadele muncii domnului G. insistând să cânte o serenadă fiecăruia dintre colegii săi de cameră, Sam se mulţumi să-l scoată din încăpere şi îl forţă să-l însoţească la popotă, unde îl îndopă cu cafea pentru a-l trezi. A doua zi, îl luă pe sus şi-l duse pe puntea H, îşi puse deoparte insigna funcţiei sale şi îi administră lui Maginnis o demonstraţie ştiinţifică, fără să-i provoace vânătăi, dar lăsându-i urme adânci în suflet. In trecutul său nebulos, Sam învăţase să se bată, şi nu conform canoanelor ridicole ale boxului; poseda îndemânarea de-a dreptul artistică ce transformă un om neînarmat într-o maşină ucigătoare.

Sam îşi alesese cu grijă victima. Dacă l-ar fi raportat pe Maginnis, ar fi fost catalogat drept turnător, un nemernic care

trebuie evitat sau sfidat şi, dacă pedeapsa aplicată ar fi fost severă, disciplina ar fi devenit o problemă cu adevărat spinoasă. Pe de altă parte, raportarea lui Maginnis ar fi pus în pericol şi un personaj tabu, stewardul-şef Giordano. Aşa cum procedase Sam însă, reuşise să facă din însuşi Maginnis cel mai înfocat suporter al său şi un neîntrecut popularizator al forţei sale. Orgoliul limitat, dar nu inexistent, al lui Maginnis îl determina pe acesta să-l considere pe cel care reuşise să-l înfrângă drept „moartea în persoană, un bărbat adevărat! Nu-ţi torn gogoşi despre bătrânul Sam. Mi-ar plăcea să văd dacă tu ai fi în stare să-i faci faţă, ia să vedem, te-ai descurca? Dă-i drumul, dar pun pariu că n-ai să reuşeşti!”

Sam nu mai fu nevoit, de-atunci încolo, să dea vreo lecţie cuiva.

Şeful lui Sam, şi unicul său superior ierarhic, era un inginer mai vârstnic; împreună, cei doi constituiau braţul legii la bordul lui Asgard. Când acesta îşi ceru transferul, intrând din nou în schimburile de cart de la compartimentul energetic, iar locul său fu luat de un inginer clasa a treia, nimeni nu se miră că întâiul ofiţer Walther îl numi pe Sam în funcţia de conducere.

Pusese ochii pe această slujbă încă din clipa în care se angajase. Ştia că şeful poliţiei dispune de puteri cu mult mai mari decât prevede legea. Atâta timp cât Sam se avea bine cu domnul Kuiper, domnul Giordano şi, în mai mică măsură, cu domnul Dumont, cât timp avea grijă să nu-şi extindă autoritatea în compartimentele inginereşti sau în Gaura Grijilor, era cel mai puternic om de pe navă. Practic, fiind reprezentantul vizibil al primului ofiţer, puterile sale erau chiar mai mari decât ale acestuia.

Aşa stăteau lucrurile, în momentul când nava ateriză pe Planeta lui Garson.

Planeta lui Garson e un bulgăre de pământ ce-a rămas pe dinafară în momentul creării Universului. Gravitaţia la nivelul suprafeţei sale este de unu şi un sfert, ceea ce face ca traiul locuitorilor să nu fie prea confortabil. Clima e rece precum inima unui cămătar, iar atmosfera de metan e de nerespirat pentru oameni. Cerul fiind plin de planete mai primitoare, ar fi fost, cu siguranţă, evitată, dacă n-ar fi constituit o haltă indispensabilă.

Există o singură congruenţă Horst în apropierea Soarelui Pământului, iar tranziţia prin aceasta îl duce pe cel care o efectuează în apropiere de Theta Centauri. Dintre cele treizeci de planete ale acestei stele, Planeta lui Garson posedă virtuţile deloc neglijabile care o fac să fie cea mai puţin neplăcută. Din Theta Centauri există însă şase congruenţe accesibile, iar acest lucru face din Planeta lui Garson o răscruce inevitabilă pentru comerţul Uniunii Solare.

În decursul escalei, Max coborî pe sol o singură dată, dar îi fu de-ajuns. Colonia de lângă astroport, parţial acoperită de domuri, parțial îngropată sub acestea, semăna foarte bine cu oraşele lunare şi nu se deosebea prea mult nici de galeriile subterane ale oricărui mare oraş de pe Terra. Pentru Max însă, constituia o noutate, de vreme ce el nu avusese prilejul să ajungă pe Lună şi nu văzuse niciunul dintre oraşele Terrei, cu excepţia Earthportului. Ieşi în învoire împreună cu Sam, îmbrăcat de gală şi arzând de curiozitate. Portul costumelor presurizate nu era necesar; administraţia portului furniza fiecărei nave de pasageri un tub presurizat ce făcea legătura între trapa navei şi intrarea în domuri.

De cum ajunseră înăuntru, Sam se arătă dornic să coboare la nivelurile inferioare. Max protestă.

— Sam, hai să mergem sus, să dăm o raită şi să aruncăm o privire!

— Sus? Dar nu-i nimic de văzut acolo. E doar un hotel, câteva magazine scumpe şi restaurante pentru pasageri. Ai de gând să-ţi cheltuieşti leafa pe-o lună pe o friptură?

— Nu. Vreau doar să privesc afară. Mă aflu pe o altă planetă şi n-am văzut încă nimic din ce e afară. N-am fost de cart când am aterizat, deci n-am zărit nimic din cabina de comandă, iar de când am aterizat, n-am văzut decât un tub şi culoarul acesta.

— Nu-i nimic de văzut afară. Doar o ceaţa deasă, murdară, gălbuie, ce nu se ridică niciodată. Planeta asta e mai nasoală chiar decât Venus. Dar fă ce vrei! Eu am niscaiva treburi, iar dacă tu nu vrei să-mi ţii tovărăşie, n-ai decât.

Max hotărî aşadar că era mai bine să meargă cu Sam. Coborâră până pe un culoar ce nu se deosebea cu nimic de strada din Earthport pe care era situat restaurantul lui Percy, cu

singura diferenţă că aici exista un tavan deasupra capetelor lor. Se găseau acolo acelaşi gen de baruri, aceleaşi prăvălii mizere întemeiate pentru a stoarce banii străinilor, până şi un atelier de croitorie purtând o pancartă pe care scria „Închis”. În port se aflau mai multe nave, astfel încât sectorul era destul de aglomerat. Sam îşi aruncă privirile roată şi spuse, într-un târziu:

— Ar fi cazul să găsim un locşor liniştit, unde să putem bea ceva şi să sporovăim fără să ne deranjeze nimeni.

— Ce-ar fi să mergem acolo? întrebă Max, arătând spre un bar pe-a cărui firmă scria „CEA MAI BUNĂ GAURĂ”. Pare curăţel şi vesel.

Sam cumpăni preţ de câteva clipe, apoi rosti:

— O fi el curat, da’ nu e pentru noi.

— De ce nu?

— N-ai observat cine-s clienţii? Infanteria Marină Imperială!

— Si ce dacă? N-am nimic împotriva Imperialilor.

— Aha, n-ai nimic împotrivă… încuviinţă Sam văzându-şi mai departe de drum. Băieţii ăştia stau toţi laolaltă şi au prostul obicei de a se lega de orice civil care are proasta inspiraţie de a intra într-o crâşmă ocupată de ei. Ai chef s-o iei pe coajă?

— Poftim? Dar cred că asta nu s-ar întâmpla decât dacă nu mi-aş vedea de ale mele.

— Poate. Dar s-ar putea să greşeşti. Să presupunem că una dintre animatoare te găseşte „drăguţel”, iar spilcuitul cu care se ţine vrea cu tot dinadinsul să-i schimbe părerea? Max, tu eşti băiat bun, iar în locurile de felul acesta, cei ca tine n-au căutare. Dacă nu vrei să intri în vreun bucluc, mai bine stai deoparte.

Îşi croiră drum prin mulţime cale de încă vreo sută de metri, când Sam spuse, deodată:

— Am ajuns; sper că tot Lippy e şef p-aici.

Firma proclama o „ATERIZARE SIGURĂ”; cârciuma era mai mare, dar mai puţin dichisită decât „CEA MAI BUNĂ GAURĂ”.

— Cine-i Lippy?

— Mă-ndoiesc că vei avea ocazia să-l întâlneşti, răspunse Sam, luând-o înainte şi alegând o masă.

Max aruncă o privire împrejur. Localul era asemenea oricărui alt bar de mâna a cincea.

— Crezi c-aş putea căpăta un suc de zmeură? Mi-e dor de aşa ceva de veacuri… Obişnuiam să beau câte-un suc de zmeură sâmbăta, când coboram în Corners.

— Nimeni nu se va supăra dacă încerci.

— În regulă! Sam, mai ţii minte povestea pe care mi-ai spus-o, despre prietenul tău din Flota Imperială? Sergentul Roberts…

— Cine?

— Sau Richards, n-am înţeles prea bine, atunci…

— N-am auzit în viaţa mea de el.

— Dar…

— N-am auzit de el. Uite-l pe chelner!

Nici chelnerul, un umanoid de pe Sirius, nu auzise niciodată de sucul de zmeură. Nu poseda muşchi faciali, dar pielea de pe spinare i se văluri în semn de neţărmurit regret. Max se hotărî să comande ceva ce se chema „Bătrânul Heidelberg”, deşi Germania îi era la fel de străină precum planeta pe care se afla. Se dovedi a fi ceva în genul apei cu săpun, dar, de vreme ce Sam era cel care făcea cinste, Max se resemnă să se joace cu paharul, pretinzând că bea din când în când.

În schimb, Sam îşi dădu gata porţia dintr-o înghiţitură.

— Aşteaptă-mă aici, puştiule. Lipsesc doar câteva clipe.

Schimbă câteva vorbe cu barmanul, apoi dispăru dincolo de tejghea.

O tânără fardată excesiv se apropie de masa la care şedea Max.

— Eşti singur, astronautule?

— Nu tocmai.

— Eu, în schimb, sunt tare singură. Te superi dacă mă aşez lângă tine?

Se aşeză pe scaunul pe care, cu câteva clipe mai devreme, stătuse Sam.

— Cum vrei! Dar prietenul meu urmează să se întoarcă imediat.

Ea nu-i răspunse, ci-i făcu semn chelnerului.

— Adu-mi o specialitate brună, Giggles.

Max protestă vehement:

— Nu!

— Cum adică, iubitule?

— Poate că arăt eu a neiniţiat, şi probabil chiar sunt. Dar n-am de gând să cumpăr apa colorată care e specialitatea casei. N-am bani pentru aşa ceva.

Ea păru jignită.

— Dar trebuie să comanzi ceva, ca să pot sta aici!

— Bine, bine…

Aruncă o ocheadă înspre meniu.

— Cred că-mi pot permite să îţi ofer un sandviş.

Fata se întoarse din nou către chelner.

— Uită de specialitatea aia, Giggles. Adu-mi un sandviş cu brânză şi o grămadă de muştar, porunci ea, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre Max. Cum te cheamă, iubitule?

— Max.

— Pe mine, Dolores. De unde eşti?

— Din munţii Ozark, de pe Pământ.

— Asta mai zic şi eu coincidenţă! Eu sunt din Winnipeg; suntem vecini!

Max fu de acord că, privind de la distanţă, se putea spune şi aşa. Mai sporovăiră o vreme, şi astfel ieşi la iveală faptul că ea habar n-avea unde erau situaţi munţii Ozark, darmite Winnipeg-ul. Probabil nici nu călcase în viaţa ei pe Terra. Îşi termina sandvişul, spunându-i lui Max cât de mult îi plăceau astronauţii, care sunt atât de romantici, când Sam îşi făcu apariţia.

— Cât i-ai luat? întrebă el, privind în jos, spre ea.

— Cum vorbeşti, cu mine? Domnul Lipski nu permite… începu ea, indignată.

— Ciocu’ mic, fetiţo! i-o reteză Sam, fără răutate. Tu n-aveai de unde să ştii, dar află că partenerul meu e invitatul lui Lippy. Pricepi? Aşa că mai slăbeşte-ne cu „specialităţi” şi cu „fă-mi o cinste”, că îţi pierzi timpul de pomană. Si-acum spune, cât?

Max se grăbi să intervină:

— E-n regulă, Sam. Nu i-am cumpărat decât un sandviş.

— Fie. Dar acum, fă bine şi lasă-ne singuri, surioară. Cine ştie, poate mai târziu…

Ea ridică din umeri şi se ridică.

— Mulţumesc, Max.

— N-ai pentru ce, Dolores. Am să-i salut din partea ta pe cei din Winnipeg.

— Te rog!

Sam nu se mai aşeză.

— Puştiule, trebuie să ies până afară.

— Bine! răspunse Max şi dădu să se ridice.

Sam îl opri.

— Nu, lasă! Cred că e preferabil să mă duc singur. Mă aştepţi aici, da? Nu cred c-au să te mai deranjeze, dar, dacă e cazul, cheamă-l pe Lippy.

— Nu-ţi face gânduri, ştiu să-mi port de grijă.

— Sper!

Sam părea neliniştit.

— Nu ştiu exact de ce anume mă tem, dar ceva din tine îmi trezeşte întotdeauna instinctul matern. Probabil de vină sunt ochii tăi mari, albaştri şi nevinovaţi.

— Cum? Hai, las-o baltă! Şi, oricum, ochii mei sunt căprui.

— Mă refeream la ochii sufletului tău rozaliu, cel atât de naiv, îl lămuri Sam, cu blândeţe. Hai c-am plecat! Să nu stai de vorbă cu necunoscuţi, cât timp lipsesc.

Max îi răspunse cu o grimasă pe care o copiase de la domnul Giordano. Sam rânji şi se făcu nevăzut.

Sfatul lui Sam nu se referea şi la domnul Simes. Max îl zări pe astronavigatorul secund de cum acesta îşi făcu apariţia în pragul localului. Avea obrajii şi mai roşii decât de obicei, iar privirea-i părea tulbure. Îşi aruncă ochii roată, inspectând încăperea. Într-un târziu, îl zări pe Max şi rânji antipatic.

— Ia te uită cine-i aici! exclamă el, făcându-şi loc printre mese. Al naibii să fiu dacă ăsta nu-i chiar Isteţul nostru!

— Bună seara, domnule Simes.

Max se ridică în picioare.

— I-auzi! „Bună seara, domnule Simes”! Dar în gândul tău, ce-ţi spui acum?

— Nimic, domnule.

— Ha! Las’ că ştiu eu! Da’ nu-ţi face griji, şi eu mă gândesc la fel despre tine, ba chiar mai rău!

Max nu-i răspunse, astfel încât Simes continuă:

— N-ai de gând să mă inviţi să iau loc?

— Vă rog, domnule! rosti Max, sec.

— I-auzi colo! Isteţul vrea să-i ţin companie!

Se aşeză, chemă chelnerul, comandă ceva, apoi îşi reglă din nou tirul asupra lui Max.

— Ştii de ce m-am aşezat lângă tine, Isteţule?

— Nu, domnule.

— Ca să-ţi împui urechile, uite de-aia! De când ai pus la cale şmecheria cu computerul, ai devenit favoritul lui Kelly: „Bun băiat, bun băiat!” Buu’n băiat! repetă Simes, mieros. Pe mine însă nu mă duci! Bagă la cap: dacă începi să-l lingi în fund pe astronavigator, aşa cum face Kelly, te zbor din cabina de comandă. Ai priceput?

Max simţi că-şi pierde cumpătul.

— La ce fel de „şmecherie” vă referiţi, domnule Simes?

— Ştii tu la ce mă refer! Bănuiesc c-ai învăţat ca papagalul ultimele şase sau şapte tranziţii, iar acum Kelly şi doctorul îşi închipuie că ştii pe de rost toată cartea! Un geniu printre noi! Ştii ce eşti, de fapt? O grămadă mare de…

Din fericire, fură întrerupţi tocmai la timp. Max simţi apăsare: – hotărâtă a unei mâini calde pe umăr şi auzi glasul calm al lui Sam, rostind:

— Bună seara, domnule Simes.

Simes se fâstâci, apoi îl recunoscu pe Sam şi chipul i se lumină.

— Măi să fie, ăsta-i chiar tablagiul nostru! Ia loc, poliţaiule. Bei ceva?

— Nu mi-ar strica o băutură, încuviinţă Sam, trăgându-şi un scaun de la o masă alăturată.

— Îl ştii pe Isteţul nostru?

— Ne-am mai întâlnit.

— Tine-ţi ochii pe el. E un ordin! E tare, tare şmecher. Prea şmecher, chiar! Întreabă-l orice număr; alege o cifră între unu şi zece!

— Şapte.

Simes îşi repezi pumnul asupra mesei.

— Ce-ţi spuneam eu? L-a învăţat pe de rost, chiar înainte să apari tu prin zonă! Într-o bună zi, are să înveţe un număr pe de rost, iar cineva are să i-l tatueze pe piept. Ştii ceva, poliţaiule? Nu-mi plac băieţii deştepţi. Le vin prea multe idei.

Simţindu-se mai în siguranţă, datorită prezenţei lui Sam, Max păstră tăcerea. Giggles venise la masa lor de cum îşi făcuse Sam apariţia. Max îl văzu pe Sam scriind ceva pe spatele unui meniu, pe care i-l întinse lui Giggles, împreună cu nişte bani. Domnul Simes era prea ocupat cu monologul său pentru a băga de seamă ce făcea Sam, Acesta îl lăsă să peroreze o vreme, după care îl întrerupse:

— Se pare că aveţi prieteni pe-aici, domnule.

— Cum? Unde?

Sam îi arătă. De lângă tejghea, Dolores îi zâmbea astronavigatorului secund, făcându-i semn să i se alăture. Simes căscă ochii, apoi rânji:

— Al naibii să fiu dacă asta nu-i chiar mătuşa Sadie!

Se ridică pe dată şi se îndepărtă, împleticindu-se. Sam îşi frecă mâinile satisfăcut.

— Am scăpat de el. Te-a necăjit, puştiule?

— Într-un fel, da. Mulţumesc, Sam. Dar îmi pare rău de Dolores. E o fată de treabă.

— Nu-ţi bate capul, se descurcă ea. Are să-l usuce de toţi banii, iar la sfârşit, tot el va fi cel care-i va mulţumi, ai să vezi!

În ochii lui Sam se ivi o scânteie de mânie.

— Îmi plac ofiţerii care ştiu să se poarte potrivit rangului lor. Dacă avea chef să se lege de cineva, de ce nu s-a dus în partea de oraş care le aparţine? Dar dă-l dracului, bine c-a plecat!

Sam se relaxă.

— Ce zici, puştiule, s-au mai schimbat lucrurile? Altfel stă treaba decât atunci când am decolat de pe Terra, nu?

— Mie-mi spui?

— Şi? Îţi place în cabina de comandă?

— E mai interesant decât orice am trăit vreodată. Învăţ repede, aşa spune domnul Kelly. E o gaşcă de oameni de treabă… cu excepţia lui!

Arătă din cap spre Simes.

— Nu-l băga în seamă. Chiar şi-n cea mai bună supă se mai întâmplă să afli câte-o muscă. Dar nu-i da prilejul să se lege de tine.

— Fii convins că mă voi strădui!

Sam îl privi adânc în ochi, apoi îi spuse, pe un ton scăzut:

— Te simţi pregătit să te dai la fund?

— Poftim?

— Am început să trag sforile, vreau ca totul să fie pus la punct.

Lui Max îi veni greu să răspundă. Ştia că transferul său nu schimba cu nimic datele esenţiale ale problemei; era la fel de periclitat ca şi înainte. Fusese însă mult prea preocupat şi încântat de munca sa grea şi interesantă, atât de obosit când ieşea din schimb, încât subiectul îi ieşise din minte. Acum desena figuri geometrice pe faţa de masă cu picăturile de apă scurse de pe pahare şi reflecta.

— Mi-ar plăcea să găsesc o cale de rezolvare, spuse el încet.

— Dar ţi-am spus, există o cale! Dosarul tău s-ar putea pierde!

Max ridică privirea.

— Şi la ce mi-ar folosi asta? Sigur, aş mai avea parte de încă o călătorie. Dar eu nu vreau numai o singură călătorie, vreau ceva permanent!

Coborî ochii spre masă şi schiţă, cu vârful degetului, un hiperboloid.

— Prefer să plec cu tine. Chiar dacă reuşesc să scap de puşcărie, pe Terra nu mă aşteaptă decât un loc în companiile de muncă.

— Vorbeşti prostii!

— Poftim?

— Fii atent, puştiule! Mi-ar plăcea să vii cu mine. Într-o asemenea aventură, între a avea şi a nu avea un tovarăş, e o diferenţă ca între deal şi vale. Dar tu ai putea avea şansa de a rămâne în spaţiu, pe bune.

— Cum?

— Schimbându-ţi ghilda! în acest caz, nu trebuie să se piardă decât o singură hârtie: dosarul tău de încadrare la stewarzi, bucătari şi intendenţi. Şi nimeni nu-i va simţi lipsa, căci, oricum, tu nu apari în registrele lor. O vei lua de la zero cu cartografii şi informaticienii, curat ca lacrima, pe căi legale.

Max tăcu o vreme, ispitit.

— Şi ce se întâmplă cu raportul către Departamentul Muncii şi al Ghildelor?

— E totuna. Sunt două documente diferite, trimise la două birouri diferite. M-am interesat. Un raport, cel de activitate, se pierde, iar celălalt nu: stewardul Jones dispare, în vreme ce aspirantul cartograf Jones porneşte la drum cu un dosar virgin.

— Spune-mi, Sam, de ce nu profiţi tu însuţi de treaba asta? În ritmul în care ai pornit-o, ai putea deveni chiar...

— Chiar ce? îl întrerupse Sam, clătinând din cap amărât. Nu, fiule, eu nu pot schimba nimic. Pe deasupra, am motive bine întemeiate pentru a nu scoate capul prea la suprafaţă.

Chipul i se lumină.

— Uite ce zic eu: am să-mi aleg numele cel nou înainte de a-mi lua zborul şi-am să ţi-l spun şi ţie. Apoi, într-o bună zi, peste zece, douăzeci de ani, când ai să faci vreo escală pe Nova Terra, ai să mă cauţi. Vom bea ceva şi ne vom aminti de vremurile bune de odinioară, când eram tineri şi veseli. Ce zici?

Max zâmbi, deşi nu se simţea fericit.

— Aşa vom face, Sam. Pe onoarea mea, aşa vom face!

Apoi se încruntă.

— Dar, Sam, eu habar n-am cum să aranjez afacerea, iar tu vei fi plecat!

— Am să rezolv eu tot ce trebuie, înainte de plecare. Acum, Nelson îmi mănâncă din palmă, ca o păsărică. Uite cum vor sta lucrurile: vei pune jumătate din sumă acum, iar restul, în momentul livrării. Voi avea grijă ca tu să-l ai la mână pe Nelson cu ceva, nu contează ce anume, mă mai gândesc eu. Când veţi ateriza la Earthport, el are să te roage să expediezi tu rapoartele, când vei coborî de pe navă, motivând că el mai are ceva de lucru. Tu ai să verifici dacă cele două rapoarte care te interesează sunt de faţă, iar apoi îi vei da restul de bani. Şi gata!

Max rosti, moale:

— Da, presupun că aşa e cel mai bine.

— Nu mai tremura atâta. Fiecare om ascunde un secret ruşinos, pe care nu l-ar vrea scos la lumina zilei.

Îşi împinse la o parte paharul.

— Puştiule, te-ar deranja dacă ne-am întoarce acum la navă? Sau plănuiai să-ţi pierzi noaptea în oraş?

— Nu, de ce m-ar deranja?

Entuziasmul care îl animase pe Max în clipa în care păşise pentru întâia oară pe solul unei alte planete dispăruse; era nevoit să recunoască faptul că Planeta lui Garson nu era cine ştie ce.

— Hai s-o-ntindem, în cazul ăsta! Am ceva de cărat şi mi-ar prinde bine o mână de ajutor.

Se dovedi că Sam avea de cărat patru pachete-mari, pe care le depozitase într-o magazie publică.

— Ce conţin? întrebă Max, curios.

— Filtre de cafea, bătrâne. Mii de filtre de cafea. Am de gând să le vând fraierilor cu capetele cât gămălia din Procyon, pe post de pălăriuţe de plajă.

Oarecum iritat de răspunsul primit, Max tăcu din gură.

Tot ceea ce era adus la bordul navei de către oamenii din echipaj care ieşiseră în oraş trebuia să fie inspectat de către plantonul care păzea intrarea navei. Şi totuşi, acesta nu insistă să verifice bagajele maestrului de arme al navei, aşa cum n-ar fi îndrăznit să cerceteze bagajele vreunui alt ofiţer. Max îl ajută pe Sam să-şi care pachetele în încăperea privată ce constituia unul dintre privilegiile de care se bucura acesta, în calitate de şef al poliţiei navei.

11

SCURTĂTURA

Pentru a parcurge distanţa ce separă Planeta lui Garson de Halcyon, în sistemul Niu Pegasi, sunt necesare trei tranziţii, de 105, 487 şi, respectiv, de 19 ani-lumină. De fapt, distanţa în „linie dreaptă” dintre cele două planete este de mai puţin de 250 ani-lumină. Însă nici distanţa în linie dreaptă, nici distanţa parcursă prin tranziţii nu contează, de fapt. Între „porţile” de intrare, Asgard avea de parcurs mai puţin de un an-lumină. Distanţele „în zbor de rândunică” nu sunt importante decât pentru rândunele.

Cea dintâi tranziţie avea să se petreacă la o lună după decolarea de pe Planeta lui Garson. După decolare, Kelly îl repartiză şi pe Max în schimburile normale de cart, de opt ore, sub comanda sa. În felul acesta, Max beneficia de mai multe ore de somn, fără a-şi reduce din timpul alocat instruirii (de vreme ce carturile sub comanda lui Simes fuseseră, oricum, nefolositoare din acest punct de vedere). În plus, spre bucuria lui Max, avea în acest fel mai puţin de-a face cu astronavigatorul secund. Dacă şeful Kelly avusese în vedere şi acest aspect, Max nu reuşi să afle, şi nici nu îndrăzni să întrebe.

Cartul lui Max fiind în continuare unul de instruire, nu trebuia să schimbe pe nimeni şi nici nu era schimbat. Se obişnui aşadar să nu părăsească Gaura Grijilor decât o dată cu Kelly, în afară de cazul în care i se cerea în mod expres acest lucru. În felul acesta, se întâlnea adesea cu doctorul Hendrix, căci el era cel care prelua cartul domnului Kelly, iar acesta din urmă zăbovea nu o dată la taclale… în asemenea ocazii, astronavigatorul se interesa de progresele pe care le făcea Max.

În decursul carturilor conduse de doctorul Hendrix, căpitanul vizita, la rândul său, cabina de comandă. La scurt timp după ce părăsiseră Planeta lui Garson, doctorul profită de o asemenea ocazie pentru a-i cere lui Max să-şi demonstreze straniul talent în faţa căpitanului Blaine şi a primului ofiţer Walther. Max nu

făcu nicio greşeală, deşi prezenţa căpitanului îl intimidase. Căpitanul îl urmări cu o expresie plăcut surprinsă întipărită pe chip. La sfârşit, spuse:

— Mulţumesc, băiete, a fost uimitor. Cum spuneai că te cheamă?

— Jones, domnule.

— A, da, Jones.

Bătrânul dădu din cap gânditor.

— Cred că e îngrozitor să nu poţi uita nimic, mai ales noaptea. Ai face mai bine să-ţi păstrezi conştiinţa curată, fiule!

Douăsprezece ore mai târziu, doctorul Hendrix i se adresă:

— Nu pleca, Jones, vreau să stăm de vorbă.

— Da, domnule.

Astronavigatorul discută câteva clipe cu Kelly, apoi i se adresă din nou lui Max:

— Căpitanul a fost impresionat de reprezentaţia ta. Se întreba dacă posezi aptitudini speciale şi pentru matematică.

— Păi… Nu prea, domnule. Nu sunt strălucit la calcule. Am văzut o dată la SV un tip care era în stare să facă nişte calcule de care eu nu mă simt în stare.

— N-are importanţă. Parcă-mi spuneai că unchiul tău te-a învăţat anumite aspecte teoretice din matematică.

— Numai cele referitoare la astronavigaţie, domnule.

— La ce altceva crezi că mă refeream? Știi să calculezi abordarea unei tranziţii?

— Da, cred că aş putea-o face.

— Drept să-ţi spun, mă cam îndoiesc de asta, indiferent de câtă matematică te-o fi învăţat fratele Jones. Dar, dă-i drumul!

— Acum, domnule?

— Încearcă. Să presupunem că eşti ofiţer de cart. Te va secunda Kelly. Eu mă voi mulţumi să asist. Calculează apropierea care urmează a fi efectuată curând. Îmi dau seama că suntem departe de locul tranziţiei, dar vei presupune că de asta depinde securitatea navei.

Max răsuflă adânc.

— Am înţeles, domnule.

Se pregăti să schimbe discurile din camerele paralactice. Hendrix îl opri.

— Nu! Dacă eşti ofiţer de cart, unde ţi-e echipajul? Noguchi, ajută-l!

— Da, domnule.

Noguchi rânji şi se apropie. În timp ce se aplecară asupra celei dintâi camere, Noguchi îi şopti:

— Nu-l lăsa să te încurce, amice. Îi arătăm noi lui! Kelly te va ajuta să treci hopul.

Dar Kelly nu-l ajută; îşi jucă rolul de „băiatul cu cifrele”, şi atât, fără să se obosească să-i arate în vreun fel dacă proceda corect sau nimerise cu bâta-n baltă. După ce Max aruncă o privire peste înregistrări şi le compară cu hărţile, nu lăsă computerul să prelucreze problema, ci îi oferi lui Noguchi controlul maşinii, în vreme ce Kelly îi traducea cifrele. După un timp îndelungat, şi multă sudoare, luminiţele pâlpâiră în semn de răspuns, un răspuns corect, spera el.

Doctorul Hendrix nu spuse nimic, Introduse din nou discurile în tanc şi reluă problema, folosind aceeaşi echipă. Curând, luminiţele pâlpâiră din nou; astronavigatorul îi ceru lui Kelly tabelele şi efectuă el însuşi traducerea.

— Diferă doar cea de a noua zecimală. Nu e rău deloc!

— Am greşit doar la cea de-a noua zecimală, domnule?

— N-am spus asta. Greşeala a fost, poate, de partea mea.

Max schiţă un zâmbet, însă doctorul Hendrix se încruntă:

— De ce n-ai verificat analiza spectrului Doppler?

Un fior rece îl străbătu pe Max.

— Cred că am uitat, domnule.

— Credeam că tu nu uiţi niciodată nimic.

Intuiţia îi şoptea lui Max că era vorba, în acest caz, despre un alt fel de memorie. Nu dispunea însă de limbajul psihologic necesar ca să poată să-i explice astronavigatorului. Una e să-ţi uiţi pălăria într-un restaurant, i se poate întâmpla oricui, şi cu totul altceva să nu-ţi poţi aminti ceva ce ai ştiut odinioară.

Hendrix continuă:

— Un om care lucrează în cabina de comandă nu trebuie să uite un lucru esenţial pentru securitatea navei. Oricum, fiind vorba doar de un exerciţiu, te-ai descurcat bine. N-ai încă viteza necesară. Dacă ne-am fi aflat la o viteză apropiată de cea a luminii, gata de trecere, nava ta ar fi fost de mult în Hades,

prăbuşită pe malurile Styxului. Pentru o primă încercare însă, a mers.

Îi întoarse spatele. Kelly îi făcu semn din cap spre culoar, iar Max se supuse şi ieşi.

În clipele în care somnul îi dădea târcoale, Max răsuci pe toate părţile în minte posibilele intenţii ale doctorului Hendrix în privinţa sa. Voia oare să... Oh, nu! Renunţă la acest gând. La urma urmei, Kelly ar fi putut face şi el acelaşi lucru; realizase multe abordări ale tranziţiilor, cu mult mai repede decât Max. Probabil şi Noguchi s-ar fi descurcat la fel de bine.

Cu siguranţă, s-ar fi descurcat, se corectă el. La urma urmei, nu era niciun secret la mijloc.

***

Pe măsură ce se apropiau de cea dintâi anomalie, carturile uşoare, din trei în trei pentru ofiţeri, şi din patru în patru, pentru ceilalţi, lăsară loc carturilor complete, din două în două, la care participau câte un astronavigator, un asistent al acestuia, un cartograf şi un specialist în computere. În sfârşit, Max intra de cart în rând cu ceilalţi; primul schimb era asigurat de doctorul Hendrix, asistat de cartograful clasa întâi Kovak, de Max în calitate de cartograf, şi de Noguchi, la calculator. Celălalt cart era compus din domnul Simes, asistat de Kelly, de Smythe în calitate de cartograf, şi de Lundy la computer. Max observă că doctorul Hendrix îşi lăsase echipa de bază pe mâna lui Simes, asumându-şi conducerea tehnicienilor mai puţin experimentaţi. Se întrebă intrigat care erau motivele acestei schimbări, dar se bucură că nu nimerise în schimbul lui Simes.

În sfârşit, reuşi să afle de ce era numită cabina de comandă „Gaura Grijilor”. Doctorul Hendrix se transformase într-un automat cu chipul ca de gheaţă, efectuând corecţii ale traiectoriei de apropiere şi cerând celorlalţi să-şi facă datoria rapid şi eficient. In decursul ultimelor douăzeci de ore înaintea tranziţiei, nici astronavigatorul şi nici vreunul dintre ceilalţi membri ai echipei de comandă nu părăsiră cabina, decât pentru scurte perioade de timp, şi numai atunci când, în mod oficial, nu erau de serviciu. Simes continuă să îşi conducă schimbul ’ în mod obişnuit, dar doctorul Hendrix stătea mereu aplecat peste umărul său, verificându-i fiecare manevră. De două ori, îi ceru

secundului să reia anumite pasaje, iar o dată chiar îi ceru să se dea la o parte şi îi luă locul. Prima oară când se întâmplă acest lucru, Max se opri ca să-i privească; remarcă însă că ceilalţi aveau grijă să se prefacă foarte ocupaţi atunci când doctorul Hendrix îl lua deoparte pe domnul Simes.

Pe măsură ce momentul critic se apropia, tensiunea din cabină sporea, devenind aproape palpabilă. Apropierea de o tranziţie printr-o anomalie intra-spaţială cu greu poate fi comparată cu orice altă formă de pilotaj executată vreodată de om. Poate doar o aterizare fără vizibilitate sau zborul printr-un tunel îngust, de la un capăt la altul, pot fi întrucâtva apropiate de această adevărată aventură. O congruenţă Horst nu poate fi văzută cu ochiul liber; amplasarea ei poate fi calculată numai în raport cu modificările greu sesizabile intervenite în masa spaţială. O „poartă” e doar un gol în imensul vid cosmic. Când se apropie de o planetă, astronavigatorul îşi poate vedea ţinta, direct sau prin radar, iar viteza lui nu depăşeşte câţiva kilometri pe secundă. Într-o abordare horstiană însă, viteza navei se apropie de cea a luminii, pe care, în cele din urmă, o şi atinge. Cele mai apropiate repere se află la milioane de kilometri distanţă, mişcându-se ele însele cu viteze astronomice, şi par a se confunda din cauza exagerărilor paralactice care devin posibile numai atunci când observatorul se mişcă aproape la fel de repede ca şi singurul indiciu de care dispune pentru a-şi afla poziţia şi viteza: undele electromagnetice.

Operaţiunea se aseamănă foarte mult cu căutarea, la miez de noapte, într-o pivniţă întunecată, a unei pisici negre, care nici măcar nu e acolo.

În ultimul cart, Kelly însuşi se afla la computer, având-ul alături pe Lundy. Smythe şi Kovak se ocupau de hărţi, trecându-i apoi datele doctorului Hendrix, care le dicta echipei de la calculator, combinându-le mai întâi în minte, înainte de a le introduce în calculator. Compartimentul energetic trecuse sub comanda sa directă. Ținea în fiecare mână câte un comutator: unul care menţinea viteza navei imediat sub cea a luminii, iar al doilea, care avea să dicteze momentul impulsului care avea să azvârle nava dincolo, la momentul potrivit.

Max fusese dat la o parte, căci nu era nimic care să nu poată fi executat de cineva mai experimentat. La un alt nivel, desigur, şi domnul Simes fusese dat la o parte, căci, în clipa adevărului, nu era loc decât pentru un singur astronavigator.

Dintre toţi cei aflaţi în Gaura Grijilor, doar căpitanul Blaine părea mai relaxat. Stătea în fotoliul rezervat lui, fumând liniştit în vreme ce îl urmărea pe Hendrix. Chipul asudat al astronavigatorului era cenuşiu de oboseală. Îşi descheiase uniforma, care arăta de parcă ar fi dormit cu ea o lună, deşi, în mod sigur, numai de somn nu putea fi vorba acum. Max îl privea, întrebându-se ce îl determinase să dorească să devină astronavigator. Cine ar putea fi atât de nebun încât să vrea să poarte o asemenea povară de nesuportat?

Dar glasul doctorului nu-i trăda oboseala; rostea limpede şirurile de numere, astfel încât să nu existe posibilitatea unei greşeli, fără să fie nevoie să se repete vreodată. „Nouă” suna întotdeauna ca o singură silabă, în vreme ce în „cinci” se auzeau clar două silabe. Max îl asculta, învăţând şi minunându-se.

Ridică privirea spre domul de astronavigaţie. Privi spaţiul ce părea distorsionat de acea viteză greu de imaginat. Stelele aflate drept înainte păreau a se fi adunat laolaltă, de-a lungul ultimelor carturi, şi imensul efect paralactic dădea impresia că se aflau toate în sectorul spre care se îndrepta nava.

Revărsarea de cifre încetă. Max plecă ochii, apoi îi ridică iar, auzind comanda doctorului Hendrix:

— Pregătiţi-vă!

Stelele îi dădură impresia că se topesc laolaltă, fiind înlocuite instantaneu de un alt univers înstelat, cu totul nou, întru totul diferit de cel deja familiar.

Hendrix răsuflă uşurat şi-şi îndreptă spinarea, apoi privi în sus.

— Iată Albert Memorial, spuse el, calm. Iar dincolo-i Hexagonul. Căpitane, se pare că am reuşit din nou, până la capăt.

Apoi se întoarse spre Simes.

— Preluaţi comanda, vă rog.

Îi făcu loc căpitanului să iasă, apoi îl urmă de-a lungul culoarului.

Echipa de comandă îşi reluă carturile uşoare; următoarea tranziţie urma să aibă loc peste multe zile. Max trecu pe postul de cartograf de serviciu, în locul lui Kovak, care ocupa acum postul de astronavigator al doctorului Hendrix, care se hotărâse să îşi ia o săptămână de odihnă. În prima parte a unei asemenea etape nu era mare lucru de făcut, astfel încât extraordinara pricepere a doctorului nu era absolut necesară. Max era însă din cale-afară de încântat de noul mers al lucrurilor. Era mândru să semneze în jurnalul de cart: „Cartograf de serviciu, M. Jones”. Simţea că se afla pe drumul cel bun, în ciuda veşnicelor sâcâieli ale lui Simes şi a nemiloaselor antrenamente pe care i le administra Kelly.

Fu surprins, dar nu speriat, atunci când îl anunţară, în cursul unei perioade dintre carturi, să se prezinte imediat la raport la astronavigator. Îmbrăcă o uniformă curată, îşi pieptănă şuviţele rebele şi se îndreptă spre puntea C.

— Aspirant cartograf Jones, m-am prezentat la ordinele dumneavoastră!

Kelly era şi el de faţă; fusese invitat la o cafea de către astronavigator. Hendrix răspunse salutului lui Max, dar nu-l invită să ia loc. Îi făcu semn lui Kelly.

— Ce-ar fi să-i spui tu noutăţile?

— Cum doriţi, domnule, încuviinţă Kelly, oarecum stânjenit. Ei bine, Jones, uite cum stau lucrurile: n-ai ce căuta în ghilda mea.

Max fu atât de şocat de spusele lui Kelly, încât nu reuşi să îi răspundă. Ar fi vrut să-i spună că îşi închipuise… că i se păruse că înţelege… că n-avea de unde să ştie… Dar nu reuşi să spună nimic. Kelly continuă:

— Am stat de vorbă cu doctorul şi, de fapt, ne-am gândit c-ar fi mai bine să devii astronavigator.

Bâzâitul din mintea lui Max se accentuă. Se dezmetici, auzindu-l pe doctorul Hendrix repetând:

— Ei, Jones? Vrei sau nu vrei să încerci?

Max reuşi să bâiguie:

— Da. Da, domnule.

— Bine! Te-am urmărit, împreună cu Kelly. Atât el, cât şi eu, suntem de părere că ai putea, repet, e doar o posibilitate, să îţi

dezvolţi viteza şi priceperea necesare. Întrebarea cea mai importantă este: te crezi în stare de acest lucru?

— Îhî… adică, sper că da, domnule!

— Şi eu sper acelaşi lucru, replică Hendrix, sec. Vom vedea. Dacă nu vei reuşi, te vei putea întoarce la propria ta ghildă, fără niciun fel de probleme. Această încercare ţi-ar îmbogăţi experienţa de cartograf.

Astronavigatorul i se adresă lui Kelly:

— Am să-l descos puţin pe Jones, iar apoi, vom putea lua o hotărâre.

— Prea bine, domnule.

Kelly se ridică şi ieşi. După plecarea sa, Hendrix se îndreptă spre birou şi scoase dintr-un sertar un dosar personal.

— E-al tău? îl întrebă cu asprime pe Max.

Max privi mai atent şi înghiţi în sec.

— Da, domnule.

Doctorul Hendrix răsfoi dosarul.

— Ei? Ce părere ai despre cele ce se afirmă în acest dosar despre cariera ta de până acum? Ai de făcut vreun comentariu?

Tăcerea se prelungi doar câteva secunde, dar lui Max i se păru că trecuse un veac. Apoi, fără să-şi dea seama prin ce minune, se trezi spunând:

— N-am deloc o părere bună, domnule. Tot ce scrie acolo e fals, de la un capăt la altul.

Chiar în vreme ce rostea aceste cuvinte, se întreba ce îl determinase să o facă. Avea impresia că spulbera, în acest fel, tot ceea ce visase vreodată. Şi totuşi, în chip straniu, acest lucru nu îl întrista ci, dimpotrivă, îl făcea să se simtă uşurat.

Hendrix aşeză dosarul pe birou.

— Bine. Dacă mi-ai fi dat orice alt răspuns, te-aş fi azvârlit afară din această încăpere. Şi-acum, ce-ar fi să-mi spui mai multe despre asta. Ia loc.

Aşa că Max se aşeză şi începu să-i povestească. Nu omise decât numele lui Sam şi acele detalii care ar fi putut permite recunoaşterea acestuia. Fireşte, doctorul Hendrix observă omisiunea şi-i ceru amănunte.

— Nu vă pot spune mai mult, domnule.

Hendrix încuviinţă.

— Prea bine. Îţi promit că nu am să încerc să îţi identific prietenul, dacă, din întâmplare, el se află la bordul acestei nave.

— Vă mulţumesc, domnule.

Urmă o tăcere îndelungată. Într-un târziu, Hendrix întrebă:

— Fiule, ce te-a determinat să participi la această imensă înşelătorie? Nu ţi-ai dat seama că ai putea fi prins?

Max se gândi câteva clipe.

— Cred că am avut în vedere şi o asemenea posibilitate, domnule. Dar voiam cu orice preţ să ajung în spaţiu, iar aceasta era singura cale de a reuşi.

Hendrix nu comentă, astfel încât Max vorbi mai departe. După uşurarea simţită la început, îl cuprinse dorinţa de a spune adevărul până la capăt; era nerăbdător să se destăinuie şi să se justifice. Într-o anume măsură, îl irita faptul că doctorului Hendrix nu i se părea la fel de evident că nu avusese de ales.

— Dumneavoastră ce-aţi fi făcut dacă eraţi în locul meu, domnule?

— Eu? Cum crezi că aş putea să răspund la o asemenea întrebare? De fapt, altceva vrei tu să ştii: dacă eu consider că ai procedat corect din punct de vedere moral, comiţând o asemenea ilegalitate?

— Da, cam aşa ceva, domnule.

— Dacă e rău să minţi şi să încalci legea, pentru a obţine ceea ce îţi doreşti? Nu e rău, e de-a dreptul nedemn!

Doctorul Hendrix îşi muşcă buza de jos şi continuă:

— S-ar putea să-ţi par fariseu, spunând asta… E o slăbiciune a mea, recunosc. Nu cred că un tânăr vagabond, fără un ban în buzunar, cum mi te-ai descris adineauri, îşi poate permite luxul demnităţii. În rest, personalitatea umană e mult prea complexă, şi nu am căderea să emit judecăţi. Amiralul Nelson era mincinos, libertin şi înfiorător de indisciplinat. Preşedintele Abraham Lincoln era vulgar şi se enerva foarte uşor. Lista poate continua la nesfârşit. Nu, Jones, n-am de gând să te judec. Asta e de datoria ta să o faci. Autorităţile abilitate n-au decât să ia măsurile de cuviinţă. Pe mine mă interesează doar dacă ai sau nu calităţile de care am eu nevoie.

Echilibrul emoţional al lui Max primi o nouă lovitură. Se resemnase deja la gândul că nu mai avea nicio şansă.

— Domnule?

— Să nu mă înţelegi greşit! sublinie Hendrix, arătând spre dosarul de pe birou. Nu-mi place asta. Dar poate că îţi vei putea răscumpăra greşeala. Până atunci însă, eu am o nevoie disperată de încă un ofiţer de cart. Dacă vei fi în stare să faci faţă, n-am nimic împotrivă să te folosesc. În plus, pentru mine e şi o chestiune de ordin personal: unchiul tău a fost cel care m-a învăţat ceea ce ştiu. E datoria mea să încerc să te învăţ ceea ce ştiu.

— Vă mulţumesc, domnule. Mă voi strădui cât voi putea.

— Nu-mi mulţumi. Deocamdată, nu-mi eşti din cale-afară de simpatic. Nu sta de vorbă cu nimeni despre ceea ce am discutat. Îl voi ruga pe căpitan să convoace o întâlnire a ghildei, iar el, cu domnul Simes şi cu mine vom vota în favoarea ta. Vom face din tine un aspirant, pentru o perioadă de probă. Aceasta îi va permite căpitanului să te înalţe la gradul de cadet în Flota Comercială. Bineînţeles, în mod obişnuit, procedura legală este diferită, sunt convins că ştii acest lucru.

Max nu ştia, dar era convins că, în spaţiu, ofiţerilor li se permitea să utilizeze anumite „scurtături”. Însă cu totul altceva îl frământa.

— Vorbeaţi de domnul Simes, domnule?

— Desigur. Toţi astronavigatorii alături de care îţi efectuezi serviciul trebuie să fie de acord.

— Sie nevoie ca acordul să fie unanim, domnule?

— Da.

— Atunci… Atunci, puteţi s-o lăsaţi baltă. Vreau să spun… Apreciez nespus bunăvoinţa de care daţi dovadă, dar…

Glasul i se stinse.

Doctorul Hendrix zâmbi maliţios.

— N-ar fi mai bine să laşi acest lucru la aprecierea mea?

— Scuzaţi-mă, domnule!

— Am să te anunţ în momentul în care se va stabili ceva concret. „Când şi dacă”, mai bine zis…

— Da, domnule.

Max se ridică în picioare.

— Domnule… aş vrea să vă mai întreb ceva, dacă-mi permiteţi.

Hendrix îi întorsese deja spatele. Oarecum nerăbdător, rosti:
— Dă-i drumul.
— V-ar deranja să-mi spuneţi… totuşi, cum m-aţi prins?
— Aha, asta era? Te-ai scăpat tu însuţi de câteva ori. Din câte mi-am dat eu seama, şi Kelly ştie. De pildă, l-am auzit o dată pe Lundy întrebându-te ceva despre Kiefer’s Ritz de pe Luna. Răspunsul tău, deşi era ticluit astfel încât să nu dea de bănuit, dovedea că nu prea ştiai despre ce anume vorbeşti. E imposibil însă ca un astronaut adevărat să nu cunoască localul respectiv, situat la ieşirea dinspre est a astroportului.
— Aha!
— Bănuielile mele s-au confirmat însă în clipa în care ţi-am citit dosarul. Jones, lucrez tot timpul numai cu cifre şi mi-e imposibil să nu storc din ele ultima picătură de informaţie, aşa cum mi-e imposibil să nu respir. Dosarul tău afirmă că ai fi ieşit pentru întâia oară în spaţiu cu un an înaintea retragerii unchiului tău. Îmi amintesc în ce an se întâmpla asta. Dar tu îmi spuseseşi că unchiul tău te-a învăţat o mulţime de lucruri, pe când era acasă, iar demonstraţiile tale mă convinseseră de acest lucru. Două chestiuni care se băteau cap în cap: mai e nevoie să-ţi spun că mi-am dat seama care dintre ele era adevărată?
— Se pare că n-am fost prea iscusit.
— Nu, n-ai fost. Cifrele sunt ca nişte cuţite, Jones. Nu te juca cu ele, căci rişti să te tai. Mai e ceva?
— Mă întrebam ce are să se întâmple cu mine acum!
— Ei, asta e treaba stewarzilor şi bucătarilor, veni răspunsul indiferent al lui Hendrix. Ghilda mea nu va întreprinde nimic împotriva ta. În cel mai rău caz, vei căpăta un punct negru la capitolul „morală”.
Deşi spusele astronavigatorului nu reprezentau decât o slabă consolare, atunci când părăsi biroul acestuia, Max se simţea mai uşor decât se simţise vreodată, de când urcase la bordul navei. Perspectiva unei viitoare pedepse i se părea mai lesne de suportat decât fusese povara îngrijorării constante de a nu fi prins. Uitase de-acum de ea şi era plin de entuziasm, gândindu-se că i se oferea, în sfârşit, şansa de a deveni astronavigator.
Şi-ar fi dorit să-i poată spune toate acestea lui Sam… sau lui Ellie.

12

HALCYON

Întâlnirea oficială fu stabilită pentru aceeaşi zi, ceva mai târziu. Căpitanul îl invită să intre, îi ceru să rostească jurământul, apoi îl felicită, adresându-i-se cu „Domnule Jones”. Era un ritual simplu, iar singurii spectatori fură Hendrix şi secretarul căpitanului.

Pentru Max, schimbările legate de recenta sa promovare fură mai surprinzătoare decât însăşi promovarea. Iar aceste schimbări se făcură de îndată simţite.

— Cred că ar fi preferabil să îţi iei o zi liberă astăzi, pentru a te dezmetici puţin, domnule Jones, spuse căpitanul, făcându-i uşor cu ochiul. E-n regulă, doctore?

— Desigur, domnule.

— Aşa să fie, atunci! Bennett, vrei să-l chemi înăuntru pe domnul Dumont?

Superintendentul nu se arătă deloc şocat de transformarea neaşteptată a unui steward clasa a treia în ofiţer al navei. La solicitarea căpitanului, răspunse următoarele:

— Mă gândeam să îl repartizez pe domnul Jones în cabina B-014, domnule. Vi se pare satisfăcător?

— Fără îndoială.

— Voi trimite un băiat să-i transporte lucrurile acolo.

— Foarte bine. Urmează-l pe domnul Dumont, Jones. Ba nu, aşteaptă o clipă! Trebuie să-ţi găsim un chipiu.

Căpitanul se îndreptă spre dulap şi începu să scotocească.

— Aveam aici unul care ţi s-ar potrivi, cred…

Hendrix aştepta cu mâinile împreunate la spate.

— Am pregătit eu unul, căpitane! Eu şi Jones purtăm, din câte-mi dau eu seama, cam aceleaşi măsuri.

— Mă bucur. Deşi nu m-aş mira deloc să-i fi crescut căpăţâna, în ultimele minute. Ce zici?

Hendrix rânji, sălbatic.

— Dacă-i aşa, am să i-o micşorez eu la loc!

Îi întinse lui Max chipiul. Astronavigatorul îndepărtase banderola aurie şi insigna strălucitoare, înlocuindu-le cu o bandă mai subţire şi o insignă micuţă, închisă într-un cerc, însemnele aspirantului. Max se gândi că, probabil, acestea fuseseră chiar însemnele pe care le purtase Hendrix în vremea instruirii sale şi pe care acesta le păstrase din motive sentimentale. Înghiţi în sec, în vreme ce bâiguia câteva cuvinte de mulţumire, apoi, cu un mers împleticit, ieşi din cabina căpitanului, urmându-l pe domnul Dumont.

O dată ajunşi pe culoar, Dumont se opri.

— Nu e nevoie să coborâţi în sectorul de încartiruire, domnule. Dacă îmi spuneţi numărul de cod al dulapului dumneavoastră, voi avea eu grijă de asta.

— Vai, domnule Dumont! N-am prea multe lucruri, pot să le car eu însumi…

Chipul lui Dumont era neclintit, lipsit de expresie, precum cel al unui chelner.

— Dacă îmi permiteţi să vă fac o sugestie, domnule, poate că aţi dori mai întâi să vă vedeţi cabina, şi între timp, eu mă voi ocupa de bagajele dumneavoastră.

Nu era o întrebare; Max îi ghici sensul adevărat: „Uite ce e, prostule, eu cunosc mersul lucrurilor, spre deosebire de tine. Fă ce-ţi spun, înainte să-ncurci treburile.”

Max se lăsă aşadar condus. Nu e un lucru prea uşor să faci saltul de la gradul de simplu membru al echipajului, la rangul de ofiţer, rămânând la bordul aceleiaşi nave. Dumont ştia acest lucru, iar Max habar nu avea. Indiferent de natura interesului său, fie că intenţiona să se poarte părinteşte, fie că ţicnea doar la respectarea unui protocol bine stabilit, Dumont nu avea de gând să-l lase să coboare în sectorul echipajului, mai jos de puntea C, până când proaspătul ofiţer nu avea să înveţe să îşi poarte cu demnitate rangul. Aşa se face deci că Max se îndreptă spre cabina B-014.

Patul avea o saltea adevărată, moale, de burete, şi aşternutul era curat. Într-un colţ, se găsea o chiuvetă cu apă curentă şi deasupra acesteia atârna o oglindă. Deasupra patului fusese montat un raft pentru cărţi şi un dulap pentru uniforme. Avea la dispoziţie chiar şi o măsuţă cu înălţime variabilă, un telefon fixat

pe perete şi o sonerie pentru chemarea omului de serviciu. Poseda acum un scaun pe rotile, un coş de gunoi şi – da, da! – o carpetă aşezată pe pardoseală. Dar cel mai mult se bucura de faptul că uşa putea fi încuiată.

Faptul că întreaga încăpere nu era mai mare decât un pian nu îl deranja absolut deloc.

Tocmai inspecta conţinutul dulapurilor, deschizând pe rând uşile, când domnul Dumont îşi făcu apariţia. Domnul Dumont nu se obosise să care el însuşi puţinele lucruri ale lui Max; sarcina aceasta fusese încredinţată unui membru al personalului ce deservea punţile superioare. Stewardul îl urmă pe Dumont înăuntru şi întrebă:

— Unde să vă pun bagajul, domnule?

Jenat, Max îl recunoscu drept unul dintre cei cu care mâncase la aceeaşi masă vreme de câteva luni.

— Noroc, Jim! Tu erai? Pune-l undeva pe pat, n-are importanţă. Mulţumesc foarte mult!

— Cu plăcere, domnule, şi felicitări!

— Mulţumesc!

Îşi strânseră mâinile. Dumont asistă câteva clipe la micul ceremonial, apoi îi întrerupse:

— Mulţumesc, Gregory, asta-i tot! Te poţi întoarce la treburile tale!

Apoi i se adresă lui Max:

— Mai doriţi ceva, domnule?

— Nu, vă mulţumesc, totul e în regulă.

— Aş dori să vă sugerez că poate nu doriţi să coaseţi dumneavoastră însemnele pe aceste uniforme. Doar dacă nu cumva vă pricepeţi mai bine decât mine... adăugă el, cu un chicotit semnificativ.

— Păi, cred că am să mă descurc.

— Doamna Dumont se pricepe de minune la cusut, căci nu degeaba i-au fost date în grijă pasagerele. Ce-ar fi să iau această uniformă? Aş putea-o aduce înapoi, gata pregătită, până la ora cinei.

Max i-o încredinţă bucuros. Până în clipa aceea, nu realizase că de-acum înainte avea să fie obligat să mănânce în salonul oficial, cu pasagerii. Gândul acesta îl înspăimântă.

Dar până la ora cinei mai avu parte de o vizită. Tocmai îşi stivuia hainele în dulap, când auzi o bătaie în uşă. Uşa se deschise îndată şi cineva intră, fără să aştepte invitaţia sa. Max se trezi, pe neaşteptate, nas în nas cu domnul Simes.

Simes privi chipiul purtat de Max şi izbucni în râs.

— Scoate-ţi chestia aia de pe cap, până ce n-are să înceapă să îţi roadă urechile!

Max nu-i dădu ascultare. Spuse:

— Aveţi nevoie de mine, domnule?

— Da, câteva clipe, cât să-ţi dau un sfat.

— Poftiţi!

Simes se bătu cu pumnul în piept.

— Un singur lucru vreau să reţii! Există un singur astronavigator secund la bordul acestei nave, iar acela sunt eu. Ţine minte asta. Şi eu voi rămâne, mult timp după ce tu vei primi un şut în fund şi vei fi trimis la coada vacilor, acolo unde ţi-e locul.

Max simţi cum un fior rece îi parcurgea şira spinării, îi urca pe grumaz, revărsându-se apoi, fierbinte, în obraji.

— De ce, întrebă el, nu v-aţi opus avansării mele, dacă aceasta este părerea dumneavoastră?

Simes izbucni din nou în râs.

— Arăt eu a tâmpit? Căpitanul a fost de acord, astronavigatorul a încuviinţat, de ce să-mi pun eu pielea la bătaie? Mi-e mult mai uşor să aştept până când îţi vei rupe singur gâtul. Si ţi-l vei rupe, ascultă ce-ţi spun eu! Voiam doar să-ţi aduc aminte că o bucată de tinichea aurită nu înseamnă nimic. Pentru mine, ai rămas tot un subordonat oarecare. Să nu uiţi asta!

Max îşi încleştă fălcile şi nu-i răspunse. Simes continuă:

— Ei, ce-ai de zis?

— Eu?

— Ți-am dat un ordin.

— Aha! Am înţeles, domnule Simes. N-am să uit. Fiţi sigur că n-am să uit!

Simes îi aruncă o privire piezişă şi, înainte de a pleca, mai spuse:

— E spre binele tău să nu uiţi!

Max era tot cu faţa spre uşă, cu pumnii strânşi, când Gregory îi bătu la uşă, pentru a-l anunţa:

— Cina se serveşte peste cinci minute, domnule.

***

Max amână cât putu de mult, dorindu-şi să fi putut coborî liniştit pe puntea E, pentru a se aşeza pe locul său dintotdeauna, în atmosfera gălăgioasă, dar prietenoasă, a popotei. Ezită o vreme, în anticamera salonului, paralizat de emoţie. Încăperea superbă strălucea de lumină, făcând-o parcă şi mai neobişnuită. Nu fusese aici decât dimineaţa devreme, pentru a schimba cutia cu nisip, iar atunci nu ardeau decât luminile de veghe.

Sosise chiar în ultima clipă; unele dintre doamne se aşezaseră deja, dar căpitanul era încă în picioare. Max îşi dădea seama că ar fi trebuit să se afle lângă scaunul său, gata să ia loc în momentul în care căpitanul s-ar fi aşezat sau, mai degrabă, când toate doamnele de la masa lui îşi vor fi ocupat locurile. Dar unde era locul său? Se tot gândea la asta, când se auzi strigat pe nume.

— Max!

Ellie îşi făcu apariţia ca o furtună de vară şi se aruncă de gâtul lui.

— Max, tocmai am aflat! E minunat!

Îl privi cu ochi strălucitori, apoi îl sărută pe amândoi obrajii.

Max roşi până-n vârful urechilor. Se simţea de parcă toată lumea din încăpere şi-ar fi aţintit privirile asupra sa. Aşa se şi întâmplase. Parcă anume pentru a-i spori stânjeneala, Ellie purta o rochie de seară croită după canoanele înaltei societăţi hesperane. Îmbrăcată astfel, părea nu doar mai în vârstă, ci şi mult mai feminină, de-a dreptul şocantă după standardele sale de fecior de la ţară.

În sfârşit, ea îi dădu drumul din braţe, expunându-l astfel pericolului de a se prăbuşi în genunchi. Ellie se apucă să flecărească, dar Max nu reuşi să prindă niciun cuvânt de-al ei. Curând, domnul Dumont îşi făcu apariţia lângă ei.

— Căpitanul vă aşteaptă, domnişoară, anunţă el, pe un ton ce nu admitea replică.

— N-are decât s-aştepte! începu Ellie, apoi se domoli. Mă rog… Ne vedem după cină, Max! mai spuse, apoi se îndreptă spre masa căpitanului.

Dumont îi atinse abia perceptibil mâneca, murmurând:

— Urmaţi-mă, domnule.

Locul său se afla la masa inginerului-şef. Max îl cunoştea din vedere pe domnul Compagnon, dar nu avusese ocazia să îi vorbească vreodată. Inginerul-şef ridică privirea şi i se adresă prieteneşte, de parcă l-ar fi cunoscut de când lumea:

— Bună seara, domnule Jones, mă bucur că te avem alături de noi. Doamnelor şi domnilor, iată-l pe noul nostru ofiţer de astronavigaţie, domnul Jones. La stânga dumitale, domnule Jones, se află doamna Daigler. La dreapta sa, domnul Daigler, iar apoi…

…Şi aşa mai departe, de jur împrejurul mesei: doctorul Weberbauer şi soţia sa, împreună cu fiica lor Rebecca, domnul şi doamna Scott, un oarecare domn Arthur şi, în fine, Senhor şi Senhora Vargas.

Doamna Daigler fu de părere că promovarea lui Max era un lucru adorabil, iar faptul că la masa lor se afla în sfârşit cineva mai tânăr i se părea încântător. Era cu mult mai în vârstă decât Max, dar îndeajuns de tânără pentru a fi socotită atrăgătoare, şi era, în mod clar, conştientă de acest lucru. Purta mai multe bijuterii decât îi fusese dat lui Max să vadă vreodată, iar coafura ei complicată, dată cu fixativ, avea aproape o jumătate de metru înălţime. Era impecabil aranjată, cu o asemenea grijă pentru detaliu, încât părea o maşinărie de precizie, iar perfecţiunea ei îl făcea pe Max să se simtă nelalocul său.

Dar asta nu însemna nimic, pe lângă ceea ce se dovedi a fi în stare să facă doamna Daigler. Scoase o batistă din corsaj, o umezi şi-i spuse:

— Nu vă mişcaţi, domnule Jones!

Îi frecă obrazul, apoi îi porunci:

— Întoarceţi capul!

Roşind, Max se supuse.

— Aşa! Parcă e mai bine! anunţă doamna Daigler. Mămica a avut grijă!

Apoi se adresă inginerului-şef:

— Nu credeţi, domnule Compagnon, că ştiinţa, alături de atâtea lucruri minunate, câte a născocit până în zilele noastre, ar putea descoperi un ruj care să nu se ia?

— Încetează, Maggie! o întrerupse soţul ei. Nu-i daţi atenţie, domnule Jones. Oricât ar părea de inofensivă, posedă o doză mare de sadism!

— Ţi-arăt eu ţie, George! Ei bine, domnule Compagnon?

Inginerul-şef îşi şterse buzele cu şerveţelul imaculat.

— Doamnă, cred că rujul respectiv a fost deja inventat, dar n-a găsit o piaţă de desfacere. Femeilor le place să-şi însemneze bărbaţii, chiar dacă e vorba doar de o urmă temporară.

— Aiurea!

— Lumea aparţine femeilor, doamnă!

Ea îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Max.

— Eldreth e o dulce, nu-i aşa? Bănuiesc că aţi cunoscut-o „la sol”, cum spune domnul Compagnon.

— Nu, doamnă.

— Atunci, cum v-aţi întâlnit? Credeam că la bordul navei nu prea există ocazii pentru aşa ceva. Sau mă înşel?

— Maggie, nu-l mai sâcâi! Lasă omul să mănânce.

Doamna Weberbauer, care stătea de cealaltă parte a sa, era la fel de amabilă, de-a dreptul maternă, pe cât de dificilă se dovedise a fi doamna Daigler. Mulţumită prezenţei sale liniştitoare, Max reuşi să se apuce de mâncat. Apoi observă că nu ţinea furculiţa la fel ca şi comesenii săi, încercă să îi imite, nu reuşi, sesiză că unghiile sale nu erau la fel de îngrijite, şi îi veni să se ascundă sub masă de ruşine. Reuşi să ingurgiteze numai vreo trei sute de calorii, în cea mai mare parte sub formă de pâine cu unt.

După ce terminară de mâncat, doamna Daigler îi acordă din nou atenţie, de data aceasta indirect, adresându-se inginerului-şef.

— Domnule Compagnon, nu se obişnuieşte ca, în cazul unei avansări, să se rostească un toast?

— Aveţi dreptate, doamnă, încuviinţă inginerul. Dar cel avansat trebuie să facă cinste. Aşa spune tradiţia!

Max se trezi semnând o chitanţă prezentată de domnul Dumont. Preţul îl făcu să clipească neîncrezător: cea dintâi

călătorie a sa era, poate, un succes din punct de vedere profesional, dar, pe plan financiar, promitea a fi o catastrofă. Împreună cu chitanţa, domnul Dumont adusese şi o sticlă de şampanie, într-o frapieră cu gheaţă. Dumont o destupă cu gesturi solemne.

Inginerul-şef se ridică în picioare.

— Doamnelor şi domnilor, dau cuvântul astronavigatorului Jones, urându-i să nu greşească niciodată, nici măcar cu o zecimală!

— În sănătatea lui! Noroc! Bravo! Discurs, discurs! răsunară glasurile comesenilor.

Max se ridică în picioare şi murmură doar atât:

— Vă mulţumesc!

***

Cel-dintâi cart, în noua sa calitate, începea la ora opt, a doua zi dimineaţa. Luă singur micul dejun şi se gândi cu plăcere la faptul că, de câte ori avea să fie de cart, avea să ia masa înainte sau după pasageri. Ajunse în cabina de comandă cu douăzeci de minute mai devreme.

Kelly ridică privirea şi spuse:

— Bună dimineaţa, domnule!

Max înghiţi în sec:

— Ăăăă… Bună dimineaţa, şefule!

Îl zări pe Smythe rânjind, dincolo de consola computerului, şi îşi întoarse repede privirile în altă parte.

— Doriţi nişte cafea, domnule? E proaspătă!

Max îl lăsă pe Kelly să-i toarne. În vreme ce îşi sorbeau cafelele, Kelly îi trecu în revistă amănuntele tehnice: orarul acceleraţiei, poziţia şi vectorul, unităţile energetice folosite, înregistrările şi aşa mai departe. Noguchi îşi făcu apariţia, pentru a-l schimba pe Smythe şi, cu puţin înaintea orei exacte, doctorul Hendrix apăru şi el.

— Bună dimineaţa, domnule.

— Bună dimineaţa, doctore!

— ’Neaţa!

Hendrix acceptă, la rândul său, o cafea, apoi se întoarse spre Max:

— Ai preluat schimbul?

— Nu încă, domnule.
— E timpul să o faci, a rămas mai puţin de un minut până la ora opt.
Max se îndreptă spre Kelly şi îl salută, cuprins de emoţie:
— Preiau schimbul, domnule!
— Prea bine!
Kelly plecă imediat. Doctorul Hendrix se aşeză, scoase o carte şi începu să citească. Max realiză că, în sfârşit, de voie, de nevoie, trebuia să înceapă. Răsuflă adânc şi îi făcu semn lui Noguchi.
— Noggy, hai să pregătim discurile pentru înregistrările de la mijlocul perioadei de cart.
Noguchi aruncă o privire spre ceas, apoi ridică din umeri.
— Cum spuneţi dumneavoastră, domnule.
— De fapt... Cred că e cam devreme pentru aşa ceva. Hai să înregistrăm nişte dopplere.
— Am înţeles, domnule.
Noguchi se ridică din colţul în care stătuse până atunci.
— Uite ce e, Noggy, nu trebuie să mi te adresezi cu „domnule”! îi şopti Max.
Noguchi îi răspunse pe acelaşi ton scăzut:
— Lui Kelly nu i-ar plăcea asta. Ce-ar fi să-i facem, totuşi, pe plac?
— Aha! se încruntă Max. Noggy, ce părere au ceilalţi din echipa de comandă?
Noguchi nu se făcu a nu înţelege, ci îi răspunse pe dată:
— Pe legea mea, toţi s-au apucat să parieze, dacă vei reuşi sau nu.
— Eşti convins că-mi ţin partea?
— Sigur, atâta timp cât nu te apuci să te umfli în pene, cum face ştim noi cine. Kovak nu e prea încântat. Avea şi el, în sfârşit, pentru întâia oară, conducerea unui cart. Ştii cum e cu lucrurile astea...
— E supărat pe mine?
— Nu chiar. Oricum, nu se putea aştepta să îşi păstreze prea mult funcţia, având în vedere că urmează o tranziţie. Eu zic că nu trebuie să-ţi faci griji din pricina lui, e băiat de treabă şi n-are să-ţi bage strâmbe.

Max îşi propuse să se intereseze ce-ar fi putut fi de făcut pentru a-l atrage pe Kovak de partea sa. Cei doi îşi văzură de treabă la dopplerscop, înregistrând vectorii stelelor aflate înainte, verificară datele obţinute cu spectrostelograful şi le comparară apoi cu discurile standard aflate în arhiva de hărţi. La început, Max îşi amintea mereu că el era răspunzător pentru ceea ce se întâmpla în cabină, fiind de cart; apoi, detaliile măsurătorilor îl absorbiră cu totul, până la uitarea de sine. Într-un târziu, Noguchi îi atinse mâneca.

— E aproape zece, domnule. Ar fi timpul să pregătesc totul pentru înregistrările cartografice.

— Da? Da, dă-i drumul.

Îşi aminti în ultima clipă că nu era cazul să îl ajute pe Noggy. Cartograful îşi are şi el prerogativele sale. Verifică însă pregătirile, aşa cum făcea şi Hendrix întotdeauna, Simes mai rar, iar Kelly uneori, în funcţie de cel care urma să facă înregistrarea.

După recepţionarea datelor de ultimă oră, Max îşi notă mai întâi problema pe hârtie (de data aceasta avea destul timp la dispoziţie), apoi i-o dictă lui Noguchi, la computer. Răsfoi el însuşi manualul, căci nu exista de astă dată niciun „băiat cu cifrele”. Numerele îi apărură în minte, la fel de limpede ca întotdeauna, dar ascultă sfatul lui Hendrix, de a nu se baza pe propria-i memorie.

Rezultatul îl îngrijoră. Nu se aflau pe traiectoria corectă. Asgard nu se îndepărtase foarte mult de ruta cea bună, însă deviaţia era măsurabilă. Verifică din nou datele introduse, apoi îl puse pe Noguchi să ruleze încă o dată problema, de data asta cu o metodă de programare diferită. Rezultatul obţinut fu însă acelaşi.

Oftând, calculă corecţia necesară şi se pregăti să ceară aprobarea lui Hendrix. Astronavigatorul însă nu îi acorda nici măcar un strop de atenţie; se mulţumea să şadă lângă consolă, adâncit în lectura unui roman împrumutat din biblioteca navei.

Max se hotărî, în sfârşit. Se îndreptă spre consolă şi i se adresă astronavigatorului:

— Scuzaţi-mă, domnule, dar aş avea nevoie de locul dumneavoastră, pentru scurt timp.

Hendrix se ridică fără să scoată o vorbă şi îşi căută un alt scaun. Max îi luă locul şi chemă compartimentul energetic.

— Sunt ofiţerul de serviciu de la comandă. Intenţionez să măresc puterea de propulsie la ora unsprezece. Pregătiţi-vă!

Deşi Hendrix îl auzise, era sigur de asta, nu dădu nicio atenţie spuselor sale. Max introduse corecţia şi programă computerul să execute manevra la ora unsprezece fix.

Cu puţin timp înainte de ora amiezii, Simes îşi făcu apariţia. Max completase deja jurnalul, bazându-se pe datele înscrise în jurnalul lui Noguchi, şi îl semnase: M. Jones. Şovăise o clipă, înainte de a adăuga: „ofiţer de cart”. Simes se îndreptă spre doctorul Hendrix, salută şi spuse:

— Sunt gata să preiau schimbul, domnule.

Hendrix deschise pentru întâia oară gura de la ora opt încoace:

— El e ofiţerul de cart.

Simes rămase o clipă cu gura căscată, apoi se îndreptă spre Max:

— Sunt gata să preiau schimbul.

Max îi recită datele privind situaţia navei, în vreme ce astronavigatorul secund citea jurnalul şi raportul. Simes îl întrerupse, când Max ajunse la detaliile minore privind nava:

— E-n regulă, am preluat serviciul. Şi-acum, ieşi afară din cabina mea de comandă, dom’le!

Max ieşi. Doctorul Hendrix plecase ceva mai devreme.

Noguchi îl aştepta în capul scărilor. Îi făcu semn lui Max că se descurcase de minune şi dădu din cap. Max îi zâmbi şi vru să îl întrebe ceva; ar fi dorit să ştie dacă discrepanţa descoperită nu fusese cumva o capcană, pusă la cale în mod intenţionat de către Kelly. Apoi se răzgândi; nu se cădea să îl întrebe asta decât pe Kelly însuşi; sau, dacă nu, avea să încerce să deducă adevărul din înregistrări.

— Mulţumesc, Noggy.

Acel prim cart nu avu comun cu cele ce urmară decât faptul că doctorul Hendrix îi ceru în continuare să conducă el serviciul. În cele ce urmară, doctorul renunţă la tăcerea din primul cart şi îl hărţui fără încetare pe Max, antrenându-l ceasuri întregi, cerându-i întruna să facă înregistrări şi să rezolve probleme, de

parcă Asgard s-ar fi aflat în preajma unei tranziţii iminente. Nu îi permitea lui Max să îşi efectueze calculele pe hârtie, ci îl obliga să presupună că timpul era prea scurt şi trebuia ca datele să fie introduse imediat în computer, pentru a fi prelucrate cât mai urgent. Max asuda de zor, cu telecomenzile în ambele mâini, în vreme ce Hendrix juca rolul de „băiat cu cifrele”. Astronavigatorul îl cicălea întruna: „Viteză, viteză şi iar viteză”, dar niciodată în detrimentul corectitudinii, căci orice greşeală, cât de mică, ar fi fost de neiertat. Scopul era însă, în mod clar, obţinerea unei viteze de reacţie cât mai mari.

O dată, Max îndrăzni să protesteze:

— Domnule, dacă m-aţi lăsa să introduc direct datele în computer, aş reduce considerabil durata.

Hendrix i-o reteză însă scurt:

— Când vei avea propria ta cabină de comandă, n-ai decât să o faci, dacă vei crede că aşa e mai bine. Acum însă, vei face aşa cum ţi-o cer eu!

Uneori, sarcina de supraveghere era preluată de Kelly. Informaticianul-şef era deosebit de formalist şi nu i se adresa decât cu fraze de genul: „Mi-aş permite să vă sugerez, domnule...” sau: „în locul dumneavoastră, domnule, aş face cutare lucru”. O dată însă, izbucni:

— Ai făcut-o de oaie, Max! Să nu te mai prind că te ţii de cascadorii idioate ca asta!

Apoi îşi ceru scuze. Max zâmbi.

— Vă rog! Pentru câteva clipe, m-aţi făcut să mă simt ca acasă. Mulţumesc!.

Kelly îi aruncă o privire blândă.

— Bănuiesc că am cam obosit. Mi-ar prinde bine o ţigară si nişte muzică.

Într-o pauză, Max observă că Lundy nu-i putea auzi din locul în care se afla şi spuse:

— Şefule, ştiţi mai multe decât voi putea eu să învăţ vreodată. De ce n-aţi încercat să deveniţi astronavigator? Nu vi s-a ivit niciodată ocazia?

Kelly se posomori

— Am încercat, o dată, răspunse el, sec. Mi-a fost destul; acum îmi cunosc limitele.

Max tăcu, stânjenit. Din ziua aceea, Kelly începu din nou să-i spună pe nume atunci când erau singuri.

***

Max îl întâlni pe Sam numai la o săptămână după ce se mutase pe puntea B, dar chiar şi această întâlnire se produse doar datorită întâmplării. Se nimeriseră să treacă deodată prin dreptul biroului superintendentului.

— Sam!

— Bună dimineaţa, domnule!

Sam încremeni în poziţie de drepţi, schiţând un salut şmecheresc şi arborând un zâmbet larg.

— Poftim? I-auzi acolo, „bună dimineaţa, domnule!” îl maimuţări Max. Ce mai faci?

— N-ai de gând să-mi răspunzi la salut? In calitatea mea oficială, ţi-aş putea face raport, ştii asta? Căpitanul e tare, tare meticulos, când e vorba de eticheta navei!

Max scoase un sunet grosolan.

— N-ai decât să mă tot saluţi până înţepeneşti, măscăriciule!

Sam se relaxă, în sfârşit.

— Puştiule, aveam de gând să trec să te felicit, încă de săptămâna trecută, dar de fiecare dată când îmi găsesc puţin timp liber, aflu că eşti de cart. Încep să cred că te-ai mutat în Gaura Grijilor.

— Eşti pe-aproape! Uite, astă-seară sunt liber, până la miezul nopţii. Ce-ai zice să cobor până la tine, să mai stăm niţel de vorbă?

Sam clătină din cap.

— Sunt ocupat, deseară.

— Ocupat? Cu ce anume? Te-aştepţi să evadeze careva din puşcărie? Ori ai veşti despre vreo răzmeriţă?

Sam îi răspunse pe un ton serios:

— Puştiule, nu vreau să mă înţelegi greşit, dar cred c-ar fi mai bine să ne ţinem fiecare de partea noastră de navă. Nu, nu, taci şi ascultă-mă. Sunt mândru de tine, de parcă te-aş fi inventat eu însumi. Dar tu nu îţi poţi permite să te tragi de bretele cu oamenii din echipaj, nici măcar cu maestrul de arme.

— Şi cine crezi că va afla? Chiar ai impresia că îi pasă cuiva de mine?

— Ştii al dracului de bine că Giordano ar fi încântat să-i şoptească lui Kuiper că nu te porţi ca un ofiţer. Iar don'şoara Kuiper i-ar sufla-o pe dată lui Dumont. Ascultă-mi sfatul! Ţi-am dat eu vreodată o povaţă care să nu-ţi fie de folos?

Max abandonă aşadar ideea, deşi îi era foarte dor de o discuţie cu Sam, ca-n vremurile bune. Ar fi vrut să-i spună că dosarul său fals fusese descoperit şi să-l iscodească în privinţa posibilelor consecinţe.

Desigur, se gândi el, în vreme ce se întorcea în cabina sa, nimic nu îl împiedica să îşi îndeplinească intenţiile iniţiale, de a se face nevăzut împreună cu Sam, de cum aveau să ajungă pe Nova Terra. Dar acum nu mai reuşea să îşi închipuie asemenea lucruri. Era ofiţer.

***

Se apropiau de cea de a doua tranziţie. Cabina de comandă trecu din nou la carturile grele şi dese. Doctorul Hendrix însă nu-şi preluă nici acum îndatoririle de şef de cart; Simes şi Jones ocupau funcţia respectivă pe rând. Astronavigatorul era prezent la toate carturile lui Max, dar îi cerea să facă de unul singur toată treaba şi să îşi asume responsabilitatea. Max muncea din greu şi ajunse curând la concluzia că studiul teoretic şi aplicaţiile practice erau nimic pe lângă ceea ce se întâmpla acum, când timpul nu-i permitea deloc să greşească. Trebuia să aibă dreptate, de fiecare dată, şi întotdeauna se temea că nu are să reuşească.

Când, în ultimele douăzeci şi patru de ore, echipa de comandă trecu pe carturi permanente, Max îşi închipui că Hendrix avea să îl dea la o parte. Nu se întâmplă aşa. Da, îl dădură pe Simes la o parte, dar Max fu cel care ocupă locul de comandă, în vreme ce Hendrix îi privea peste umăr, verificând tot ce făcea, fără să se amestece însă.

„Cerule!” îşi spuse Max. „Doar n-are de gând să mă lase să efectuez de unul singur tranziţia? Nu sunt pregătit pentru aşa ceva, nu încă! N-aş fi în stare să o duc la bun sfârşit!”

Dar datele noi care soseau într-un şuvoi continuu nu-i lăsau timp de astfel de îngrijorări. Era nevoit să le proceseze fără răgaz, să verifice răspunsurile şi să ia hotărârile corecte. De-abia cu douăzeci de minute înainte de tranziţie, doctorul

Hendrix îi luă locul, fără să spună o vorbă, preluând comanda. Max încă mai încerca să-şi recapete suflul, când trecură dincolo, sub un cer cu totul nou.

***

Cea din urmă abordare a tranziţiei, înainte de Halcyon, se asemănă mult de tot cu cea dinainte. Trecură două săptămâni de carturi uşoare, conduse de Simes, Jones şi Kovak, îh vreme ce atât doctorul Hendrix, cât şi Kelly, se bucurau de un strop de odihnă. Lui Max îi plăcea ceea ce făcea, fie că era de serviciu, fie că nu. Când era de cart, continua să exerseze, dornic să capete şi el îndemânarea şi viteza supraomenească ale doctorului Hendrix. În timpul liber, dormea şi se distra. De-acum, salonul pasagerilor nu îl mai înspăimânta ca la început. Juca adesea şah tridimensional cu Ellie, având-o pe Chipsie pe umăr, în chip de sfetnic. Ellie reuşise mai demult să îl convingă pe căpitanul Blaine că un animal atât de bine crescut, atât de politicos (îl învăţase să rostească „Bună dimineaţa, căpitane”, de fiecare dată când îl întâlnea pe căpitan), atât de civilizat, în toate privinţele, nu trebuia să fie constrâns să trăiască închis într-o cuşcă.

Max se obişnuise chiar şi cu îndărătnica doamnă Daigler. Îşi ticluia dinainte replicile şi aştepta momentul potrivit pentru a le lansa. Ellie îl ameninţa mereu că avea să îl înveţe să danseze, dar el reuşi să amâne clipa fatidică, până când trecură pe carturile permanente, astfel încât împlinirea dorinţei fetei deveni, pentru moment cel puţin, imposibilă.

Se trezi din nou ţintuit în scaunul de comandă, în ultimele ore ale abordării tranziţiei. De data aceasta, doctorul Hendrix îi luă locul cu mai puţin de zece minute înainte de traversarea congruenţei.

***

În ultima şi cea mai uşoară etapă a drumului spre Halcyon, încăpăţânarea lui Ellie avu, în sfârşit, câştig de cauză. Max învăţă să danseze şi descoperi chiar că îi plăcea. Avea simţul ritmului, reţinea instrucţiunile fetei şi îi făcea plăcere să simtă în braţe trupul ei frumos mirositor. Într-un târziu, ea sfârşi prin a declara:

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Eşti cel mai bun dansator posedând două picioare stângi, din câţi am întâlnit vreodată.

Îi ceru să le invite la dans pe doamna Daigler şi pe Rebecca Weberbauer. Doamna Daigler sfârşi prin a-i deveni aproape simpatică, atunci când îşi ţinea gura închisă, iar Rebecca era de-a dreptul drăguţă. Începu să aştepte cu nerăbdare vizita în ţinuturile îmbelşugate ale Halcyon-ului, unde avea să o însoţească, în calitate de escortă, pe Ellie; acesta fusese de fapt motivul pentru care ea insista să îl instruiască.

Un singur lucru umbri bucuria lui Max, în această ultimă parte a călătoriei: Sam intrase în bucluc. Max află acest lucru numai după izbucnirea scandalului. Într-o dimineaţă, se trezise devreme, fiind de cart, şi îl găsi pe Sam spălând pardoseala pe culoarele tăcute ale punţii pasagerilor. Era îmbrăcat într-o salopetă şi nu mai purta însemnele funcţiei sale.

— Sam!

Acesta îşi ridică privirea.

— A, noroc, puştiule! Vorbeşte mai încet, ai să trezeşti pe toată lumea.

— Sam, ce naiba faci?

— Eu? Nu se vede? Fac manichiura punţii ăsteia!

— Dar… De ce?

Sam se opri, sprijinindu-se în mătură.

— Puştiule, uite care-i treaba: eu şi căpitanul am avut un schimb de opinii divergente. El a câştigat.

— Ai fost degradat?

— Ai o intuiţie de-a dreptul sclipitoare.

— Dar cum s-a putut întâmpla una ca asta?

— Max, cu cât ştii mai puţine despre asta, cu atât e mai bine pentru tine. *Sic transit gloria mundi.* Şi după ce trece, să te ţii!

— Dar… Aoleu, trebuie să îmbuc ceva cât mai repede, peste câteva minute intru de cart. Te caut când ies din schimb.

— N-o face!

Max află povestea de la Noguchi. Pare-se că Sam înfiinţase un cazino, într-un depozit părăsit. Treaba ar fi mers ca pe roate, un timp nedefinit, atâta vreme cât ar fi existat un pachet de cărţi de joc, şi ar fi putut aduce „băncii” un câştig frumuşel (banca

fiind însuşi maestrul de arme). Sam însă instalase şi o ruletă, iar aceasta îi adusese pierzania; Giordano începuse să suspecteze că ruleta aceasta funcţiona mai puţin datorită factorului noroc, decât alte dispozitive similare, din alte cazinouri, mai cu faimă. Îşi împărtăşise bănuielile şi funcţionarului-şef, Kuiper. De aici încolo, evenimentele urmară un curs fatal.

— Când a instalat ruleta?

— Imediat după decolarea de pe Planeta lui Garson.

Jenat, Max se gândi la „filtrele de cafea” pe care îl ajutase pe Sam să le aducă la bord. Noguchi continuă;

— Nu ştiaţi, domnule? Credeam că sunteţi prieteni apropiaţi, sau, mă rog, eraţi, înainte de a vă muta pe puntea superioară.

Max evită să îi răspundă şi se cufundă în lectura jurnalului de bord. Găsi ceea ce căuta în notaţiile zilei precedente. Bennett adăugase câteva rânduri, după însemnările lui Simes. Sam era consemnat să rămână pe navă tot restul călătoriei, măsurile disciplinare finale urmând a fi stabilite după întoarcerea pe Pământ.

Cea din urmă precizare părea să indice faptul că Blaine, căpitanul, intenţiona să îi acorde lui Sam şansa de a se răscumpăra, printr-o bună purtare, înainte de a-şi primi recomandările. Hotărât lucru, căpitanul era un tip de treabă. Dar…

„Consemnat”? Asta însemna că Sam nu va avea prilejul să fugă de… indiferent cine sau ce îl urmărea. Îl căută pe Sam de cum ieşi din schimb. Îl găsi în cabina sa şi îl chemă deoparte, pe culoar.

Sam îl privi chiorâş.

— Credeam că ne-am înţeles să nu mă cauţi?!

— Las-o baltă! Sam, îmi făceam griji în privinţa ta. Faptul că ai fost „consemnat”… înseamnă că nu vei avea prilejul să…

— Gura!

Fusese doar o şoaptă, dar Max se conformă.

— Ascultă-mă, puştiule! Uită tot. Mi-am făcut damblaua, asta contează.

— Dar…

— Crezi că vor fi în stare să închidă nava chiar atât de ermetic încât eu să nu mă pot strecura afară, atunci când mă voi hotărî

să plec? Şi-acum, fă bine şi ţine-te departe de mine. Ai devenit favoritul celor mari, şi eu vreau să rămâi aşa. N-aş vrea să ajungi să ţi se facă morală din cauza unor prieteni nepotriviţi. Adică din pricina mea!

— Dar eu nu voiam decât să te ajut, Sam! Eu…

— De ce nu te duci tu frumuşel pe puntea de sus, acolo unde ţi-e locul?

Nu-l mai întâlni pe Sam în cursul acelei ultime etape; într-un târziu, încetă a-şi mai face griji din cauza lui. Doctorul Hendrix îi ceru să calculeze traiectoria de aterizare – o joacă de copil în comparaţie cu abordarea unei tranziţii – după care îi încredinţă comanda, pe tot timpul aterizării. De fapt, aceasta era mai degrabă o răspundere onorifică, de vreme ce traiectoria fusese dinainte calculată, şi era automat parcursă, pe baza ghidajelor radar. Max stătea în scaunul de comandă, având la îndemână comenzile manuale, gata oricând să preia controlul de la pilotul automat, în vreme ce Hendrix stătea chiar în spatele său, gata şi el să intervină. Nu fu nevoie însă de nicio intervenţie. Asgard coborî pe curba stabilită ca pe nişte trepte. Razele tractoare se retraseră, iar Max raportă:

— Am aterizat, conform programului, domnule.

— Dă ordinele de asigurare.

Max vorbi în microfonul staţiei de comunicare:

— Asiguraţi compartimentul energetic şi toate detaliile legate de spaţiu. Efectuaţi rutina obişnuită la sol, conform secţiunii a doua.

Din cele patru zile, cât dură escala, Max îşi petrecu trei supraveghind, cică, efectuarea de către Kovak a inspecţiei trimestriale a instrumentelor din cabina de comandă. De fapt, era un alt prilej pentru a învăţa o sumedenie de lucruri. Ellie se înfurie, căci îşi făcuse alte planuri, care îl includeau şi pe el. În ultima zi însă, coborâră împreună la sol, însoţiţi de domnul şi doamna Mendoza.

Avură parte de o zi superbă de vacanţă. În comparaţie cu Pământul, Halcyon părea un loc destul de anost, iar Bonaparte nu prea arăta a capitală. Cu toate acestea, Halcyon era o planetă obişnuită de tip terestru, cu atmosferă respirabilă, iar cei de pe Asgard nu mai ieşiseră în aer liber de la Earthport, cu

luni în urmă, la o distanţă de neînchipuit. Anotimpul era similar miezului verii pământene, iar Niu Pegasi strălucea pe cerul albastru, răspândind raze călduţe. Domnul Mendoza închirie o trăsură şi porniră cu toţii să străbată câmpia înverzită, în micul vehicul tras de patru ponei mărunţei, specifici locului. Vizitară o aşezare a băştinaşilor, un fel de stup alcătuit din structuri conice de lut, suprapuse. Cumpărară tot soiul de obiecte de artizanat, vândute de către autohtoni ca suvenire. Două dintre acestea purtau, după cum descoperiră ei, ceva mai târziu, o inscripţie micuţă, în limba engleză: „Made in Japan”.

Vizitiul, Herr Eisenberg, le servi şi drept interpret. Băştinaşul care le vânduse suvenirele o privi insistent pe doamna Mendoza. Apoi îi fluieră ceva vizitiului, care îi răspunse în acelaşi grai imposibil de înţeles.

— Ce spunea? se interesă doamna Mendoza.

— V-a făcut un compliment.

— Un compliment? Cum aşa?

— Ei bine… Spunea că aţi fi foarte gustoasă, gătită la foc mic, chiar fără niciun fel de mirodenii. V-ar găti cu plăcere el însuşi, dacă aţi binevoi să rămâneţi aici, după căderea întunericului.

Doamna Mendoza scoase un ţipăt uşor:

— Nu mi-aţi spus că sunt *canibali!* Josie, du-mă înapoi chiar în clipa asta.

Herr Eisenberg păru îngrozit şi de-a dreptul scandalizat.

— Canibali! *Oh,* nu, nicidecum, doamnă! Ei nu se mănâncă niciodată între ei, se mulţumesc să ne mănânce pe noi, atunci când au prilejul. Dar aşa ceva nu s-a mai întâmplat de douăzeci de ani.

— E chiar mai rău!

— Nu, doamnă, nu este. Încercaţi să priviţi lucrurile din punctul lor de vedere. Sunt civilizaţi. Bătrânul acesta n-ar încălca nici în ruptul capului vreuna dintre legile lor. Pe noi însă ne consideră o sursă de carne de cea mai bună calitate, din păcate pentru ei, foarte greu de obţinut.

— Duceţi-ne chiar acum înapoi la navă! Nu vedeţi, sunt sute, iar noi suntem doar cinci!

— Sunt mii, doamnă. Dar ne aflăm în siguranţă, atâta timp cât Gneeri străluceşte, o linişti vizitiul, arătându-i soarele, Niu

Pegasi. Pentru ei, a ucide pentru carne în timpul zilei e un sacrilegiu, căci spiritul celui ucis ar rămâne pe veci prin preajmă, pentru a-i bântui.

În ciuda asigurărilor date de vizitiu, făcură cale întoarsă. Max observase că Ellie nu se speriase deloc. Chiar şi el însuşi se întrebase ce anume îi împiedica pe băştinaşi să îi ucidă înainte de căderea nopţii.

Cinară la Josephine, cel mai bun – de fapt, unicul – hotel din Bonaparte. Hotelul poseda o orchestră adevărată, un ring de dans şi un meniu care reprezenta o schimbare bine venită, faţă de ceea ce li se servea la bordul navei. Aproape toţi pasagerii, şi mulţi dintre ofiţeri, se aflau acolo. În cele din urmă, cina se transformă într-o petrecere agreabilă. Ellie dansă în repetate rânduri cu Max. Acesta îşi luă inima în dinţi şi, când socoti că îşi intrase în forma maximă, îndrăzni să o invite la dans chiar şi pe doamna Daigler.

În pauza care urmă acelui dans, Ellie îl trase de mânecă, afară, pe balcon. Îl privi în ochi şi se răsti la el:

— Să nu te prind că o mai inviţi la dans pe scorpia aia de Daigler, m-auzi?!

— Poftim? Dar n-am făcut nimic rău!

— Sigur că nu, prostuţule! îl apostrofă ea, zâmbindu-i cald. Dar Ellie trebuie să aibă grijă de tine!

Îi întoarse spatele şi se rezemă de balustradă. Noaptea căzuse grăbită peste Halcyon, iar cele trei luni ale planetei prinseseră a se fugări pe cer. Bolta era împânzită de stele, mai multe decât se puteau vedea de oriunde de pe Pământ. Max întinse mâna spre constelaţiile îndepărtate, arătându-i fetei direcţia pe care aveau să o urmeze a doua zi, îndreptându-se spre punctul de tranziţie către Nova Terra. Văzuse de-acum cerul din patru unghiuri diferite, îl cunoştea la fel de bine precum îl cunoscuse pe cel ce atârna deasupra fermei sale din munţii Ozark, şi-avea să îl cunoască şi mai bine. Studia deja hărţile cerului, aşa cum avea să îl descopere în diferitele etape ale călătoriei.

— Oh, Max, e încântător!

— Sigur că da. Uite un meteorit. Sunt destul de rari pe-aici, să ştii!

— Pune-ţi o dorinţă! Repede, gândeşte-te la ceva!

— Bine.

Îşi dori să scape cu bine din această călătorie. Apoi se răzgândi; nu se cuvenea să-şi dorească ceva doar sieşi; ar fi vrut să-l ştie şi pe bătrânul Sam ieşit din bucluc. La urma urmei, nu credea în asemenea superstiţii.

Ea se întoarse şi-l privi în ochi.

— Ce dorinţă ţi-ai pus?

— Poftim? se dezmetici el, dintr-o dată. Dorinţa nu trebuie dezvăluită, căci nu se mai împlineşte.

— Fie! Dar pun pariu că are să ţi se împlinească! adăugă ea, blând.

Îşi spuse că, pentru o clipă, dacă ar fi fost îndeajuns de iute, ar fi putut-o săruta. Dar clipa de graţie trecuse, iar ei se întoarseră înăuntru. Sentimentul straniu persistă însă, chiar şi la întoarcerea spre navă, dându-i parcă aripi. Lumea aceasta era frumoasă, cu toate ciudăţeniile ei. Nu-i venea să creadă că, în urmă cu câteva săptămâni, umbla desculţ ca să nu-şi strice pantofii şi împrumuta catârii lui McAllister, pentru a lucra pământul. Şi iată-l acum, un tânăr astronavigator aspirant, aflat la prima sa călătorie, îmbrăcat într-o uniformă nouă, însoţind cea mai elegantă tânără din galaxie…

Îşi pipăi insigna de pe piept. Acum, când devenise ofiţer, ideea căsătoriei cu Ellie nu mai părea chiar atât de neverosimilă – în cazul în care s-ar fi hotărât să se însoare. Poate că tatăl fetei n-ar fi considerat un tânăr ofiţer de astronavigaţie ca fiind nedemn de fiica sa. Ellie era de treabă; era isteaţă şi juca bine şah tridimensional, în vreme ce majoritatea fetelor n-ar fi fost în stare nici măcar să înveţe regulile jocului.

Era încă dus pe gânduri atunci când ajunseră la navă şi fură primiţi înăuntru.

Kelly aştepta lângă trapă.

— Domnule Jones, căpitanul vrea să te vadă imediat.

— Pe mine? Noapte bună, Ellie, trebuie să plec.

O luă la fugă, pentru a-l ajunge din urmă pe Kelly.

— Ce s-a întâmplat?

— Doctorul Hendrix e mort.

13

TRANZIŢIE

În vreme ce se grăbeau înspre cabina căpitanului, Max încercă să afle mai multe de la Kelly.

— Nu ştiu, Max. Pur şi simplu, nu ştiu! îi răspunse Kelly, cu ochii înecaţi în lacrimi. Am stat de vorbă cu el chiar înainte de cină, venise în cabina de comandă să verifice dacă tu şi Kovak aţi făcut treabă bună. Părea că se simte bine. La miezul nopţii însă, superintendentul l-a găsit mort, în cabina sa. Habar n-am ce-are să se întâmple de acum încolo, adăugă apoi, îngrijorat.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine… dac-aş fi în locul căpitanului, aş rămâne aici şi-aş aştepta să vină cineva ca să îi ia locul lui Hendrix. Dar eu nu sunt căpitanul.

Pentru întâia oară, Max realiză că această schimbare avea să facă din Simes astronavigatorul principal.

— Şi cât timp crezi că ar dura, până la venirea unui înlocuitor?

— Gândeşte-te şi tu. Dragonul se află la vreo trei luni distanţă, în urma noastră. Ei vor fi cei care vor veni să ne preia mesajele. Aproximativ un an, zic eu.

În contradictoriile călătorii interstelare, navele înseşi constituiau cel mai rapid mijloc de comunicare; un mesaj radio (dacă cineva ar fi încercat să îl transmită, ceea ce ar fi fost un lucru nebunesc), ar fi avut nevoie de două secole pentru a ajunge pe Pământ, şi de alte două, pentru a primi un răspuns.

Ajunseră, în sfârşit, la cabina căpitanului. Uşa era deschisă, iar încăperea era plină de ofiţeri care aşteptau tăcuţi, afişând o mină solemnă. Max se strecură înăuntru, fără să scoată vreun cuvânt, încercând să nu fie băgat în seamă. Kelly nu intră. Căpitanul Blaine şedea la biroul său, ţinându-şi capul în mâini. Mai mulţi întârziaţi, care participaseră la petrecerea de la Josephine, îşi făcură apariţia curând după sosirea lui Max. Primul ofiţer Walther îi numără din priviri, apoi îi şopti lui Blaine:

— Toţi ofiţerii sunt prezenţi, domnule.

Căpitanul Blaine ridică ochii, iar Max fu şocat de transformarea suferită de acesta; părea că îmbătrânise cu zece ani, în numai câteva ceasuri.

— Domnilor! începu el, cu un glas scăzut. Aţi aflat deja vestea cea tristă. Doctorul Hendrix a fost găsit mort în cabina sa, în seara aceasta. În urma unui atac de cord. Doctorul afirmă că murise cu vreo două ore înainte de a fi fost găsit şi că moartea a survenit fără dureri.

Glasul i se frânse. Apoi continuă:

— Fratele Hendrix va fi plasat pe cea din urmă orbită a sa mâine, după decolare. El şi-a dorit să fie înmormântat astfel, căci casa lui a fost Galaxia. Si-a dat tot ce a avut mai bun în sine, pentru ca oamenii să călătorească în siguranţă printre stele.

Făcu o pauză atât de lungă, încât Max crezu că bătrânul uitase de prezenţa celorlalţi în încăpere. Când vorbi din nou însă, glasul îi era aproape la fel ca întotdeauna:

— Asta e tot, domnilor. Pe astronavigatori îi rog să mai rămână puţin.

Max nu era convins că făcea şi el parte din respectiva categorie, dar, auzind pluralul, hotărî că era mai bine să rămână. Primul ofiţer Walther se pregătea, la rândul său, de plecare, dar căpitanul îl opri. Când rămaseră doar ei patru în încăpere, căpitanul spuse:

— Domnule Simes, veţi prelua imediat conducerea departamentului. Domnul…

Privirea i se îndreptă asupra lui Max.

— Jones, domnule.

— Domnul Jones va prelua atribuţiile dumneavoastră de rutină; de-acum înainte, am să fac eu însumi de cart.

Simes se grăbi să răspundă:

— Nu va fi nevoie, domnule. Ne putem descurca.

— Poate. Dar aşa vreau eu.

— Am înţeles, domnule.

— Pregătiţi-vă de decolare conform orarului stabilit. Aveţi vreo întrebare?

— Nu, domnule.

— Noapte bună, domnilor. Dutch, vrei să mai rămâi o clipă, te rog?

Ieşind, Simes îi întoarse spatele şi vru să se îndepărteze. Max îl opri.

— Domnule Simes?

— Da, ce doreşti?

— Aveţi ceva instrucţiuni pentru mine, domnule?

Simes îl privi de sus.

— Vezi-ţi de cartul tău; de rest mă voi ocupa eu.

A doua zi dimineaţă, Max găsi pe masă o banderolă de mătase neagră şi un bilet de la primul ofiţer, care îl anunţa că doliul avea să mai dureze încă o săptămână. Asgard decolă la ora stabilită, avându-l pe Simes la consola de comandă, în vreme ce căpitanul şedea liniştit în scaunul rezervat lui. Max rămase, în tot acest timp, lângă căpitan, neavând nimic de făcut. Cu excepţia absenţei lui Hendrix, totul se desfăşura ca înainte. Doar Kelly era mereu prost dispus.

Max fu nevoit să recunoască faptul că Simes se descurcase bine la decolare; dar manevra fusese calculată din timp, oricine ar fi fost în stare să o conducă. În locul lui Simes s-ar fi putut afla, de pildă, Ellie. Ori chiar Chipsie.

Max intră de cart cel dintâi. Simes îl părăsi, nu înainte de a-i ordona să nu modifice traiectoria fără să îl anunţe în prealabil. O oră mai târziu, Kovak veni să îl înlocuiască temporar, iar Max se grăbi spre compartimentul pe unde, de obicei, intrau pasagerii. Sicriul urma să fie străjuit de cinci membri ai echipajului: căpitanul, domnul Walther, Simes, Max şi Kelly, în spatele lor, umplând culoarele, se îngrămădiseră toţi ofiţerii şi o mare parte a echipajului. Max nu văzu însă niciun pasager.

Sasul interior al trapei fusese deschis; doi stewarzi ridicară racla şi o aşezară lângă sasul exterior. Max răsuflă uşurat, observând că trupul fusese acoperit cu totul. Cei doi închiseră sasul interior şi se retraseră.

Căpitanul avansă până în faţa trapei. Simes şi domnul Walther străjuiau de cele două părţi ale sasului, în vreme ce Kelly şi Max erau aşezaţi, la distanţe egale, în faţa lor. Privind peste umăr, căpitanul rosti un singur cuvânt:

— Presiune!

În spatele său se afla Bennett, ţinând în mână un telefon portabil. Transmise ordinul la compartimentul energetic. Indicatorul de presiune de deasupra trapei, care, până atunci, arătase o singură atmosferă, începu să scadă. Căpitanul scoase din buzunar o cărticică şi începu să citească slujba de înmormântare. Max nu se simţea în stare să îl asculte, astfel încât îşi aţinti privirea asupra indicatorului de presiune, care scădea continuu. Max se gândi că, deoarece nava reuşise să depăşească viteza de desprindere din sistemul Niu Pegasi înainte ca el să-şi fi preluat cartul, trupul avea să fie lansat pe o orbită deschisă. Aparatul indica zece atmosfere.

Căpitanul Blaine închise cartea şi i se adresă lui Bennett:

— Avertizaţi pasagerii.

Curând, difuzoarele prinseră viaţă, anunţând:

— Către toţi membrii echipajului! Către toţi pasagerii! Nava se va afla în cădere liberă timp de treizeci de secunde. Ancoraţi-vă şi nu vă schimbaţi poziţia.

Max întinse mâna în spate, găsi unul dintre mânerele care împânzesc de obicei camerele de intrare-ieşire şi îl împinse în jos, astfel încât tălpile să nu i se poată desprinde de podea. Se auzi piuitul unei sirene de avertizare şi, în vreme ce gravitaţia artificială şi acceleraţia navei fură întrerupte simultan, simţi că îşi pierdea greutatea. Îl auzi pe căpitan rostind cu glas tare şi hotărât:

— Cu toţii suntem cenuşă şi ţărână, şi în cenuşă şi ţărână ne vom întoarce cu toţii. Evacuaţi trupul.

Presiunea scăzu brusc până la zero, iar trupul doctorului Hendrix fu lansat în spaţiu, urmând să bântuie, o veşnicie, printre stele.

Max simţi cum corpul său căpăta din nou greutate, atunci când cei de la compartimentul energetic readuseră nava la starea normală. Indicatorul de presiune începu, la rândul lui, să urce. Participanţii la ceremonie se împrăştiară, conversând în şoaptă. Max se întoarse în cabina de comandă, pentru a-şi relua cartul.

***

A doua zi dimineaţă, Simes se mută în cabina doctorului Hendrix. Primul ofiţer Walther se opuse vehement – dar despre

asta, Max nu auzi decât zvonuri la a treia mână – dar căpitanul îl sprijini pe Simes. Acesta rămase aşadar în cabina astronavigatorului. Rutina care se înstăpâni în Gaura Grijilor nu se deosebea prea mult de cea dinaintea regretabilului eveniment. Unica diferenţă era dată de personalitatea lui Simes, care îşi punea amprenta peste tot. Până atunci, orarul carturilor nu fusese niciodată afişat; Kelly îi desemnase întotdeauna pe cei din echipă, iar doctorul Hendrix îi informase prin viu grai pe cei ce aveau să conducă schimburile. După desemnarea în funcţie a lui Simes, o listă tipărită îşi făcu apariţia:

CARTUL ÎNTÂI: Randolph Simes, astronavigator
CARTUL AL DOILEA: Cpt. Blaine (M. Jones, astronavigator aspirant)
CARTUL AL TREILEA: Kelly, informatician-şef
Semnat: Randolph Simes, astronavigator

Urma o listă a celor din echipă, repartizaţi în carturi de câte patru ore, semnată şi aceasta de Simes.

Max le parcurse din priviri şi ridică din umeri. Era evident că Simes îi pusese gând rău, dar nu reuşea să îşi dea seama de ce anume. Era la fel de evident că Simes nu intenţiona să îl lase să practice astronavigaţia, şi astfel, şansele lui Max de a deveni astronavigator şi de a fi acceptat în ghildă, scăzuseră, o dată cu moartea doctorului Hendrix, la zero. Singura posibilitate ar fi fost ca Blaine, căpitanul, să treacă peste decizia lui Simes şi să îi facă un raport favorabil, ceea ce era, să recunoaştem, destul de puţin probabil. Max începu din nou să se gândească a-l însoţi pe Sam, o dată ajunşi pe Nova Terra.

Între timp, avea să-şi vadă de carturi şi avea să încerce să nu intre în vreun bucluc.

Între Halcyon şi Nova Terra era necesară efectuarea unei singure tranziţii, un salt de nouăzeci şi şapte de ani-lumină, dintr-un punct situat la o distanţă de trei săptămâni de Halcyon, în cazul în care nava îşi menţinea acceleraţia constantă, de şaptezeci g. Acceleraţia depinde întotdeauna de distanţa dintre stea şi poartă, având în vedere că nava trebuie să ajungă în punctul de congruenţă având viteza luminii. In primele

săptămâni, ofiţerii efectuară carturi de câte opt ore, iar restul echipei, carturi de patru ore. Căpitanul Blaine luă parte la fiecare cart, dar se arătă dornic să lase în seama lui Max îndatoririle deloc complicate ale acestei etape a călătoriei. Din când în când, îi dădea unele instrucţiuni, însă, chiar şi cu aceste ocazii, avea tendinţa de a divaga, povestind tot soiul de anecdote, amuzante, dar deloc folositoare.

Max se strădui să îşi continue singur antrenamentele, efectuând operaţiunile de rutină de la jumătatea cartului de parcă s-ar fi aflat în efervescenţa dinaintea unei tranziţii. Căpitanul Blaine îl observă o vreme, apoi îi spuse, sfătos:

— N-are rost să te agiţi, fiule. Atunci când e posibil, programează totul mai întâi pe hârtie. Întotdeauna când e posibil! Si verifică-te de fiecare dată! Graba strică treaba.

Max nu comentă. Se gândi la doctorul Hendrix şi îndeplini ordinele căpitanului.

La sfârşitul primului cart condus de căpitan, Max semnă jurnalul, cum făcea de obicei. Când, patru ore mai târziu, lui Simes îi veni rândul să intre de cart, Max fu smuls din aşternut şi chemat la raport în cabina de comandă. Simes îl aştepta, furios, fluturând jurnalul în mâna dreaptă.

— Cine ţi-a băgat ideea asta în cap?

— Care idee, domnule?

— Ce ţi-a venit să semnezi în jurnal? Nu erai tu ofiţerul de cart.

— Domnule, căpitanul mi-a dat de înţeles că asta aştepta de la mine. Am semnat şi altă dată o mulţime de rapoarte în jurnal, şi el le-a aprobat de fiecare dată.

— Hmm… Voi sta de vorbă cu căpitanul despre treaba asta. Poţi să pleci.

La sfârşitul următorului său cart, neprimind niciun fel de instrucţiuni, Max completă jurnalul şi i-l duse căpitanului.

— Domnule, doriţi să semnaţi dumneavoastră? Sau să o fac eu?

— Poftim?

Căpitanul îl privi distrat, părând a nu pricepe despre ce vorbea.

— A, cred c-ar fi bine să semnez eu. Întotdeauna lasă-i pe superiori să îşi facă ei înşişi datoria, atunci când e posibil. Aminteşte-ţi asta, când vei deveni căpitan.

Semnă.

Lucrurile continuară în felul acesta o vreme, până când căpitanul începu să lipsească din cabină, mai întâi pentru perioade mai scurte, care însă deveniră din ce în ce mai lungi. Veni şi ziua când se întâmplă să fie absent la sfârşitul cartului; Max îi telefonă lui Simes.

— Domnule, căpitanul nu este aici. Ce să fac?

— Şi ce dacă nu-i acolo?! E privilegiul lui să plece din cabina de comandă.

— Dar Kelly a venit să mă schimbe şi jurnalul nu a fost semnat. Semnez eu, sau îl sun pe căpitan?

— Să-l suni? Pe legea mea, ai înnebunit?

— Si-atunci, ce-mi ordonaţi să fac?

Simes tăcu o vreme, apoi îi răspunse:

— Scrie numele căpitanului, apoi semnează dedesubt, precizând: „Prin delegaţie”. Iar data viitoare, când se mai întâmplă aşa ceva, mai gândeşte-te şi singur ce-i de făcut!

În ultima săptămână, trecură la sistemul „un cart din două”. Max continuă să îşi efectueze serviciul sub comanda căpitanului Blaine, în timp ce Simes era secundat de Kelly. După această schimbare, Blaine deveni mai meticulos în privinţa prezenţei sale în cabina de comandă. Când Max se pregăti să efectueze un prim rulaj al computerului, fu dat cu blândeţe la o parte:

— Ar fi mai bine să preiau eu sarcina asta, flăcăule. Ne apropiem deja cam mult de punctul de tranziţie.

Max îl asistă aşadar şi îşi dădu seama, cu groază, de faptul că bătrânul căpitan nu mai era ceea ce, cu siguranţă, fusese pe vremuri. E adevărat, ştia bine teoria, cunoştea toate trucurile, dar mintea lui avea tendinţa să o ia razna. De două ori, în cursul aceluiaşi rulaj, Max fu nevoit să-şi folosească toată diplomaţia pentru a-i aminti câte un detaliu uitat. Şi totuşi, bătrânul părea a nu băga în seamă asemenea mărunţişuri, fiind foarte încântat că se întorsese la comandă.

Lucrurile continuară să se desfăşoare pe acest făgaş. Max începu să se roage în sinea lui ca Blaine să-l lase pe noul

astronavigator să efectueze tranziţia, oricât de mult l-ar fi dispreţuit pe Simes. Ar fi vrut să poată discuta despre scăpările căpitanului cu Kelly, singurul care l-ar fi ascultat, dar Kelly era în celălalt cart, cu Simes. Nu-i rămăsese decât să aştepte şi să se îngrijoreze pe mai departe.

În ultima zi, Max descoperi că bătrânul căpitan nu intenţiona nici să facă el însuşi tranziţia, dar nici nu avea să îl lase pe Simes să o efectueze singur; îşi avea propriul sistem. Când se adunară cu toţii în Gaura Grijilor, căpitanul spuse:

— Am să vă învăţ o şmecherie care face ca astronavigaţia să nu mai fie atât de obositoare. Asta nu înseamnă că vreau să minimalizez metoda fratelui nostru Hendrix, care a fost şi va rămâne un mare astronavigator. Cu toate acestea, doctorul muncea prea mult. Am să vă arăt o metodă pe care am învăţat-o de la propriul meu maestru. Kelly, am să te rog să-mi dai telecomenzile.

Se aşezară în cerc, toţi trei, adică el, Simes şi cu Max, în jurul computerului, în faţa căruia se postă Kelly. Fiecare dintre ei avea pregătite formulare de programare, iar telecomenzile erau la îndemâna căpitanului Blaine.

— Ideea este ca fiecare dintre noi să prelucrăm, pe rând, câte un şir de date, mai întâi eu, apoi domnul Simes şi, în fine, domnul Jones. În felul acesta, vom putea introduce datele fără să ne obosim prea tare. E-n regulă, domnilor, ocupaţi-vă locurile ca pentru tranziţie.

Făcură mai întâi un exerciţiu, după care Blaine se ridică.

— Domnule Simes, te rog să mă chemi atunci când vor mai rămâne două ore până la punctul de tranziţie. Sunt convins că atât dumneata, cât şi domnul Jones veţi fi de acord că este o metodă mult mai uşoară şi veţi reuşi să nu vă obosiţi prea mult.

— Da, domnule. Dar… Domnule căpitan, îmi permiteţi să fac o sugestie?

— Poftim? Desigur, domnule Simes.

— V-aş sugera ca echipa de astronavigaţie să îl cuprindă pe Kelly, în locul lui Jones, care nu posedă experienţa necesară. Kovak ar putea sta la computer, în vreme ce Lundy i-ar dicta datele din carte.

Blaine clătină din cap.

— Nu. Precizia e totul, domnule, astfel încât avem nevoie de cel mai bun informatician la computer. Cât despre domnul Jones, numai astfel poate căpăta experienţă; iar dacă dă greş, dumneata şi cu mine îi vom putea suplini lipsa, oricând.

Se pregăti de plecare, dar se opri şi mai adăugă:

— Kovak ar putea însă să-l înlocuiască pe Kelly, din când în când, până când mă-ntorc. N-aş vrea ca vreunul din echipă să obosească, deoarece din oboseală se nasc erorile.

— Am înţeles, domnule.

Simes evită să i se mai adreseze lui Max. Începură să prelucreze înregistrările, cu schimbul, folosind metoda de programare pe formulare tipărite. Datele noi veneau la un interval de douăzeci de minute, astfel încât fiecare dintre ei avea la dispoziţie câte patruzeci de minute pentru o problemă. Max începu să creadă cu adevărat că metoda căpitanului avea unele avantaje deloc neglijabile. Căpitanul avusese dreptate: doctorul Hendrix fusese răpus de oboseală; oamenii, spre deosebire de nave, se uzează mai repede.

Avea destul timp pentru a-şi termina la timp problemele care îi reveneau, ba mai mult, reuşea să le rezolve şi pe cele ale lui Simes. Datele le erau transmise prin viu grai şi nimic nu îl putea împiedica pe Max să reia în minte mersul problemelor lui Simes, verificând apoi ceea ce se introducea în computer. Din câte îşi putu el da seama, Simes se descurcase bine, până în prezent, deşi greul era abia la început.

Mâncară sandvişuri şi băură cafea, fără să îşi părăsească locurile pentru mai mult de cinci minute. Căpitanul Blaine îşi făcu apariţia cu douăzeci de minute mai devreme. Era plin de voie bună; zâmbi şi spuse:

— Sunteţi cu toţii relaxaţi şi bine dispuşi? De-abia acum urmează greul! Totuşi, am timp destul să beau şi eu o ceaşcă de cafea.

Câteva minute mai târziu, îşi ocupă locul, preluând telecomenzile din mâna lui Simes. Datele soseau acum la intervale, de zece minute, dar chiar şi aşa, tot aveau timp din belşug. Max continuă să prelucreze fiecare problemă; pe ale sale, le rezolva pe hârtie, iar pe ale celorlalţi, în minte. Termina întotdeauna la timp pentru a prinde din zbor datele următoarei

înregistrări, pe care le trecea rapid în revistă, şi verifica mental transformările dictate de Lundy, care ţinea cartea. Astfel, dispunea de o vedere largă a traiectoriei şi ştia exact cât mai aveau de parcurs până la ţintă. Observă că Simes manifesta tendinţa de a rotunji în sus rezultatele, în vreme ce căpitanul rotunjea prin scădere, fiind mai optimist, după toate aparenţele. Oricum, niciunul dintre cei doi nu mergea îndeajuns de departe cu aceste corecţii, pentru a pune în pericol securitatea navei.

Poate că se înşelase în privinţa căpitanului… Bătrânul părea să ştie foarte bine ceea ce avea de făcut în situaţiile care contau cu adevărat. Se bucură văzând că Blaine nu ezita să aplice corecţiile pe care le sugera el însuşi, fără să pună vreo întrebare.

Peste mai bine de o oră, când mai rămăseseră doar patruzeci şi cinci de minute până în momentul tranziţiei, căpitanul ridică privirea şi spuse:

— E-n regulă, băieţi, ne apropiem, aşa că am să vă rog să ne transmiteţi datele cât puteţi de repede.

Smythe şi Kovak intrară în alertă, în vreme ce Noguchi şi Bennett jucau rolul de curieri, vehiculând datele care soseau acum în flux continuu. Max continua să proceseze fiecare înregistrare, calculând mental şi programând datele, ca o maşină, iar atunci când le aşternea pe hârtie, nu reuşea să scrie cifrele la fel de repede precum le gândea. Observă că Simes transpira de zor, ştergând uneori şi luând calculele de la capăt. Dar rezultatele pe care le dădea se potriveau cu cele din mintea lui Max. Căpitanul Blaine părea relaxat, deşi nu îşi mărise viteza de calcul, căci uneori încă mai folosea calculatorul, atunci când Max era gata să îşi introducă propriile înregistrări.

La un moment dat, Simes vorbi prea repede, încurcând cifrele. Lundy interveni imediat:

— Repetaţi, domnule!

— Fir-ar să fie! Destupă-ţi urechile, data viitoare! se înfurie Simes, dar se conformă.

Căpitanul ridică ochii o clipă, apoi se întoarse la propria lui problemă. De îndată ce computerul fu disponibil, căpitanul Blaine îi dictă lui Lundy propriile sale rezultate. Max rezolvase

deja problema respectivă, în minte, şi asculta involuntar, în vreme ce urmărea datele care îi erau dictate lui Simes.

Deodată, o sonerie de alarmă îi răsună în minte.

— Domnule căpitan, cred că aţi greşit rezultatul.

Căpitanul Blaine se opri, surprins.

— Ce-ai spus?

— Programul dumneavoastră este greşit.

Căpitanul nu păru a se înfuria. Se mulţumi să îi întindă formularul său lui Simes.

— Verificaţi, domnule Simes.

Simes aruncă o privire grăbită peste şirurile de cifre:

— E-n regulă, domnule.

Căpitanul i se adresă lui Max:

— Te rog să te dai la o parte, Jones. Domnul Simes şi cu mine vom termina treaba.

— Dar…

— Pleacă, domnule!

Max părăsi cercul, blestemând în sinea sa. Verificarea efectuată de Simes nu făcea doi bani, decât în cazul în care acesta ascultase cu atenţie şi îşi reamintise (aşa cum făcuse Max) cifrele ce-i fuseseră dictate căpitanului. Căpitanul inversase un opt şi un trei, cea de-a cincea şi, respectiv, a şasea zecimală. La prima vedere, rezultatul ar fi părut corect, dacă nu ştiai dinainte cât ar fi trebuit să obţină. Dar Simes se ostenise oare să verifice? se întrebă Max, plin de amărăciune.

Dar Max nu se putea abţine să noteze şi să proceseze datele în minte. Următoarea corecţie a lui Simes ar fi trebuit să repare greşeala căpitanului. Max ştia că ar fi trebuit să fie o rectificare destul de mare: călătorind aproape cu viteza luminii, nava parcurgea un milion de mile în mai puţin de şase secunde.

Max îl zări pe Simes şovăind, atunci când luminiţele computerului se aprinseră, semn că sosise o nouă înregistrare. Lundy îi dictă lui Simes cifrele. Iar Simes părea a fi înspăimântat! Corecţia respectivă avea să propulseze nava extrem de aproape de viteza critică. Simes ezită o clipă, apoi dictă un număr care nu era nici jumătate din cât ar fi trebuit să fie.

Blaine îl înregistră şi trecu mai departe, la problema următoare. Când obţinu rezultatul, eroarea, multiplicată de timp şi de viteza incredibilă, deveni evidentă. Căpitanul îi aruncă lui Simes o privire uimită şi făcu imediat o rectificare. Max nu avea de unde să ştie în ce consta aceasta, deoarece căpitanul o introdusese fără să rostească o vorbă, cu ajutorul telecomenzilor.

Simes îşi trecu limba peste buzele uscate.

— Căpitane?

— N-a mai rămas timp decât pentru o singură înregistrare, răspunse acesta. Am s-o fac eu însumi, domnule Simes.

Datele îi fură dictate, iar căpitanul începu să îşi noteze rezolvarea problemei. Max îl văzu ştergând, luând-o de la capăt; îi urmări privirile preocupate. Pe cronometrul de deasupra computerului, numărătoarea inversă începuse. Secundele se scurgeau una după alta.

— Pregătiţi-vă! ordonă Blaine.

Max ridică ochii. Stelele se topeau una într-alta, ca întotdeauna în ultimele clipe ale unei tranziţii. Căpitanul apăsă cel de-al doilea buton, cel menit să îi treacă dincolo de poartă, în vreme ce Max privea cerul. Stelele se stinseră, fiind înlocuite instantaneu de un alt firmament înstelat, în aparenţă normal.

Căpitanul se întinse de-i pârâiră oasele şi privi, la rândul său, în sus.

— Ei bine, spuse el, vesel, se pare că am reuşit şi de data asta.

Se ridică şi o porni spre ieşire, aruncându-le peste umăr:

— Chemaţi-mă atunci când veţi intra pe traiectorie, domnule Simes!

Spunând acestea, dispăru pe culoar.

Max privi din nou stelele, încercând să îşi dea seama în ce direcţie era orientată nava, bazându-se pe hărţile pe care le studiase. Kelly i se alătură.

— Da, am reuşit, am trecut dincolo! îl auzi Max murmurând. Dar unde anume?

Simes scrută şi el cerul, apoi se întoarse spre informatician şi se răsti:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Exact ceea ce am întrebat, insistă Kelly. N-am mai văzut în viaţa mea cerul acesta.

— Asta-i o aiureală, omule! Nu te-ai orientat cum ar fi trebuit. Toată lumea ştie că o bucată de cer ţi se poate părea ciudată atunci când o vezi pentru prima oară. Caută hărţile acestei regiuni; vom găsi imediat şi reperele.

— Nu sunt de găsit, domnule. Noguchi!

Fură de-ajuns câteva minute pentru ca toţi cei aflaţi în cabină să se convingă de faptul că Kelly avusese dreptate. Simes se lăsă cel mai greu convins. Într-un târziu, când ridică în sfârşit privirea dintre hărţi, chipul îi era palid-verzui.

— Nu scoateţi nicio vorbă despre asta, nu dezvăluiţi nimănui, nimic! porunci el. Luaţi aminte! E un ordin! Cine îl încalcă, vă promit c-am să-i fac felul! Kelly, preia cartul!

— Am înţeles, domnule.

— Voi fi în cabina căpitanului.

Plecă să îl anunţe pe căpitan că Asgard trecuse dincolo de poartă într-un spaţiu necunoscut. Se rătăciseră.

14

ORIUNDE

Două ore mai târziu, Max urcă, cufundat în gânduri, în Gaura Grijilor. Avusese parte de o jumătate de oră cumplită, descriind adevărul, aşa cum îl vedea el. Căpitanul Blaine se arătase dornic să nu învinuiască pe nimeni, în afară de sine însuşi, dar păruse nedumerit, ba chiar luat pe nepregătite de declaraţiile lui Max. Simes fusese un ticălos. Logica sa de neclintit îi spunea că, de vreme ce nu putea fi vina sa, iar o greşeală a căpitanului era de neconceput, vinovatul nu putea fi decât Max. Acesta fusese trimis la plimbare cu câteva minute înaintea tranziţiei, iar teoria făurită de Simes era că tânărul aspirant provocase o neregulă, exact atunci când se apropia momentul critic, ca şi cum le-ar fi mişcat coatele, ca să zicem aşa.

Domnul Walther fusese şi el prezent la întreaga discuţie, ca un judecător mut. Vorbeau despre chestiuni situate în afara profesiunii sale; se mulţumise să le studieze chipurile. Max ţinuse cu dinţii de propria sa versiune.

Când ajunse în cabina de comandă, Kelly era încă de cart. Kovak şi Smythe prelevau spectrograme, iar Noguchi şi Lundy erau cufundaţi în nişte maldăre de hârtii.

— Nu vrei să te schimb? îl întrebă Max pe Kelly.

Acesta se fâstâci.

— Îmi pare rău, dar nu ai acest drept.

— Poftim?

— Domnul Simes a telefonat cât timp ai fost plecat. Mi-a spus că nu ai dreptul să îţi exerciţi funcţia, până la noi ordine.

— Zău? Sincer să fiu, asta nu mă surprinde prea mult.

— A mai adăugat şi că nu ai ce căuta în cabina de comandă.

Max înjură, apoi adăugă:

— A fost frumos, atâta timp cât a durat. Sper să ne mai vedem!

Se întoarse şi dădu să plece, dar Kelly îl opri.

— Nu te grăbi, Max. N-are să vină încoace, o vreme. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat. Computerul nu-mi poate spune mare lucru.

Max îi relată tot ce ştia, scormonindu-şi memoria în căutarea cifrelor. La sfârşit, Kelly încuviinţă.

— Spusele tale confirmă ceea ce am reuşit să aflu eu însumi. Căpitanul a dat-o în bară la o transpunere. Nu e mare lucru, oricui i se poate întâmpla. Apoi Simes n-a avut curajul să facă o corecţie mai amplă, atunci când i-a venit rândul. Mai e, însă ceva ce tu nu ştii. Şi nici ei n-au aflat, încă.

— Cum? Ce anume?

— Dispozitivele de înregistrare din compartimentul energetic conţin dovezi clare despre ceea ce s-a întâmplat. Guenther mi le-a citit la telefon. Nu, nu-ţi face griji, nu i-am spus că ceva n-a mers. I-am cerut doar datele înregistrării. Se întâmplă adesea. Apropo, ce mai e pe puntea B? A început agitaţia? Pasagerii au început să-şi zboare creierii?

— Până în clipa în care am venit încoace, nu se întâmplase nimic neobişnuit.

— Nu te teme, liniştea n-are să mai dureze mult. N-au cum să treacă sub tăcere toată povestea, nu pentru mult timp, în orice caz. Să mă întorc însă la ceea ce-ţi spuneam... Treaba se împuţise rău, dar căpitanul mai avea o şansă de a remedia situaţia. A aplicat o corecţie, una barosană. Dar a aplicat-o exact pe dos, cu semn schimbat!

Eroarea era strigătoare la cer. Max nu reuşi decât să îngaime:

— Of, Doamne!

— Exact! Dracul şi-a vârât coada şi uite unde-am ajuns!

Kelly arătă înspre Kovak şi Smythe, care îşi vedeau de treabă la spectrostelograf.

— Băieţii continuă să caute, dar nimic nu se potriveşte. Au luat mai întâi la rând toate stelele strălucitoare, cele de categoria B, apoi cele din clasa O. Până acum, n-au găsit nimic care să se potrivească ori să semene măcar cu ceea ce se vede în vreun catalog.

Noguchi şi Lundy foloseau acum o cameră de luat vederi. Max îi privi câteva clipe, după care întrebă:

— Dar ei ce fac?

— Fotografiază înregistrările. Toate: benzile de programare, datele brute oferite de cartografi, banda computerului, absolut tot.
— La ce bun toate astea?
— Poate n-au să folosească la nimic. Dar se întâmplă uneori ca înregistrările să se piardă. Alteori, sunt chiar schimbate. De data asta însă, aşa ceva nu se va întâmpla, căci am de gând să păstrez eu însumi un set de date.
Max începu să analizeze implicaţiile neplăcute ale spuselor lui Kelly, când Noguchi se apropie de ei.
— Am terminat, şefule.
— Bine.
Se întoarse către Max.
— Am să te rog să îmi faci un serviciu. Bagă filmul ăsta în buzunar şi ia-l cu tine. Aş vrea să-l ştiu departe de locul ăsta. Ţi-l voi cere înapoi, mai târziu.
— Bine... De acord!
În vreme ce Noguchi descărca pelicula din aparat, Max i se adresă lui Kelly:
— Cât timp credeţi că va dura până când veţi descoperi unde ne aflăm, verificând spectrele?
Kelly păru mai tulburat ca niciodată de întrebarea lui Max.
— Spune-mi, ce te face să crezi că ar fi ceva de aflat?
— Nu înţeleg.
— Ce te face să crezi că ceva din ceea ce vezi în jur s-ar putea potrivi cu ceea ce am putea găsi în hărţi?
— Vreţi să spuneţi că s-ar putea să nu ne aflăm nici măcar în galaxia noastră? spuse Max, încet. Adică am putea fi într-o altă galaxie, în Nebuloasa Andromeda, de pildă?
— Poate. Dar asta nu e tot. Nu afirm că fizica teoretică e punctul meu forte, dar, din câte ştiu eu, teoria spune că, de îndată ce depăşeşti viteza luminii, treci din spaţiul nostru altundeva. Unde anume te duci, dacă nu te afli pe direcţia unei congruenţe Horst, teoria nu mai spune. Am dreptate?
Pe Max îl apucă o migrenă cumplită.
— Păi, nu-mi dau seama.
— Nici eu nu ştiu. Dar, de vreme ce nu eram pe calea cea bună şi nava n-a fost programată să iasă din nou în spaţiul

nostru, am putea fi oriunde. Vorbesc foarte serios: oriunde. Ne-am putea afla într-un alt spaţiu-timp, total diferit de al nostru.

Kelly aruncă o privire spre neobişnuita boltă înstelată.

Max plecă de acolo, simţindu-se mai nelalocul său ca niciodată. In drum spre cabina sa, trecu pe lângă Simes. Astronavigatorul îl privi pieziş, dar nu-i spuse nimic. Ajungând în cabină, Max scoase filmul şi-l puse într-un sertar. Apoi se răzgândi, luă deoparte sertarul şi ascunse pelicula în spaţiul mort din spatele acestuia.

***

Max stătea în camera lui şi îşi făcea griji. Îl deranja faptul că era ţinut departe de cabina de comandă. Ar fi vrut să verifice el însuşi bolta cerească, în căutarea unor repere cunoscute. Stelele de clasa B şi O – de acord, era o soluţie, dar mai exista încă o jumătate de duzină de modalităţi de orientare. De pildă, norii globulari de stele: erau uşor de identificat; descopereai un număr de patru asemenea nori şi îţi dădeai seama imediat unde te afli, de parcă ai fi citit un indicator. După aceea, aflarea poziţiei ar fi fost doar o chestiune de fineţe şi bun simţ, de îndată ce ştiai unde şi ce să cauţi. Nu mai rămânea decât să te îndrepţi spre cea mai apropiată congruenţă aflată pe hartă, fie că se afla la o săptămână sau chiar la un an depărtare. O navă nu se poate pierde pur şi simplu.

Dar dacă nu se aflau în aceeaşi galaxie?

Gândul acesta îl descumpănea. Dacă aşa se întâmplase, n-aveau să mai ajungă niciodată acasă. Gândul acesta îi fu alungat de un altul. Dacă presupunerea lui Kelly fusese corectă şi se aflau în cu totul alt univers, într-un alt spaţiu-timp? Ce se va întâmpla atunci? Citise destule aiureli filosofice şi ştia că nu era imposibil, nu exista un motiv teoretic temeinic care să infirme posibilitatea unei asemenea ipoteze. Marele Proiectant ar fi putut crea o infinitate de universuri, mult asemănătoare, sau, poate, total diferite. Milioane de astfel de universuri, aşezate unul lângă celălalt, dacă le priveai din punct de vedere multidimensional…

Un alt univers ar putea avea cu totul alte legi, o altă viteză a luminii, spre exemplu, o altă constantă gravitaţională, o altă măsură a timpului. Dacă reuşeau, totuşi, să se întoarcă, ar

putea afla că trecuseră zece milioane de ani şi că Pământul arsese ca o torţă!

Lumina de deasupra biroului său ardea însă în acelaşi fel ca înainte, inima continua să-i bată, ascultând de legile hidraulicii, iar principiul acţiunii şi reacţiunii era încă în vigoare. Dacă se aflau într-un alt fel de spaţiu, diferenţele nu erau perceptibile. Iar dacă se aflau într-un univers cu totul diferit, oricum nu le rămânea nimic de făcut.

Auzi o bătaie în uşă. Deschise. Kelly intră şi luă loc pe scaun, în vreme ce el însuşi se aşeză pe pat.

— Ceva veşti noi?

— Nimic. Doamne, cât sunt de obosit! Mai ai filmul?

Max scoase sertarul, pescui pelicula ascunsă acolo şi i-o întinse lui Kelly.

— Şefule, mi-a venit o idee.

— Spune!

— Să presupunem că ne aflăm în galaxia care trebuie…

— Pentru că, în caz contrar, n-are niciun rost să încercăm nimic!

— Exact. Deci, suntem în Calea Lactee! Privim în jur, efectuăm câteva calcule statistice rapide şi estimăm distanţa faţă de centru la care ne aflăm. Apoi încercăm o analiză spectrală a stelelor aflate în direcţia respectivă, după ce ne-am hotărât pe care anume vrem să le căutăm şi am calculat estimativ magnitudinea aparentă, la distanţa estimată mai înainte. În felul acesta…

— … scutim o grămadă de timp preţios! completă Kelly, plictisit. Nu învăţa găina cum să facă ouă! Ce naiba crezi c-am făcut?

— Oh, îmi pare rău!

— N-ai de ce. Mult stimatul nostru şef nu s-a gândit nici măcar la asta. În vreme ce eu încercam să lucrez, s-a tot văitat în sus şi-n jos, găsind tot soiul de greşeli şi încercând să-mi explice câtă dreptate a avut el. Nu-i păsa decât de el însuşi, câtuşi de puţin de navă. Pfui! A, era să uit, n-a omis să ia înregistrările, aşa cum bănuisem că va face. Spunea că „vrea să le arate căpitanului”, cică…

Kelly se ridică.

— Ar fi timpul să plec.

— Unde fugi aşa? Am să comand o cafea.

— Să n-aud de cafea, că-mi iese pe urechi!

Kelly scoase filmele din buzunar şi le cântări în palmă, gânditor.

— L-am pus pe Noggy să mai facă încă un exemplar din fiecare. Asta e o dublură. Tu ai o ascunzătoare a naibii de bună. Ce-ai zice să-l lăsăm pe ăsta chiar acolo? Nu se ştie niciodată.

— Kelly, chiar te aştepţi la vreo neplăcere cu filmele astea? Eu zic că e de-ajuns faptul că ne-am rătăcit.

— Ce spui? Max, într-o zi ai să devii un bun ofiţer. Acum însă eşti de-a dreptul naiv. Îmi place să port şi bretele şi curea, ştii cum se spune. Nu-mi place să îmi asum niciun risc. Aşa era şi doctorul Hendrix, odihnească-se în pace!

Kelly aşteptă până când Max puse filmul înapoi în spatele sertarului, apoi se îndreptă spre uşă. Se opri o clipă în prag.

— Uitasem să îţi spun ceva, Max. S-a întâmplat să ieşim în apropierea unei stele care, pe deasupra, aparţine tipului G.

— Aha! făcu Max, preocupat. Nu e vreuna cunoscută?

— Sigur că nu, altfel aş fi început cu asta. N-am efectuat încă măsurătorile exacte, dar având în vedere media referitoare la stelele tip G, am putea ajunge la ea în mai puţin de patru săptămâni, dar nu mai mult de un an. Mă gândeam că ţi-ar face plăcere să ştii.

— Mulţumesc, dar nu-mi dau seama cu ce ne-ar putea ajuta steaua aceasta.

— Nu? Nu ţi se pare liniştitor să ştii că există pe-aproape o stea de tipul Soarelui nostru, având în jur, probabil, niscaiva planete asemenea Pământului?

— Păi…

— Pe mine mă încântă treaba asta. Suntem în situaţia în care s-au aflat Adam şi Eva, şi s-ar putea să dureze destul de mult.

Spunând acestea, ieşi.

***

Nimeni nu îl anunţă pe Max că sosise ora cinei. Când observă că era deja în întârziere, acesta se grăbi să se îndrepte spre salon. Majoritatea pasagerilor îşi ocupaseră deja locurile, dar mulţi formaseră grupuleţe şi purtau discuţii aprinse. Era

imposibil să nu perceapă fiorul de nelinişte care învăluia sala. Max observă că nici căpitanul şi nici domnul Walther nu sosiseră încă. În vreme ce îşi croia drum spre locul său, un oarecare domn Homsby încercă să îl oprească. Max clătină din cap.

— Îmi pare rău, domnule, mă grăbesc.

— Aşteptaţi o clipă! Aş vrea să vă întreb…

— Scuzaţi-mă!

Grăbi pasul şi se grăbi să îşi ocupe locul. Domnul Compagnon nu sosise, dar restul comesenilor erau la locurile lor.

— Bună seara! le spuse Max, întinzând mâna să-şi ia lingura de supă, mai mult ca să se afle în treabă.

Dar supa nu le fusese încă adusă, aşa cum nici cornurile şi nici untul nu erau pe masă, deşi trecuseră deja zece minute de la ora stabilită pentru începerea servirii mesei. Aşa: ceva nu se mai întâmplase niciodată în sectorul aflat sub jurisdicţia domnului Dumont. Amintindu-şi de acesta, Max aruncă o privire în jur, dar nici domnul Dumont nu se vedea nicăieri.

Doamna Daigler îi atinse uşor mâna.

— Max? Spune-mi, iubitule, ce-i cu zvonul acesta nebunesc?

Max se strădui să nu trădeze nimic prin expresia feţei.

— Ce fel de zvon, doamnă?

— Nu se poate să nu fi auzit! La urma urmei, lucrezi la astronavigaţie! Se spune că domnul căpitan a luat-o pe unde nu trebuia, iar acum, nava are să se prăbuşească într-o stea!

Max încercă să pară cât mai convingător:

— Cine v-a spus aşa ceva? Oricine va fi fost, sunt convins că nu era în stare să deosebească o stea de propriul său cot!

— Ei, haide, doar n-ai s-o minţi pe mătuşa Maggie?!

— Vă asigur categoric că Asgard nu se prăbuşeşte într-o stea. Nici măcar într-una mai micuţă! Se pare însă că ceva s-a prăbuşit în bucătărie. Cina asta întârzie îngrozitor de mult.

Tăcu, încercând să evite alte eventuale întrebări, dar nu-i merse. Domnul Arthur îl interpelă, cu o voce tăioasă:

— Domnule Jones!

Ridică privirea.

— Da?

— De ce încercaţi să ne trageţi pe sfoară? Am fost informat, din surse absolut sigure, că nava s-a rătăcit.

Max încercă să pară contrariat.

— Nu reuşesc să vă înţeleg... Dacă nava s-a rătăcit, ar însemna că noi plutim acum în spaţiu, căutându-ne nava?

Domnul Arthur pufni:

— Ştiţi prea bine la ce anume mă refer! Ceva s-a întâmplat cu tranziţia aceea blestemată. Ne-am rătăcit.

Max îşi luă un aer de profesor, împreunându-şi degetele.

— Domnule Arthur, vă asigur că nava se află în afară de orice pericol. Cât despre o eventuală rătăcire, vă spun foarte sincer că, în cazul în care aşa stau lucrurile, căpitanul a uitat să mă anunţe. Mă aflam în cabina de comandă, şi căpitanul părea foarte mulţumit de tranziţia făcută. V-ar deranja să îmi spuneţi cine anume răspândeşte asemenea zvonuri? Cu aşa ceva nu e de joacă! Oamenii ar putea intra în panică.

— Ei bine... E vorba de cineva din echipaj, nu-i cunosc numele.

Max încuviinţă.

— Exact cum bănuiam. Experienţa mea în spaţiu, urmă el, citându-l pe unchiul său, m-a învăţat că singurul lucru care depăşeşte viteza luminii e viteza cu care se răspândesc zvonurile la bordul unei nave. Indiferent cât ar fi de întemeiat, un zvon se răspândeşte la fel de repede.

Privi din nou în jur.

— Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu cina noastră? Nu suport să intru flămând în cart.

Doamna Weberbauer întrebă, neliniştită încă:

— Aşadar totul e în ordine, Maxie?

— Da, doamnă, totul e în ordine.

Doamna Daigler se aplecă din nou spre el şi-i şopti:

— Dacă totul e în ordine, atunci de ce-ai transpirat, Max?

Fu salvat de apariţia unui chelner care se îndreptă în goană spre masa lor şi se apucă să împartă farfuriile pentru supă. Când ajunse în dreptul său, Max îl opri şi îl întrebă cu voce scăzută:

— Jim, unde-i Dumont?

Din colţul gurii, chelnerul îi răspunse:

— Găteşte.

— Poftim? Dar unde-i bucătarul?

Chelnerul se aplecă la urechea lui Max şi-i şopti:

— Frenchy e beat turtă. Bănuiesc că n-a fost în stare să facă față. Știi tu…

Max îi dădu drumul. Domnul Arthur întrebă, pe acelaşi ton tăios:

— Ce v-a spus?

— Încercam să aflu ce nu e în regulă la bucătărie, îi răspunse Max. Se pare că bucătarul nu se simte prea bine.

Sorbi o lingură de supă.

— Dacă ar fi să judecăm după gustul acestei aşa-numite supe, aş spune că şi-a fiert degetul cel mare în oală. Urâtă treabă, nu-i aşa?

Sosirea primului ofiţer îl salvă pe Max de alte divagaţii. Domnul Walther se îndreptă spre masa căpitanului, luă un pahar şi ciocăni în el cu o linguriţă.

— Vă rog, puţină atenţie!

Aşteptă să se facă linişte, apoi scoase o bucată de hârtie din buzunar.

— Trebuie să fac un anunţ, din partea căpitanului. Aceia dintre dumneavoastră familiarizaţi cât de cât cu teoria astronavigaţiei, cunoaşteţi desigur faptul că spaţiul nu este imuabil, ci se schimbă constant, datorită mişcării corpurilor cereşti. Din acest motiv, două călătorii nu sunt niciodată identice. Din această cauză, este uneori necesar să fie executate anumite schimbări în traiectoria navei. O astfel de situaţie a intervenit şi în călătoria noastră, astfel încât Asgard va suferi o mică întârziere în orarul stabilit pentru sosirea la destinaţie. Regretăm sincer acest lucru, dar nu avem posibilitatea să schimbăm legea naturii. Sperăm că veţi accepta acest uşor inconvenient, tratându-l, de ce nu?, ca pe o scurtă vacanţă, în atmosfera confortabilă şi atât de prietenoasă a navei. Va rog, de asemenea, să vă amintiţi că poliţa de asigurare care însoţeşte biletele dumneavoastră vă protejează întru totul împotriva oricăror pagube sau neplăceri suferite din pricina întârzierii sosirii la destinaţie.

Domnul Walther lăsă deoparte hârtia. Max avu impresia că, de fapt, nici nu citise.

— Asta este tot ce a ţinut să vă anunţe căpitanul, dar aş vrea să adaug şi eu ceva. Mi s-a atras atenţia că cineva împrăştie tot

soiul de zvonuri nebuneşti în legătură cu mica noastră întârziere. Îmi pare nespus de rău dacă vreunul dintre dumneavoastră s-a lăsat înspăimântat din această pricină şi vă promit că voi lua măsuri severe împotriva celui aflat la originea acestor baliverne, de îndată ce voi reuşi să îl identific.

Primul ofiţer riscă un zâmbet plin de mândrie.

— Ştiţi însă cât de greu este să dai de urma unei bârfe. În orice caz, ţin să vă asigur că Asgard nu se află, din niciun punct de vedere, în pericol. Nava aceasta brăzda spaţiul cu mult înainte ca noi toţi să ne fi născut şi va fi la fel de ageră, chiar şi după ce ultimul dintre noi va fi murit de bătrâneţe, binecuvântate fie oasele-i bătrâne.

Se întoarse şi plecă imediat.

Max ascultase discursul cu gura căscată de admiraţie. Venea dintr-un ţinut în care „dusul cu preşul” era considerat o artă la fel de respectabilă precum literatura şi, totuşi, nu credea să fi auzit vreodată o minciună rostită cu mai multă graţie. De când se ştia, nu auzise pe nimeni jucându-se cu adevărul cu mai multă pricepere. Luată în detalii, nimeni n-ar fi putut dovedi că alocuţiunea primului ofiţer era neadevărată. Luată ca un întreg, avea însă o semnificaţie limpede: Asgard nu se rătăcise. Iar o minciună mai mare nici că se putea!

Se întoarse spre comesenii săi:

— Vreţi să îmi daţi, vă rog, untul?

Domnul Arthur îi aruncă o privire mustrătoare.

— Ne spuneaţi adineauri că totul este în ordine!

Domnul Daigler interveni:

— Lasă-l în pace, Arthur! Max s-a descurcat nemaipomenit, având în vedere circumstanţele.

Doamna Weberbauer părea nedumerită:

— Credeam că domnul Walther a spus că totul este în regulă?!

Daigler îi acordă o privire plină de compasiune:

— Am dat de bucluc, Mama Weberbauer. Mi se pare evident. Dar nu putem decât să ne păstrăm calmul şi să avem încredere în ofiţerii care conduc nava. Nu-i aşa, Max?

— Cred că aveţi dreptate, domnule.

15

„ACESTA NU-I UN PICNIC”

Max rămase în cabina sa în seara aceea şi în ziua următoare, nedorind să fie sâcâit cu întrebări de către pasageri şi nici să dea explicaţii în legătură cu motivele care determinaseră eliminarea sa din rândul celor care făceau de cart. În consecinţă, nu asistă la scandalul care se iscă pe navă, deoarece, când acesta izbucnise, el dormea dus. Află despre cele întâmplate deabia în dimineaţa următoare, când stewardul care îi făcea curăţenie în cabină apăru cu un ochi învineţit.

— Cine ţi-a desenat monoclul ăsta, Garcia?

— Nu ştiu sigur, domnule. S-a întâmplat azi-noapte, în cursul gâlcevii.

— Gâlceavă? Care gâlceavă?

— Vreţi să spuneţi că nu aţi aflat încă?

— E pentru prima oară când aud despre aşa ceva. Ce s-a întâmplat?

Garcia păru a fi pus în încurcătură.

— Păi… N-aş vrea să spun prea multe. Ştiţi cum e… Nimeni nu vrea să depună mărturie împotriva unui coleg. Nu?

— Cine ţi-a cerut să îţi torni colegii? Nu e nevoie să-mi dezvălui vreun nume, spune-mi doar ce s-a întâmplat!

— Fie! Unii dintre băieţii ăştia n-au prea multă minte.

Curând, lui Max îi fu dat să afle că, în rândurile echipajului, neliniştea provocată de zvonurile care începuseră să circule fusese chiar mai mare decât cea a pasagerilor, poate fiindcă membrii echipajului erau în stare să înţeleagă mai bine care ar fi putut fi consecinţele confirmării acestor zvonuri. Unii dintre ei se consultaseră îndelung cu votca de doi bani a lui Giordano, după care se hotărâseră să meargă să-i ceară socoteală căpitanului. Violenţa izbucnise în momentul în care maestrul de arme încercase să îi întoarcă din drum, la limita punţii C.

— A fost cineva rănit?

— Rănit? N-aş zice chiar aşa… Unii s-au ales cu câte o tăietură. Eu m-am ales cu asta! răspunse Garcia, atingându-şi uşor ochiul umflat. Aşa-mi trebuie! Am fost prea curios să văd ce se întâmplase. Slats Kovak şi-a făcut praf glezna.

— Kovak! Ce căuta el în încurcătura asta?

Se părea lipsit de sens ca un membru al echipei de comandă să ia parte la ceva atât de nebunesc.

— Kovak cobora scările, bănuiesc că tocmai ieşise din cart. Poate c-a încercat să-l ajute pe poliţai. Dar e foarte posibil să fi fost prins între două focuri, habar n-am. Ce ştiu însă e că prietenul dumneavoastră, Sam Anderson, a fost chiar în miezul balamucului.

Sam! Max simţi o strângere de inimă. Sam intrase iar în bucluc!

— Eşti sigur de asta?

— Doar am fost de faţă!

— Dar… Nu el a pornit scandalul, nu-i aşa?

— M-aţi înţeles greşit, domnule Jones. El a fost cel care l-a potolit! N-am mai văzut niciodată un om care să-şi folosească mâinile aşa cum a făcut-o el. A apucat doi dintr-o dată, şi… pac! I-a pocnit cap în cap. Apoi a pus mâna pe alţi doi.

Max se hotărî că venise vremea să iasă din bârlog şi să afle două lucruri: mai întâi, avea să îl caute pe Kovak, să afle cum se simţea şi să vadă dacă nu avea nevoie de ceva; în al doilea rând, avea să încerce să dea de urma lui Sam. Înainte însă ca el să iasă din cabină, Smythe îi bătu la uşă, cu o nouă programare a carturilor. Află că avea să intre de cart, la schimb cu Simes, şi că rândul său urma imediat. Se îndreptă spre cabina de comandă, întrebându-se ce anume îl determinase pe Simes să se răzgândească.

Kelly se afla în cabina de comandă; Max îşi roti privirea prin încăpere şi, nevăzându-l pe Simes, spuse;

— Am venit să te schimb, şefule.

— Bine ai făcut! E ultimul meu cart.

— Cum adică? S-a legat de tine?

— S-ar putea spune şi aşa. Dar nu în felul în care bănuiesc că îţi închipui tu, Max. A făcut o listă cu programarea carturilor care, de la cap la coadă, conţinea numele a numai două

persoane: el şi cu mine. Foarte politicos, i-am reamintit regulile ghildei, conform cărora nu sunt obligat să îmi asum răspunderea conducerii unui cart.

— Dumnezeule! Și ce-a zis?

— Ce să zică? Mi-ar fi putut ordona în scris, iar eu aş fi putut accepta în acelaşi mod, obiecţia mea urmând a fi înregistrată în jurnalul de bord, ceea ce lui i-ar fi atras, în mod sigur, neplăceri. Nu-i mai rămânea decât fie să te repună pe lista de cart, fie să îi ceară căpitanului să împartă cu el carturile, sau, în cazul în care nu-i convenea niciuna dintre variante, n-avea decât să rămână singur de cart în următoarele săptămâni. Având în vedere indisponibilitatea lui Kovak, n-avea de ales. Ai auzit ce-a păţit Kovak?

— Da. Spune-mi, ce s-a întâmplat de fapt?

Max aruncă o privire şi-l văzu pe Noguchi lucrând la computer, astfel încât îşi coborî glasul.

— A fost răzmeriţă?

Kelly făcu ochii mari.

— Domnule, din câte am înţeles eu, Kovak a alunecat şi a căzut pe scări.

— Aha! Pur şi simplu a căzut?

— Aşa scrie în jurnalul de bord.

— Hmm… Cred că ar fi timpul să te schimb. Care-i situaţia?

Se aflau pe o traiectorie prestabilită, îndreptându-se spre steaua de tip G cea mai apropiată; ordinele erau înscrise în jurnalul căpitanului… Scrisul îi aparţinea lui Simes, dar semnătura era a căpitanului Blaine. Max avu impresia că bătrânului îi tremurase mâna când semnase, de parcă ar fi fost sub imperiul unui şoc emoţional foarte puternic. Kelly aşezase deja nava pe traiectorie.

— Aţi mai încercat să aflaţi unde anume ne aflăm? întrebă Max.

— Cum să nu! Am primit ordin să petrecem cât mai mult timp făcând asta, în măsura în care îndatoririle de rutină ne-o permit. Dar sunt gata să pun pariu pe ce vrei tu că n-o să găsim nimic. Max, totul e altfel, aici.

— De ce renunţi? De ce eşti atât de convins?

— Simt eu.

Cu toate acestea, Max îşi petrecu serviciul „pescuind”. Nu avu însă parte de noroc. Spectrogramele, corect înregistrate şi analizate, sunt, pentru o stea, ceea ce pentru om sunt amprentele digitale. Pot fi clasificate şi comparate cu cele asemănătoare aflate în cataloage. Însă, deşi găsi multe care se apropiau de spectrele catalogate, de fiecare dată, ceva nu se potrivi, cu toate că, la prima vedere, asemănarea era precum cea dintre doi gemeni identici.

Cu un sfert de oră înainte de sfârşitul cartului, abandonă căutarea şi se pregăti să predea cartul. Între timp, se gândi la ceea ce făcuse Kelly pentru a-l aduce înapoi pe lista de cart. Bunul şi bătrânul Kelly! Îl cunoştea îndeajuns de bine, ca să ştie că nu era cazul să îi mulţumească; ştia că, dacă ar fi făcut-o, informaticianul l-ar fi repezit. Nu-i rămânea decât să-i mulţumească în gând şi să nu uite.

Simes sosi la vreo cinci minute după fix. Nu spuse nimic; se mulţumi doar să verifice jurnalul observaţiilor făcute de Max. Acesta aşteptă, dar, după un timp, începu să se plictisească. Intr-un târziu, glăsui:

— Sunteţi pregătit să preluaţi schimbul, domnule?

— Fiecare lucru la timpul său. Vreau să văd, mai întâi, cu ce anume ţi-ai pierdut vremea.

Max nu comentă. Simes îşi puse degetul în josul paginii, unde Max semnase, adăugând: „ofiţer de cart”.

— Pentru început, iată o primă greşeală. Ar fi trebuit să adaugi: „în curs de instruire”.

Max trase adânc aer în piept.

— Si cine anume mă instruiește?

— Eu.

Max şovăi doar o clipă, înainte de a răspunde:

— Nu, domnule. O voi face numai atunci când veţi fi prezent în tot timpul cartului, pentru a mă supraveghea.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu, domnule. Dar sunt gata să îndeplinesc ordinul dumneavoastră, numai cu condiţia să îl înregistraţi ca atare în jurnal.

Simes închise jurnalul şi îl măsură din cap până în picioare.

— Domnule, dacă nu am fi atât de strâmtoraţi, nu ai avea ce să cauţi aici. Nu eşti pregătit pentru a conduce un cart şi, după opinia mea, nici n-ai să fii vreodată.
— Dacă asta este părerea dumneavoastră, nu-mi rămâne decât să mă întorc la vechiul meu post, de cartograf, sau chiar de îngrijitor.
— Acolo ţi-e locul!
Simes aproape că ţipa. Noguchi mai rămăsese şi el o vreme, după ce fusese schimbat de Lundy. Amândoi ridicară privirea, şocaţi, apoi îşi văzură de treabă.
Max însă nu făcu niciun efort pentru a-şi tăinui răspunsul faţă de cei doi.
— Prea bine, domnule! Acum sunteţi gata să preluaţi schimbul? Voi pleca de îndată să îi raportez primului ofiţer că renunţ la însărcinările curente şi mă întorc la vechiul meu post.
Max se aştepta la o explozie de furie. Simes însă făcu un efort vizibil pentru a se stăpâni şi spuse, aproape cu calm:
— Uite ce e, Jones, n-ai deloc atitudinea potrivită.
Max reflectă câteva clipe. „Ce-am de pierdut, la urma urmei?” îşi zise el, după care rosti cu voce tare:
— Dumneavoastră sunteţi cel care aveţi o atitudine greşită, domnule.
— Ce-ai zis?
— Aţi fost pornit împotriva mea de cum am început să lucrez în această cabină. Nu v-aţi ostenit niciodată să mă învăţaţi ceva şi veşnic n-aţi descoperit decât greşeli, în fiecare acţiune a mea. De când mi s-a oferit şansa de a deveni astronavigator, a fost şi mai rău. Aţi venit în cabina mea şi mi-aţi spus deschis că nu sunteţi de acord să mi se dea o şansă, că nu mă doriţi…
— N-ai cum să dovedeşti asta!
— Nici nu e nevoie. Acum îmi spuneţi că nu sunt pregătit să conduc cartul, deşi dumneavoastră mi-aţi cerut înainte să o fac. Mi-aţi dat foarte clar de înţeles că nu îmi veţi oferi nicio recomandare pentru definitivarea mea ca astronavigator. E deci absolut evident că îmi pierd timpul. Mă voi duce înapoi la intendenţă, poate că acolo voi fi apreciat pentru munca depusă. Acum, domnule, sunteţi pregătit să preluaţi schimbul?
— Asta-i nesupunere!

— Nu, domnule, nu este. Am vorbit foarte politicos, n-am făcut decât să enumăr nişte fapte. Am cerut să mi se preia schimbul, deoarece cartul meu s-a terminat în urmă cu o jumătate de oră, pentru a putea raporta primului ofiţer că renunţ la încercarea mea de a deveni astronavigator şi aş vrea să mă întorc la sarcinile mele anterioare, aşa cum prevede regulamentul ghildelor, încheie Max.

— N-am să te las.

— Opţiunea îmi aparţine, domnule. Dumneavoastră nu aveţi de ales.

Chipul lui Simes dovedea că acesta nu avea, într-adevăr, de ales. Tăcu o vreme, apoi, mult mai calm, spuse:

— Las-o baltă. Te-am schimbat. Întoarce-te la ora 8.

— Nu vă grăbiţi, domnule. Aţi declarat în mod public că nu sunt îndeajuns de competent pentru a conduce un cart. Din acest motiv, mi-e imposibil să îmi asum responsabilitatea.

— Mai dă-o dracului! Ce încerci să faci? Mă şantajezi?

În gândul său, Max recunoscu că tocmai asta făcea, însă se grăbi să replice:

— Eu n-aş îndrăzni să o numesc aşa. Dar nu cred că pot fi şi incompetent şi ofiţer de cart.

— Bine… Bănuiesc că eşti îndeajuns de competent pentru a efectua acest gen de cart. De fapt, n-ai mai nimic de făcut.

— Prea bine, domnule. Vreţi să fiţi amabil să înregistraţi acest lucru în jurnalul de bord?

— Poftim?

— Având în vedere circumstanţele, mă văd obligat să insist asupra respectării literale a regulamentului şi deci vă rog să înregistraţi acest lucru în jurnalul de bord.

Simes înjură printre dinţi, înşfăcă jurnalul şi mâzgăli repede ceva. Apoi i-l azvârli lui Max:

— Na!

Max citi cele scrise: „M. Jones este considerat competent pentru a conduce în spaţiu un cart, care nu comportă anomalii. Semnat: R. Simes, astronavigator.”

Max observă rezerva, excepţia care avea să-i permită lui Simes să îl împiedice să obţină un statut permanent. Dar Simes se încadrase în prevederile regulamentului. În plus, se văzu

nevoit să recunoască în sinea lui că nu-i venea să părăsească echipa de comandă. Se linişti cu gândul că, de vreme ce se rătăciseră cu toţii, recomandarea lui Simes nu mai avea prea mare importanţă.

— Absolut satisfăcător, domnule.

Simes îi smulse jurnalul.

— Şi-acum, valea! Şi ai grijă să te întorci la timp.

— Am înţeles, domnule.

Max nu-şi putu stăpâni dorinţa de a avea ultimul cuvânt; înfruntarea cu Simes îl înfierbântase.

— Mă bucur că mi-aţi adus aminte, domnule! V-aş ruga ca, de acum înainte, să preluaţi schimbul la ora fixată.

— Ce spui?!

— Conform legii, nimeni nu poate fi obligat să lucreze mai mult de patru ore din opt, cu excepţia în care există o situaţie de urgenţă, înregistrată ca atare în jurnal.

— Afară!

Şi Max ieşi, simţindu-se plin de entuziasm şi, totodată, răpus de oboseală. Nu-i plăceau confruntările, nu-i plăcuseră niciodată. Întotdeauna îi lăsau un gust amar. Năvăli în camera sa şi fu gata să se împiedice de Sam.

— Sam!

— Chiar eu! Dar ce-ai păţit, puştiule? Aş zice că un regiment întreg de draci se află pe urmele tale!

Max se lăsă să cadă pe pat şi oftă.

— Aşa mi se pare şi mie.

Îi istorisi lui Sam toată tărăşenia cu Simes. Sam îl aprobă, dând din cap.

— Aşa trebuie să te porţi cu ticăloşii de teapa lui! Să-i insulţi până-ncep să-şi ceară scuze! Ia-l în şuturi şi-ai să-l faci să-ţi mănânce din palmă ca un mieluşel.

Max clătină din cap a lehamite.

— Azi a fost distractiv, dar va găsi el o cale să se răzbune. Dă-l naibii!

— Nu te lăsa, băiete! Vezi-ţi de ale tale şi aşteaptă ca el să greşească. Când un om e tâmpit şi se înfurie repede – ceea ce e exact cazul omului nostru, l-am mirosit eu de la început – dacă

eşti deştept şi ştii să nu te pierzi cu firea, îl poţi lua, la un moment dat, pe nepregătite. E o lege a naturii, să ştii!

— Poate, spuse Max, ridicându-se în capul oaselor. Sam, ţi-ai recăpătat insigna!

Sam îşi înfipse degetul mare sub insigna funcţiei de maestru de arme:

— Ai observat şi tu, în sfârşit!

— Scuză-mă, mi-era capul plin numai de ale mele. Povesteşte-mi! S-a hotărât primul ofiţer să uite şi să te ierte?

— Nu tocmai… Bănuiesc că ai auzit despre mica neînţelegere de azi-noapte?

— Da, dar mi s-a dat de înţeles că, din punct de vedere oficial, nu s-a întâmplat nimic.

— Corect. Domnul Walther ştie când şi ce să anunţe.

— Dar ce s-a întâmplat de fapt? Am auzit c-ai spart niscaiva capete?

— Nu cine ştie ce. Şi nu prea tare. Am văzut unele nave unde aşa ceva ar fi fost considerat un exerciţiu numai bun înainte de cină. Unii dintre băieţi s-au speriat prea tare, iar asta i-a făcut să exagereze puţin cu băutura. Vreo doi dintre ei, cu minte puţină şi gură mare, au avut ideea că n-ar strica să stea de vorbă cu însuşi căpitanul despre treaba asta. Fiind mai proşti decât oile, au pornit-o laolaltă, în turmă. Dacă s-ar fi întâlnit cu vreun ofiţer, sunt convins că acestuia nu i-ar fi fost greu să-i trimită la culcare. Dar nefericitul meu predecesor s-a dat la ei, cerându-le să rupă rândurile. Ei au refuzat şi mă tem că reacţia lui n-a fost din cale-afară de diplomatică. A făcut urât şi a-nceput distracţia.

— Iar tu i-ai sărit în ajutor?

— Nu chiar. Mă bucuram de spectacol de la o distanţă care îmi permitea să mă consider în siguranţă, când am zărit papucii primului ofiţer Walther care tocmai cobora scările. În momentul respectiv, m-am implicat şi eu, grăbind sfârşitul. Max, dacă vrei să câştigi o medalie, calea cea mai sigură e să te convingi că generalul stă cu ochii pe tine.

Max zâmbi.

— Nu reuşeam să mi te închipui în postura de erou.

— Doamne fereşte! M-am descurcat şi eu cum am putut. Şi a mers! Domnul Walther a trimis după mine, m-a făcut cu ou şi cu

oţet, mi-a spus că sunt un vagabond, un hoţ şi nu sunt bun de nimic, după care mi-a oferit din nou insigna, cu condiţia să menţin ordinea pe punţile inferioare. L-am privit în ochi, aşa, sincer, şi i-am spus că mă voi strădui. Şi iată-mă din nou aici!

— Mă bucur pentru tine, Sam.

— Mulţam. Stai să vezi! Apoi m-a privit el în ochi şi mi-a spus că are motive serioase să creadă că undeva pe navă funcţionează ilegal o distilerie. Mi-a poruncit să o găsesc şi apoi să distrug toată băutura.

— Si? Domnul G. Cum a reacționat?

— Păi, Grasul şi cu mine am dezasamblat alambicul, am dus piesele înapoi în magazie, apoi am pus sub cheie tot stocul lui de marfă. L-am convins să nu se atingă de nimic până când nava nu va ieşi din rahat. I-am explicat că, în cazul în care nu mă ascultă, îi rup ambele mâini.

Max chicoti.

— Mă bucur că eşti din nou în graţiile celor mari. Drăguţ din partea ta c-ai venit să-mi povesteşti.

Căscă.

— Scuză-mă, sunt mort de somn.

— Am întins-o. De fapt, ştii, n-am venit să mă laud, ci ca să îţi pun o întrebare.

— Poftim? Ce întrebare?

— L-ai mai văzut pe căpitan, în ultima vreme?

Max se gândi o clipă.

— De la tranziţie încoace, nu. De ce?

— Nimeni nu l-a văzut. Mă gândeam că poate îşi petrece tot timpul în Gaura Grijilor.

— Nu. Şi-acum, că-mi spui, mi-aduc aminte că nici la masă n-a fost. Cel puţin nu cât timp am stat eu prin salon.

— A luat masa la el în cabină.

Sam se ridică în picioare.

— Foarte, foarte interesant. Mmm… Max, eu n-aş vorbi nimănui despre asta.

Când Max preluă schimbul, Simes îi răspunse monosilabic. De atunci încolo, nu mai discutară deloc; Simes se purta de parcă Max nici n-ar fi existat, cu excepţia formalităţilor strict necesare la schimbarea cartului. Căpitanul nu se arătă deloc în cabina de

comandă. În repetate rânduri, Max fu tentat să îl întrebe pe Kelly ce ştia despre acest subiect, însă de fiecare dată se decise că era mai bine să îşi ţină gura. In navă însă circulau tot soiul de zvonuri: căpitanul ar fi fost ba bolnav, ba în comă, ba că Walther, la sfatul medicului, îi preluase funcţia, sau, dimpotrivă, căpitanul şi-ar fi petrecut tot timpul la masa de lucru, lucrând la o metodă miraculoasă care să readucă nava pe calea cea bună.

Ideea că nava se rătăcise fusese acceptată, iar vremea manifestărilor isterice trecuse. Atât pasagerii, cât şi echipajul, îşi păstrau calmul şi toată lumea era de acord că, în situaţia dată, ideea de a duce nava pe orbită în jurul stelei de tipul Soarelui era singura decizie rezonabilă. Se apropiaseră îndeajuns de mult pentru a stabili că steaua poseda un sistem planetar. Nu se descoperise încă nicio stea de tip G care să nu aibă planete, dar vederea lor pe stereodisc era, întru câtva, mai liniştitoare.

***

Aveau de ales între planeta numărul trei şi planeta numărul patru. Măsurătorile dovediseră că temperatura medie la suprafaţa stelei depăşea uşor 6 000 de grade Kelvin, ceea ce se potrivea cu analiza spectrală. Calculul probabilistic sugera că temperatura la suprafaţa celei de-a treia planete era, probabil, puţin prea ridicată, câtă vreme cea de a patra era, se pare, prea rece. Ambele aveau o atmosferă.

O survolare hiperboloidă a ambelor planete dovedi că numărul trei era fierbinte de-a dreptul, şi chiar şi numărul patru avea un climat tropical. Numărul patru poseda o lună, spre deosebire de numărul trei – un alt avantaj în favoarea numărului patru, care permitea, prin examinarea perioadei de rotaţie a satelitului, calcularea masei sale; cunoscând-o şi măsurându-i diametrul vizibil, printr-o simplă înlocuire în clasica formulă newtoniană, gravitaţia la suprafaţă era de nouăzeci şi trei la sută din gravitaţia terestră, confortabilă pentru oameni şi uimitor de mică, având în vedere diametrul de peste zece mii de mile. Absorbţia spectrală dovedea că atmosfera conţinea oxigen şi mai multe gaze inerte.

Asistat de Kelly, Simes aşeză nava pe o orbită circumpolară care permitea o examinare mai uşoară. Ca de obicei, Max fu lăsat deoparte.

Căpitanul nu veni în cabina de comandă nici măcar pentru a supraveghea această manevră. Plutiră suspendaţi pe orbită în vreme ce eventuala lor viitoare casă fu examinată amănunţit din cabina de comandă şi contemplată la nesfârşit, din salonul pasagerilor.

Acolo, în salon, Ellie reuşi în sfârşit să dea de urma lui Max. Nu se văzuseră decât foarte rar în ultima vreme, căci Max fusese prea ocupat de carturile succesive şi prea obosit. Mintea îi era mult prea solicitată de povara atâtor lucruri despre care nu avea voie să vorbească. Dar, de cum nava fu aşezată pe orbită şi propulsia fu oprită, conform regulamentului, lui Simes i se permitea să pună de cart oameni din echipă, dar nu neapărat ofiţeri. Asta şi făcu, interzicându-i din nou lui Max să se apropie de cabina de comandă.

Max nu rezistă ispitei de a admira fascinantul spectacol al straniei planete; se alătură aşadar mulţimii din salon. Acolo se afla atunci când se simţi apucat de mânecă.

— Unde-ai fost?

— Am lucrat.

Întinse mâna pentru a o mângâia pe Chipsie. Căţelul-păianjen îi sări pe umăr şi îşi începu obişnuita percheziţie.

— Nu te cred, n-aveai cum să lucrezi întruna! Știi că ți-am trimis nouă bileţele săptămâna trecută?

Max ştia. Le primise, dar nu răspunsese.

— Îmi pare rău.

— „Îmi pare rău”, îl maimuţări ea. Nu contează… Max, spune-mi despre ea…

Se întoarse şi privi prin imensul hublou.

— Cum au botezat-o? E cineva acolo, jos? Unde vom ateriza? Când vom ateriza? Max, tu nu eşti nerăbdător?

— Uşurel! N-au botezat-o încă. Îi spunem, deocamdată, simplu „planeta”, sau „numărul patru”. Kelly ar vrea să o numim „Hendrix”. Simes se împotriveşte; cred că ar vrea să-i dea numele său. Căpitanul nu a luat încă nicio hotărâre.

— Ar trebui să o numească „Adevărul” sau „Speranţa”, sau ceva în genul ăsta. Apropo, unde-i căpitanul, Max? Dragul de el, nu l-am mai văzut de zile întregi!

— Lucrează. Îţi dai seama că e foarte ocupat acum!

Max se gândi că spusele sale ar fi putut foarte bine să fie adevărate.

— Cât despre celelalte întrebări ale tale… N-am descoperit încă nicio urmă de oraşe sau drumuri, sau orice altceva ce ar putea fi numit civilizaţie.

— Dar ce numeşti tu civilizaţie? Doar nu te referi la o mână de oraşe vechi şi prăfuite!

Max se scărpină în creştetul capului şi zâmbi.

— Ai câştigat. Dar nu-mi dau seama cum ar putea exista o civilizaţie fără oraşe.

— De ce nu? Albinele au oraşe, furnicile au oraşe, o mulţime de animale își construiesc oraşe. Si totuşi, nici unele nu sunt civilizate. Îmi pot însă închipui foarte limpede o civilizaţie minunată de fiinţe care să locuiască în copaci, să cânte şi să se gândească la o sumedenie de lucruri frumoase.

— Aşa ceva ţi-ai dori?

— Da’ de unde! M-aş plictisi de moarte. Dar asta nu mă împiedică să îmi imaginez aşa ceva, nu? Nu mi-ai spus, când vom ateriza?

— Nu ştiu. Atunci când se va hotărî că suntem în siguranţă.

— Aş vrea să se hotărască mai repede! Ce zici, nu e fascinant? Vom fi asemenea lui Robinson Crusoe sau precum familia de Robinsoni elveţieni! Ştii, niciodată nu i-am prea deosebit pe unii de alţii… Sau chiar asemenea primilor oameni de pe Venus.

— Aceia au murit.

— Ştiu. Dar noi nu vom muri, nu pe…

Întinse mâna şi-i arătă superbul glob colorat în nuanţe de verde şi albastru şi învăluit în nori alburii.

— Am să-i spun „Charity” (îndurare), pentru că mie asta îmi sugerează.

— Ellie, nu-ţi dai seama că vorbim serios? spuse Max, pe un ton grav.

Coborî glasul, pentru a nu-i alarma pe cei din jur.

— Acesta nu e un picnic. Dacă planeta asta nu e îndeajuns de primitoare, am încurcat-o!

— De ce?

— Uite ce e… Nu vorbi cu nimeni despre acest lucru, nimeni nu trebuie să afle ce îţi spun acum. Nu cred că vreunul dintre noi se va mai întoarce vreodată acasă.

Vreme de o clipă, ea îşi luă o mină serioasă, apoi ridică din umeri şi râse.

— N-ai să mă poţi speria niciodată. Sigur, mi-ar plăcea să mă pot întoarce acasă. Dar, dacă nu se poate, sunt convinsă că Charity va fi generoasă cu noi. Sunt sigură de asta.

Max nu îi răspunse.

16

„… PESTE O SUTĂ DE ANI…”

Asgard ateriză pe Charity a doua zi. Eldreth îşi văzu confirmată alegerea acestui nume datorită unui proces statistic simplu, referindu-se întruna la această planetă cu acest nume, susţinând oficializarea lui, repetându-l frecvent.

Când se zvoni că aterizarea avea să aibă loc la amiază, după orarul navei, Max se îndreptă spre cabina de comandă, încercând să se convingă că era dreptul lui să fie prezent acolo. Simes îl privi chiorâş, dar nu îndrăzni să comenteze, dintr-un motiv evident: căpitanul Blaine era şi el de faţă.

Înfăţişarea acestuia era de-a dreptul şocantă. De la dezastruoasa tranziţie, căpitanul părea că mai îmbătrânise cu cincisprezece ani, în locul obişnuitei sale expresii vesele şi pline de viaţă, se afla o alta, de care Max îşi amintea, fără să se poată hotărî unde o mai văzuse. Într-un târziu, îşi aminti: văzuse aceeaşi expresie în ochii cailor bătrâni, prea bătrâni pentru a mai fi puşi la muncă, dar care, totuşi, munceau din greu: capul plecat, ochii înceţoşaţi, muţenie şi resemnare în faţa unui destin din care nu exista scăpare şi care, cu toate acestea, era insuportabil. Obrajii bătrânului erau căzuţi, pergamentoşi, de parcă nu mâncase de zile sau chiar săptămâni întregi. De-abia acorda atenţie celor ce se întâmplau în jurul său.

Vorbi o singură dată în cursul efectuării manevrei. Chiar înainte ca cronometrul să indice amiaza, Simes ridică ochii, de lângă consolă, privindu-şi căpitanul. Acesta ridică, la rândul său, capul, şi şopti răguşit:

— Du-o jos, domnule!

O navă imperială militară nevoită să aterizeze pe o planetă necunoscută, ar fi trimis mai întâi la sol un robot-sondă, care ar fi emis apoi semnalele radar necesare unei aterizări lipsite de pericol. Asgard era însă o navă comercială de linie; nu era pregătită să aterizeze altundeva decât în porturi dotate cu ghidaje radar sau alte modalităţi de sprijin. În consecinţă,

aterizarea se făcu orbeşte, pe o traiectorie prestabilită având drept ţintă o vale largă ce fusese aleasă din fotografiile de pe orbită. În majoritatea zonelor planetei, pădurile acopereau totul, astfel încât alegerea nu fusese greu de făcut.

Simes părea prototipul pilotului-erou în alertă, cu mâinile crispate pe comenzi, cu ochii lipiţi de ecranul radar care îi prezenta imaginile aflate dedesubt, în vreme ce de jur împrejur erau împrăştiate fotografii comparative, radar şi vizuale. Coborârea spre suprafaţă se desfăşură fără niciun fel de incidente. Cerul negru, înstelat, se coloră mai întâi în purpuriu-aprins, apoi într-un albastru-pur. Nu simţiră nici măcar un tremur când nava atinse solul, deoarece gravitaţia artificială indusă de câmpul horstian amortizase acceleraţia de aterizare. Max realiză că atinseseră solul de-abia atunci când Simes ancoră nava cu razele de susţinere.

Simes se aplecă şi rosti în microfon:

— Compartimentul energetic, porniţi sistemul auxiliar şi asiguraţi nava. Către întregul echipaj: executaţi rutina la sol, secţiunea întâi.

Se adresă apoi căpitanului:

— Am aterizat cu bine, domnule.

Buzele lui Blaine schiţară doar atât:

— Mă bucur!

Apoi se ridică şi plecă, târşâindu-şi picioarele. După plecarea sa, Simes se grăbi să ordone:

— Lundy, preiei cartul de rutină la sol. Ceilalţi, evacuaţi cabina de comandă.

Max se luă după Kelly. Când ajunseră pe puntea A, Max declară, morocănos:

— Trebuie să recunosc că a fost o aterizare bună.

— Mulţumesc, răspunse Kelly.

Max îl privi surprins.

— Aşadar tu ai calculat-o?

— N-am spus asta. Am zis doar: „Mulţumesc”.

— Aşa deci? Cu plăcere, atunci!

Max simţi un tremur uşor şi, deodată, greutatea sa scăzu puţin.

— Au întrerupt câmpul. Acum suntem într-adevăr la sol.

Se pregătea să îl invite pe Kelly în cabina sa, la o inevitabilă ceaşcă de cafea, când în difuzoare răsună o voce:

— Către toţi membrii echipajului! Către toţi pasagerii! Prezentaţi-vă de îndată în salonul Bifrost pentru un anunţ de mare importanţă. Cei aflaţi în serviciu sunt rugaţi să asculte prin telefon.

— Ce s-o fi întâmplat? se miră Max.

— Cine ştie? Să mergem şi vom vedea.

Salonul era plin de pasageri şi de membri ai echipajului. Primul ofiţer Walther stătea lângă masa căpitanului şi privea mulţimea. Max îl văzu adresându-i-se lui Bennett, care încuviinţă şi plecă în grabă. Hubloul panoramic se afla în partea opusă a sălii. Max se ridică pe vârfuri, dar nu reuşi să distingă decât cerul albastru şi culmea unui deal.

Zarva vocilor scăzu în intensitate; Max privi în jur şi îl văzu pe Bennett, precedat de căpitan, care îşi croiau drum prin mulţime. Căpitanul se îndreptă spre locul său obişnuit şi se aşeză. Primul ofiţer îi aruncă o privire, apoi îşi drese glasul, sonor.

— Linişte, vă rog! V-am chemat aici pentru că domnul căpitan doreşte să vă spună ceva.

Zicând acestea, se dădu înapoi un pas şi tăcu, respectuos.

Căpitanul Blaine se ridică încet în picioare, aruncând în jur priviri nesigure. Apoi îşi îndreptă umerii înguşti şi ridică privirea.

— Oameni buni! rosti el, cu un glas deodată hotărât şi răsunător. Oaspeţi şi prieteni…

Glasul i se stinse. Mulţimea tăcu şi Max auzi răsuflarea grea a căpitanului. Acesta îşi recăpătă stăpânirea de sine şi continuă:

— V-am adus… V-am adus cât am putut de departe.

Vocea i se stinse din nou. Privi un timp mulţimea, cu buzele cuprinse de un tremur uşor. Părea că nu va mai reuşi să continue. Oamenii începură să murmure. El însă urmă, iar larma se potoli imediat:

— Încă un lucru aş vrea să vă mai spun…

Se opri din nou. Pauza fu şi mai lungă, de această dată, şi când se sfârşi, glasul lui nu mai era decât o şoaptă.

— Îmi pare rău. Dumnezeu să vă aibă în pază!

Se întoarse şi porni spre uşă.

Bennett se grăbi să i-o ia înainte. Max îl auzi rostind calm şi apăsat:

— Faceţi loc, vă rog. Faceţi loc pentru domnul căpitan!

Nimeni nu mai scoase o vorbă până după plecarea sa. În spatele lui Max, o pasageră suspina în şoaptă.

Glasul limpede şi tăios al domnului Walther se făcu îndată auzit:

— V-aş ruga să nu plecaţi încă! Mai am câteva anunţuri de făcut!

Părea că ignoră scena la care fuseseră martori cu toţii, cu doar câteva clipe în urmă.

— A sosit clipa să clarificăm situaţia în care ne aflăm. După cum se poate vedea, această planetă seamănă mult cu Pământul nostru natal. Se vor face teste, pentru a determina dacă atmosfera este respirabilă şi aşa mai departe; medicul de bord şi inginerul-şef se ocupă chiar acum de acest lucru. Este foarte posibil ca această planetă să se dovedească propice vieţii oamenilor, poate chiar mai potrivită în acest sens decât e însăşi Terra. Până în prezent, nu deţinem niciun indiciu de viaţă civilizată. În principiu, acesta este un lucru bun. În legătură cu resursele noastre… La bordul lui Asgard se află o mare varietate de animale domestice, care vor putea fi de mare folos şi care trebuie îngrijite ca material de prăsilă. De asemenea, ne aflăm în posesia unui sortiment şi mai variat de plante, atât sub formă de seminţe, cât şi în serele hidroponice. Dispunem de un set limitat de unelte, care sunt însă adecvate muncilor necesare. Cel mai important mi se pare însă faptul că biblioteca navei conţine însăși esenţele culturii noastre. Si, de asemenea, fiecare dintre noi este posesorul anumitor talente şi tradiţii…

— Domnule Walther!

— Da, domnule Homsby!

— Încercaţi să ne spuneţi că intenţionaţi să ne abandonaţi aici?

Walther îi aruncă o privire plină de răceală.

— Nu. Nimeni nu va fi „abandonat”, cum spuneţi dumneavoastră. Puteţi rămâne la bordul navei şi veţi fi trataţi asemenea unor oaspeţi, atâta timp cât nava sau dumneavoastră veţi fi în viaţă. Sau până în momentul în care nava va ajunge la

destinaţia înscrisă pe bilet. Dacă va ajunge vreodată. Nu vă abandonează nimeni. Încercam doar să vă explic în mod rezonabil un secret care nu mai este de mult secret: nava s-a rătăcit.

Un suspin nerostit străbătu încăperea. Cu toţii ştiau acest lucru, dar până acum, nimeni nu afirmase oficial un fapt evident. Anunţul rostit sec de un ofiţer responsabil răsuna acum precum o sentinţă definitivă.

— Daţi-mi voie să vă reamintesc care este situaţia din punct de vedere legal, urmă domnul Walther. Cât timp nava s-a aflat în spaţiu, dumneavoastră, pasagerii, aţi fost supuşi autorităţii căpitanului, aşa cum prevede legea, şi, prin intermediul acestuia, aţi fost obligaţi să vă supuneţi mie sau altor ofiţeri. Acum însă, am aterizat. Dacă doriţi, puteţi pleca… sau rămâne. Din punct de vedere legal, aceasta nu este o escală prevăzută în program; dacă nava continuă drumul, vă puteţi întoarce la bord, redevenind pasageri. În acestea constă răspunderea pe care o port faţă de dumneavoastră. Vă spun însă deschis că, la ora aceasta, nu pot oferi niciun fel de garanţii că vom mai decola vreodată. Iată de ce vorbesc despre colonizare. Adevărul este că ne-am rătăcit.

În murmurul ce se iscă în sală, se auzi ţipătul isteric al unei femei, însoţit de bâlbâieli incoerente:

— … Acasă! Vreau să plec acasă! Duceţi-mă…

Glasul lui Walther se ridică deasupra rumorii:

— Dumont! Flannigan! Duceţi-o la infirmerie!

Apoi îşi continuă discursul, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat:

— Nava şi echipajul acesteia vă vor acorda întreaga asistenţă posibilă şi care va fi compatibilă cu răspunderea mea legală de-a menţine nava în stare de funcţionare; veţi fi ajutaţi în cazul în care doriţi să întemeiaţi o colonie. În ceea ce mă priveşte, sunt de părere că…

Un glas hotărât îl întrerupse:

— De ce vorbiţi despre „lege”? Aici nu există niciun fel de legi!

Walther nici măcar nu ridică tonul.

— Bineînţeles că există! Atâta timp cât nava se află în stare de funcţionare, există lege, indiferent la câţi ani-lumină distanţă

s-ar afla de cel mai apropiat port spaţial. Aşadar, cu toate că eu nu mai am nicio autoritate asupra celor ce urmează să părăsească nava, îi sfătuiesc pe aceştia ca, de cum vor fi coborât la sol, să organizeze o întâlnire în care să îşi aleagă conducătorii, care vor forma un guvern constituţional. În caz contrar, mă îndoiesc că veţi putea supravieţui.

— Domnule Walther.

— Da, domnule Daigler?

— Mi se pare evident că nu e momentul pentru a formula acuzaţii…

— Într-adevăr, e evident.

— Aşadar nu voi acuza pe nimeni, deşi bănuiesc că aş avea suficiente motive să o fac. Se întâmplă însă ca profesiunea mea să fie legată de economia colonizărilor.

— Excelent! Cunoştinţele dumneavoastră ne vor fi de mare folos.

— Lăsaţi-mă să termin! O condiţie fundamentală în supravieţuirea unei colonii izolate, pornind de la materiile prime de bază, este ca aceasta să fie îndeajuns de numeroasă. S-a constatat statistic: coloniile prea mici dau greş din pricina unor neajunsuri minore. E ca atunci când intri într-un joc cu miză mare având prea puţini bani: ai de două ori ghinion şi eşti falit. Privind în jur, îmi dau seama că suntem sub pragul minim acceptabil. De fapt…

— Asta-i tot ce avem la dispoziţie, domnule Daigler.

— Observ. Aş vrea să ştiu însă dacă putem conta pe echipajul navei?

Domnul Walther clătină din cap.

— Această navă nu va fi abandonată atâta timp cât vor exista destui oameni capabili să o conducă. Există întotdeauna o speranţă, fie ea cât de mică, de a regăsi drumul spre casă. Este, de asemenea, posibil ca o navă imperială de cercetare să ne dea de urmă. Îmi pare rău, dar răspunsul este negativ.

— Nu cred că aţi înţeles ceea ce voiam să spun. V-am anticipat răspunsul, deoarece mi-am închipuit că nu veţi fi de acord ca echipajul să se alăture coloniei. Putem însă conta pe sprijinul lor? Avem printre noi şase femei, care ar putea,

probabil, să ne perpetueze rasa. Asta înseamnă că următoarea generaţie a micii noastre naţiuni va fi mult redusă, din punct de vedere numeric. O asemenea colonie are toate şansele să se stingă, cu excepţia cazului în care fiecare bărbat prezent aici va munci zece ore pe zi, până la sfârşitul vieţii sale, pentru a da copiilor noştri o minimă probabilitate de reuşită. În ceea ce mă priveşte, am s-o fac cu plăcere, şi sper că toată lumea mi se va alătura. Dar, repet, va fi nevoie să ne adunăm toate puterile, pentru ca acei tineri, încă nenăscuţi, să poată supravieţui, peste treizeci de ani. Vom fi ajutaţi de echipaj?

Domnul Walther îi răspunse calm:

— Cred că puteţi conta pe sprijinul nostru.

— Asta e bine.

Un bărbat scund şi îndesat, roşu la faţă, al cărui nume Max nu îl cunoştea, îi întrerupse:

— Bine, pe naiba! Am de gând să dau în judecată compania şi pe fiecare dintre ofiţeri, în parte. Am să vă zbor afară din…

Max îl văzu pe Sam strecurându-se pe tăcute prin mulţime, până în spatele bărbatului, şi imediat, acesta încetă.

— Duceţi-l la infirmerie, porunci, sec, domnul Walther. Ne poate da în judecată şi mâine. Întâlnirea noastră s-a încheiat.

Max o luă alene spre cabina sa. Eldreth îl ajunse din urmă.

— Max, trebuie să stăm de vorbă!

— Cu plăcere, spuse Max, făcând cale întoarsă spre salon.

— Aş prefera să stăm de vorbă între patru ochi. Să mergem în cabina ta!

— Cum? Doamna Dumont ar face scandal, şi-apoi s-ar duce să-i spună domnului Walther.

— Cui crezi că-i mai pasă de aşa ceva? Regulile alea stupide nu mai există. N-ai observat ce s-a spus la întrunire?

— Cred că tu eşti cea care n-a auzit nimic!

O apucă hotărât de braţ şi porniră către sala cea mare. Se loviră însă nas în nas de domnul şi doamna Daigler, care mergeau în sens opus. Daigler i se adresă:

— Max, eşti ocupat?

— Da, răspunse Eldreth.

— Nu, spuse Max.

— Hmm... Cred că ar fi mai bine să supuneţi la vot. Aş vrea să-i pun lui Max câteva întrebări. N-am nimic împotrivă să fii şi tu de faţă, Eldreth, dacă mă poţi ierta că v-am deranjat.

Ea ridică din umeri.

— Poate dumneavoastră veţi reuşi să-l mai struniţi. Eu nu sunt în stare.

Intrară în cabina familiei Daigler, mai spaţioasă decât cea a lui Max, şi, culme a luxului, posedând două scaune. Cele două femei se aşezară pe pat, în vreme ce bărbaţii luară loc pe scaune. Daigler începu:

— Max, mi-ai făcut dintotdeauna impresia unui om care preferă să vorbească pe şleau. Există anumite lucruri pe care aş vrea să le ştiu, dar nu am vrut să le întreb în gura mare, la întrunire. Poate că tu m-ai putea lămuri.

— Am să încerc, dacă-mi va sta în putinţă.

— Am încercat să-l abordez pe domnul Simes, dar m-a trimis la plimbare în mod politicos. N-am reuşit să dau de căpitan. Oricum, n-ar avea rost, având în vedere cele întâmplate azi. Acum, lăsând la o parte matematica, mi-ai putea spune care sunt şansele noastre de a ne întoarce acasă? Una din trei, una dintr-o mie? Cât?

— Aăă, cred că nu vă pot răspunde exact.

— Spune-mi ce crezi tu.

— S-o luăm metodic... Nu ştim unde ne aflăm, dar ştim exact unde nu ne aflăm. Nu ne aflăm la cel puţin o sută de ani-lumină de niciuna dintre zonele explorate ale Galaxiei.

— De unde ştii acest lucru? Mi se pare o întindere cam mare pentru a putea fi explorată în săptămânile ce s-au scurs de când ne-am rătăcit.

— Aşa e. E un glob având grosimea de douăsprezece sute de trilioane de mile. Dar n-a fost nevoie să explorăm această regiune în amănunt.

— Si atunci?

— Ei bine, domnule, am examinat spectrele tuturor stelelor de magnitudinea întâi, ba chiar şi cele ale altora, mai mici. Niciuna dintre acestea nu figurează în cataloagele noastre. Unele dintre ele sunt uriaşe şi ar apărea ca fiind de primă magnitudine oriunde, la o distanţă de o sută de ani-lumină. S-ar afla, în mod

sigur, în cataloage, dacă vreo navă de cercetare s-ar fi aflat vreodată la o asemenea distanţă de ele. Aşa se face că suntem absolut siguri că ne aflăm mai departe decât a ajuns vreodată omul. De fapt, cred că n-am fost îndeajuns de generos. Imaginaţi-vă un glob de două ori mai gros, de opt ori mai mare, si tot n-ar fi de ajuns. Suntem, într-adevăr, rătăciţi.

— Îhîm… Mă bucur că n-am pus aceste întrebări în salon. Există vreo posibilitate ca să aflăm vreodată unde suntem?

— Oh, desigur! Au mai rămas mii de stele de examinat. La ora aceasta, Kelly se ocupă, cred, exact cu acest lucru.

— Deci, în acest caz, care ar fi şansele noastre?

— Aş spune că sunt excelente. Dacă nu după stelele izolate, ne-am putea orienta după norii globulari. Vă daţi seama că Galaxia are aproximativ un diametru de o sută de mii de ani-lumină şi nu putem vedea decât stelele cele mai apropiate. Dar norii globulari constituie nişte repere la fel de sigure.

În minte, Max mai adăugă ceva: „Asta, cu condiţia să ne aflăm în galaxia care trebuie!” Nu simţea însă nevoia de a-i împovăra cu această destăinuire dezamăgitoare.

Daigler răsuflă uşurat, şi scoase din buzunar un trabuc.

— E ultimul din rezerva mea, dar cred că pot risca să mi-l aprind acum. Vezi, Maggie, se pare că nu va fi nevoie să înveţi să faci săpun din cenuşă şi nici să împleteşti răchită. Indiferent dacă asta se va întâmpla peste un an sau peste cinci, vom ajunge, până la urmă, acasă.

— Mă bucur din suflet! spuse ea, aranjându-şi coafura sofisticată cu degetele ei având unghii superb îngrijite. Nu cred că aş fi reuşit să mă obişnuiesc cu asemenea munci.

— Aşteptaţi, se pare că nu m-aţi înţeles!

— Poftim? Cum adică, Max?

— N-am spus că ne vom putea întoarce acasă. Am afirmat doar că e aproape sigur că vom reuşi să aflăm unde suntem.

— Si care-i diferenţa? Aflăm, şi apoi putem porni spre casă.

— Nu tocmai, căci suntem la cel puţin o sută de ani-lumină distanţă de spaţiul cunoscut.

— Şi ce dacă? Nava aceasta poate parcurge o sută de ani-lumină dintr-un salt. Cât am parcurs între cele două escale? Aproape cinci sute de ani-lumină, nu?

— Da, dar…

Max se întoarse spre Eldreth.

— Tu înţelegi ce vreau să spun, nu-i aşa?

— Da, cred că da. Povestea aceea cu eşarfa?

— Exact! Domnule Daigler, e foarte adevărat că Asgard poate parcurge o sută de ani-lumină dintr-un salt, ba chiar mai mult. Acest lucru se poate face însă numai în punctele de congruenţă calculate şi explorate. Nu cunoaştem niciun astfel de punct pe o rază de o sută de ani-lumină. Şi nici nu vom putea afla, chiar de-am şti unde suntem, pentru că ştim exact unde nu ne aflăm. Înţelegeţi? Asta înseamnă că nava va trebui să călătorească la viteza maximă vreme de o sută de ani, poate chiar mai mult, doar într-o primă etapă a călătoriei.

Domnul Daigler contemplă gânditor scrumul trabucului său, apoi scoase un cuţitaş de buzunar şi secţionă capătul aprins.

— Cred c-ar fi mai bine să păstrez restul. Iar tu, Maggie, apucă-te şi studiază metodele de producere a săpunului de casă. Mulţumesc, Max. Tatăl meu a fost fermier, cred c-aş putea deveni şi eu.

Mânat de un impuls de moment, Max spuse:

— V-aş putea ajuta şi eu, domnule.

— Bineînţeles, ne-ai spus doar că ai fost tu însuţi fermier! Cred că te pricepi.

Privirea i se mută spre Eldreth.

— Ştiţi ce-aş face dacă aş fi în locul vostru, copii? L-aş ruga pe căpitan să ne căsătorească imediat. În felul acesta, aţi fi pregătiţi cum se cuvine pentru a trăi în colonie.

Max roşi ca sfecla şi nu îndrăzni să o privească pe Ellie.

— Din păcate, cred că nu e posibil. Sunt membru al echipajului şi nu mi se va permite să mă alătur coloniei.

Daigler îl privi ciudat.

— Cât devotament! Sunt convins, în acest caz, că Ellie va şti să îşi aleagă un soţ din rândul pasagerilor burlaci.

— Fără îndoială! întări Ellie, netezindu-şi fusta, cu un aer de modestie.

— Vino, Maggie. Vii şi tu, Eldreth?

17

CHARITY

După nicio săptămână, Charityville devenise o realitate palpabilă. Avea un primar, domnul Daigler, o stradă principală numită Hendrix Avenue, ba chiar şi o pereche de tineri căsătoriţi. Cununia domnului Arthur cu micuţa Becky Weberbauer fusese oficiată de primar în prezenţa tuturor locuitorilor micii aşezări. Cea dintâi cabană, aflată în curs de construire, fusese rezervată mirilor. De fapt, era o cocioabă de lemn, destul de primitivă, ceea ce nu era de mirare, deoarece, dacă unii dintre colonişti văzuseră poze sau filme cu case din bârne, niciunul dintre aceştia nu mai construise vreodată aşa ceva.

În noua comunitate domnea o atmosferă plină de speranţă, de încurajări reciproce, ba chiar de voie bună. În aer plutea aroma noilor începuturi, a gândurilor măreţe pentru viitor, încă mai dormeau la bordul navei şi tot acolo îşi luau micul dejun, după care îşi împachetau prânzul şi se duceau să muncească din greu, bărbaţi şi femei laolaltă, până la sfârşitul zilelor ce li se păreau prea scurte, un lucru firesc, de vreme ce Charity se rotea în jurul propriei sale axe în douăzeci şi una de ore. Se întorceau la navă o dată cu căderea nopţii, cinau, iar unii mai găseau resurse de energie chiar şi pentru a mai dansa puţin, înainte de a merge la culcare.

Charity părea a-şi justifica numele primit. Zilele erau înmiresmate, nopţile blânde, şi mai frumoase decât oriunde în Galaxie. Steaua căreia îi spuneau simplu Soarele era însoţită de mai multe comete decât oricare altă stea. Noaptea, un uriaş cu coadă stufoasă brăzda cerul, de la zenit spre orizontul vestic, îndreptându-se spre Soare. Un altul, ceva mai mic, dar care pe Pământ ar fi stârnit entuziasmul observatorilor strânşi pe coline pentru a-l admira, se apropia dinspre nord. Alte două comete împodobeau cerul spre sud cu filigrane de foc.

O consecinţă a trecerii cometelor era, în chip logic, abundenţa de meteoriţi. Fiecare noapte îşi avea ploaia sa de stele

căzătoare, fiecare amurg părea a se sfârşi precum Sărbătoarea Uniunii Solare, cu un foc de artificii.

Nu descoperiseră niciun animal primejdios. Unii dintre colonişti raportaseră observarea unor creaturi asemenea centaurilor, de mărimea poneilor de Shetland, dar acestea se dovediseră timide, luând-o la fugă de cum fuseseră zărite. Forma predominantă a vieţii animale era alcătuită din mamifere marsupiale, de diferite mărimi şi înfăţişări. Nu existau păsări, dar vieţuia aici o specie de zburătoare nemaiîntâlnită: erau nişte fiinţe asemănătoare meduzelor, cu o înălţime de aproximativ un metru şi jumătate, ce se comportau precum nişte baloane însufleţite. Păreau a poseda control muscular asupra pungilor de aer din care le era format trupul, putând să se înalţe sau să coboare, ba chiar, nu se ştie cum, să înainteze în sens opus brizei călduţe. Când vântul se înteţea, rămâneau ancorate în coroana copacilor sau se lăsau să plutească liber pe aripile vântului.

Se pare că Charityville le trezise interesul, căci atârnau în aer deasupra şantierului de construcţii, învârtindu-se leneş, în cercuri largi, de parcă ar fi vrut să cuprindă totul într-o privire. Nu se apropiau niciodată prea mult. Unii dintre colonişti propuseseră să împuşte una dintre creaturi, pentru a o putea examina în amănunt, dar domnul Daigler le interzisese să o facă.

Mai exista încă un soi de animale. Sau, mă rog, se părea că există. Îi numiseră „fricoşi”, fiindcă nimeni nu văzuse mai mult decât o siluetă care se pitea după un trunchi de copac sau după o stâncă, de cum cineva îşi îndrepta privirile în direcţia respectivă. Între baloanele stranii şi „fricoşii” care, poate, nici nu existau cu adevărat, coloniştii simţeau interesul, nu neapărat agresiv, al vecinilor lor pentru colonia ce se năştea.

Maggie Daigler – cu toţii îi spuneau Maggie de-acum – îşi lăsase deoparte bijuteriile, îmbrăcase o salopetă din garderoba navei şi îşi împletise părul într-un coc auster. Unghiile îi erau acum scurte şi nu rareori pline de murdărie. Arăta însă mult mai tânără şi, în mod sigur, mai fericită.

De fapt, toată lumea era fericită, cu excepţia lui Max.

Ellie începuse să îl evite. Max îşi blestema gura slobodă de trei ori pe zi şi de patru ori pe noapte. Sigur, Daigler vorbise în necunoştinţă de cauză, dar avusese oare vreun rost ca el să-şi deschidă gura ca să pună piciorul în prag? Desigur, nu se gândise niciodată în mod serios să se căsătorească cu Ellie, dar, la naiba, poate că aveau să fie nevoiţi să rămână aici pe veci. „Probabil”, nu „poate”, se corecta apoi. Cu timpul, interdicţia de a se alătura coloniei avea să fie abolită şi, într-un asemenea caz, ce rost avea să se pună rău cu singura fată de seama sa?

Un astronavigator e preferabil să rămână burlac, dar un fermier are nevoie de o nevastă. E plăcut să ştii că ai pe cineva acasă care îţi găteşte mâncăruri gustoase, când tu eşti afară, pe câmp, la muncă. Aşa ar trebui să fie întotdeauna: mamă-sa era excepţia care confirma regula. Dar Ellie n-avea să-i semene niciodată lui mamă-sa: era puternică şi avea simţ practic; cu puţin antrenament, avea să devină o soţie perfectă.

Pe deasupra, era cea mai frumoasă fată pe care o cunoscuse vreodată Max, acum, când ştia cum să o privească.

Când, profitând de o dispensă specială, domnul şi doamna Dumont se mutară în colonie, Max simţi că venise momentul să acţioneze. De vreme ce la bordul navei nu mai rămăsese niciun pasager, stewardul-şef şi soţia sa nu puteau fi împiedicaţi să plece. Asta îi dădu lui Max o idee. Ceru să fie primit de către primul ofiţer.

— Sunt aspirantul astronavigator Jones, domnule.

Walther ridică ochii spre el.

— Cred că m-aş prezenta drept „astronavigatorul secund Jones”, dacă aş fi în locul tău. Vino înăuntru şi treci la subiect.

— Domnule, tocmai despre asta aş fi vrut să stăm de vorbă.

— Zău? Cum aşa?

— Vreau să revin la calificarea mea iniţială.

— Cum? Preferi să devii cartograf, şi nu astronavigator? Ce diferenţă crezi că mai există, la ora actuală?

— Nu, domnule, aş vrea să redevin steward clasa a treia, aşa cum am fost iniţial.

Walther îl privi înmărmurit.

— Ceva nu-mi miroase a bine în chestia asta. Povesteşte-mi!

Cu chiu, cu vai, Max îşi povesti neînţelegerile avute cu Simes. Încercă să fie obiectiv şi încheie, având senzaţia neplăcută că întreaga poveste nu părea a fi decât o copilărie. Walther îl întrebă:

— Eşti sigur că aşa stau lucrurile? Domnul Simes nu s-a plâns niciodată de tine.

— Sunt convins. Dar e adevărat. Puteți să-l întrebați pe Kelly.

Walther se gândi o vreme.

— Domnule Jones, eu n-aş da prea mare importanţă unor asemenea lucruri. La vârsta dumitale, atare conflicte de personalitate par adesea mai grave decât sunt în realitate. Sfatul meu e să dai totul uitării şi să îţi vezi de treabă. Voi sta de vorbă cu domnul Simes despre eliminarea ta din cabina de comandă. Mă surprinde acest lucru şi nu cred că este corect.

— Nu, domnule.

— Cum adică „, nu, domnule”?

— Vreau să mă întorc la compartimentul intendenţă.

— Poftim? Nu te înţeleg.

— Domnule, vreau să mă alătur coloniei. La fel ca şi stewardul-şef Dumont.

— Aha… începe să se facă lumină!

Walther lovi cu palma în tăblia mesei, cu un gest teatral.

— Răspunsul este categoric: nu! Sub niciun motiv!

— Domnule?

— Te rog să mă înţelegi. Nu e vorba de vreo discriminare. Dacă ai fi fost doar un simplu grăjdar, şi nimic mai mult, aş fi luat poate în considerare cererea ta, în anumite circumstanţe. Dar tu eşti astronavigator. Doctorul Hendrix a murit. Căpitanul Blaine… Ai văzut şi tu în ce stare se află. S-ar putea să-şi revină, dar nu putem conta pe asta. Domnule Jones, atâta timp cât există o speranţă, oricât de palidă, ca această navă să decoleze de aici, atâta timp cât mai avem personalul necesar bunei sale funcţionări, niciun astronavigator, niciun cartograf, niciun informatician nu va fi eliberat din funcţie, sub niciun motiv. Înţelegi asta, nu-i aşa?

— Cred că da, domnule. Am înţeles.

— Mă bucur. Între noi fie vorba, am de gând ca, de îndată ce colonia va fi în stare să se descurce, măcar temporar, fără

sprijinul nostru, să plasăm nava pe orbită, pentru ca voi, specialiştii, să vă puteţi continua cercetările. Bănuiesc că nu puteţi face mare lucru de aici, având în vedere atmosfera?

— Nu, domnule. Instrumentele de care dispunem au fost proiectate pentru a fi folosite în spaţiu.

— Atunci, ne-am înţeles.

Domnul Walther tăcu vreme de câteva clipe, apoi adăugă:

— Domnule Jones… Max, nu-i aşa? Pot să-ţi vorbesc aşa, ca între bărbaţi?

— Poftim? Da, desigur, domnule.

— Mmmm… Max, poate că nu e treaba mea, dar aş vrea să o iei ca pe un sfat părintesc. Dacă ai ocazia să te căsătoreşti, şi vrei să o faci, nu este nevoie să te alături coloniei. Dacă vom rămâne aici, cu timpul, nu va mai conta dacă faci parte din echipaj sau din comunitatea coloniei. Dacă plecăm, soţia ta ne va însoţi.

Max roşi până în vârful urechilor. Habar n-avea ce să răspundă.

— E doar o idee, însă ar fi o soluţie bună, în cazul în care te-ai hotărî să faci un asemenea pas.

Walther se ridică în picioare.

— Ce-ar fi să-ţi iei o zi liberă? Du-te şi fă o plimbare. Aerul proaspăt are să îţi priască, ai să vezi! Vorbesc eu cu domnul Simes.

În loc să îl asculte pe primul ofiţer însă, Max plecă să-l caute pe Sam. Nu îl găsi la bordul navei, apoi află că acesta coborâse la sol. O luă pe urmele lui şi parcurse jumătatea de milă care despărţea nava de Charity viile.

Înainte de a ajunge la clădirea aflată în construcţie, zări o siluetă izolată, stând mai la o parte. Curând, realiză că era Eldreth. Ea se îndreptă spre el şi se proţăpi în faţa lui cu mâinile în şolduri, siluetă fragilă purtând o salopetă murdară de noroi.

— Bună, Ellie! Ce mai faci?

— Iar începi cu veşnicele-ţi texte! Mă eviţi. Vreau să-mi explici de ce, chiar acum!

Nedreptatea implicită a spuselor fetei îl lăsă cu gura căscată.

— Dar… Uite ce e, Ellie, lucrurile stau cu totul altfel. Tu ai fost cea care…

— Veşnica poveste! Parc-ai fi Chipsie, prinsă cu mâna până la cot în borcanul cu dulceaţă! Voiam doar să te anunţ, Don Juan ratat ce eşti, că n-am de gând să mă căsătoresc cu nimeni, anul acesta. Aşa că poţi să îţi vezi liniştit de treburile tale atât de importante!

— Dar, Ellie… începu el, cuprins de disperare.

— Vrei să-ţi dau şi în scris, să ai patalama la mână?

Ea îl privi sfidătoare o vreme, apoi izbucni în râs, scărpinându-şi nasul.

— Of, Max, eşti atât de copilăros, încât mereu reuşeşti să-mi trezeşti sentimente materne! Când eşti supărat, mutra ţi se lungeşte de parc-ai fi un catâr. Uite ce e, hai s-o lăsăm baltă!

— Dar, Ellie… Bine, fie cum vrei tu!

— Suntem prieteni?

— Prieteni!

Ea răsuflă uşurată.

— Mă simt mai bine. Nu ştiu de ce, dar nu reuşesc niciodată să mă supăr pe tine. Încotro mergeai?

— Nicăieri. Am pornit la plimbare.

— Foarte bine! Am să te însoţesc. Aşteaptă-mă doar două clipe, până când mă duc să o iau pe Chipsie.

Se întoarse şi strigă:

— Mr. Chips! Chipsie!

— N-o văd nicăieri.

— Îi dau eu de urmă!

O luă la fugă şi se întoarse curând având căţelul-păianjen pe umăr şi un pachet sub braţ.

— Mi-am luat raţia de prânz. Putem s-o facem pe din două, dacă vrei.

— Nu cred că vom sta chiar atât de mult. Noroc, Chipsie!

— Noroc, Max. Bomboane?

El se scotoci prin buzunare şi scoase un cub de zahăr pe care îl luase cu sine în urmă cu mai multe zile, tocmai în acest scop; căţelul-păianjen îl acceptă cu seriozitate şi spuse:

— Mulţumesc.

— Ba eu zic că vom sta destul de mult, îl contrazise Ellie. Unii spuneau că au văzut o herghelie de centauri dincolo de deal şi-aş vrea să mergem să-i vedem.

— Nu cred că e indicat să ne îndepărtăm prea mult, protestă Max. Nu crezi că ţi se va simţi lipsa?

— Mi-am îndeplinit norma pe ziua de azi. Nu observi ce bătături am? se strâmbă ea. I-am spus domnului Homsby că m-am săturat de predicile de genul „aşa nu vom termina niciodată”, şi că n-are decât să-şi găsească un alt partener care să îi ţină scândura în vreme ce el se chinuieşte să bată un amărât de cui!

El se dădu bătut, nu fără oarecare plăcere. Porniră la deal, printr-un crâng, care se transformă foarte curând într-o pădure de conifere primitive. Mr. Chips părăsi umărul lui Ellie şi se căţără într-un copac. Max se opri.

— Nu crezi că ar fi mai bine să o prindem?

— Îţi faci prea multe griji. Chipsie n-ar îndrăzni să fugă de noi, i-ar fi o frică de moarte să rămână singură. Chipsie! Vino aici, scumpo!

Căţelul-păianjen se legănă printre crengi, ajungând chiar deasupra lor, şi aruncă un con în direcţia lui Max. Apoi izbucni într-un râs ascuţit.

— Ai văzut? Nu vrea decât să se joace!

Dealul pe care îl urcau era destul de înalt, iar Max descoperi că aptitudinile sale de fecior de la munte se pierduseră, în mare măsură, de când hoinărea printre stele. O cărăruie şerpuia în sus, printre trunchiurile copacilor. Dar Max mai păstra încă multe dintre calităţile sale de muntean, căci nu uita nicio clipă să îşi noteze în minte tot soiul de repere, pentru întoarcere. Într-un târziu, ajunseră pe creastă. Ellie se opri.

— Probabil c-au plecat, spuse ea, dezamăgită, contemplând panta lină care se întindea dincolo de culme. Ba nu! Uite-i! Vezi? Sunt vreo două duzini de punctişoare ceva mai închise la culoare.

— Îhîm… Da, îi văd!

— Hai să mergem mai aproape! Vreau să-i pot vedea mai bine!

— Mă întreb dacă e înţelept ceea ce vrei tu să facem? Ne-am cam îndepărtat de navă, iar eu nu sunt înarmat…

— Dar sunt inofensivi!

— În pădurea asta s-ar putea afla şi alte fiinţe.

— Dar ne plimbăm prin pădure de o grămadă de vreme şi n-am văzut decât nişte spiriduşi zburători!

Ellie se referea la cele două creaturi-baloane, care îi urmăriseră, plutind deasupra cărării. Se obişnuiseră atât de mult cu ele, încât ajunseseră să nu le mai dea deloc atenţie.

— Ellie, e timpul să ne întoarcem.

— Nu.

— Ba da! Sunt răspunzător pentru tine. Ţi-ai văzut centaurii, ce mai vrei?

— Max Jones, află că sunt un cetăţean liber. N-ai decât să porneşti înapoi, dacă aşa doreşti, eu însă am să arunc o privire mai îndeaproape la animalele acelea, ponei, sau vite, sau ce-or fi fiind!

Spunând acestea, începu să coboare panta.

— Bine… Dar stai puţin, trebuie să mă orientez.

Privi roată, fixându-şi în minte detaliile întregii zone, apoi o porni pe urmele ei. De fapt, nu-i părea rău că aveau să se mai plimbe o vreme şi nici n-avea de gând să o mai bată la cap; îi trecuse prin minte că aceasta avea să fie o ocazie nesperată de a-i explica lui Ellie ce voia de fapt să spună, atunci când stătuseră de vorbă cu domnul Daigler. Poate că avea să abordeze, aşa, în general, subiectul viitorului. N-avea să meargă până la a-i vorbi despre căsătorie, deşi, cine ştie, poate că va avea de spus câte ceva şi despre acest subiect, nu neapărat în mod concret. Totul depindea de modul în care avea să abordeze chestiunea.

Dar cum poţi aborda un asemenea subiect? Nu poţi spune, aşa, tam-nisam: „Uite spiriduşii zburători, ce-ar fi să ne căsătorim?!”

Ellie se opri, aşteptându-l.

— Uite spiriduşii zburători! îi arătă ea. Am impresia că se îndreaptă exact către herghelie.

Max se încruntă.

— Poate. Crezi că pot conversa cu centaurii?

Ea izbucni în râs.

— Chestiile alea?

Apoi îl măsură atentă, din cap până-n picioare.

— Maxie, tocmai mi-am dat seama de ce-mi bat eu mereu capul cu tine!

I-auzi?! Poate că ea avea să îl conducă exact la subiectul pe care ar fi vrut să îl abordeze.

— De ce?

— Fiindcă îmi aminteşti de Putzie. Ai aceeaşi privire încurcată pe care o avea el.

— Putzie? Cine-i Putzie?

— Putzie e bărbatul de care a vrut tata să mă îndepărteze, atunci când m-a expediat pe Pământ. Din cauza lui am fost dată afară din cele trei şcoli, dorindu-mi să mă întorc pe Hespera. Numai că, între timp, tata s-ar putea să fi reuşit să îl expedieze şi pe el undeva… Tatăl meu e un om de la care nu ştii la ce te poţi aştepta. Vino încoace, Chipsie! Nu te îndepărta prea mult! Ţi-ar plăcea Putzie, sunt convinsă de asta! E drăguţ. Chipsie, opreşte-te!

Max însă îl ura deja pe bietul Putzie.

— Nu c-aş vrea să te întristez, spuse el, maliţios, dar eu aş zice că mai e cale lungă până pe Hespera…

— Știu. Hai să schimbăm subiectul…

Îl privi din nou, la fel de atentă.

— Ştii, s-ar putea să te am şi pe tine în vedere, ca pe-o rezervă, dacă te hotărăşti să nu mai fii atât de ţâfnos.

Înainte ca el să fi apucat să se gândească la o replică potrivită, ea pornise deja la vale.

Centaurii – numele părea să li se potrivească de minune, deşi partea inferioară a trupului lor nu aducea chiar atât de mult cu cea a unui cal, şi nici cea superioară nu era decât vag umanoidă – se adunaseră la poalele dealului, nu departe de liziera pădurii. Nu păşteau, dar lui Max îi venea greu să afirme că făceau ceva anume. Cei doi spiriduşi pluteau deasupra grupului, manifestând faţă de acesta un interes similar cu cel pe care îl arătaseră faţă de oameni. Ellie insistă ca ei să se apropie de marginea luminişului, pentru a-i vedea mai bine.

Lui Max, fiinţele acestea îi aminteau de clovnii costumaţi în cai. Chipurile lor aveau o expresie caraghioasă, naivă; păreau lipsiţi de creier. Aparţineau clasei marsupialelor, iar buzunarele lor atârnau ca nişte burţi proeminente. Ori erau cu toţii femele,

ori, la această specie, şi masculii aveau marsupiu. Mai mulţi centauri mititei se învârteau printre picioarele adulţilor.

Unul dintre pui îi zărise şi porni la trap către ei, fornăind şi adulmecându-i. Cel mai solid dintre adulţi o luă pe urmele sale, desprinzându-se de herghelie, pentru a-l supraveghea pe cel tânăr. Mânzul se cabră şi se opri, la vreo opt metri distanţă de Max şi Ellie.

— Vai, ce dulce e! exclamă Ellie, după care mai înaintă câţiva paşi către micul centaur.

Îngenunche şi întinse mâinile spre el.

— Vino încoace, micuţule! Hai la mama!

Max porni după ea.

— Ellie! întoarce-te!

Centaurul adult îşi introduse unul dintre membrele anterioare în marsupiu şi scoase de acolo un obiect, pe care se apucă să îl rotească pe deasupra capului, aşa cum *gaucho* din America de Sud își învârt lasourile.

— Ellie!

Max ajunse lângă ea, exact în clipa în care centaurul dădea drumul acelui obiect prelung, asemenea unei frânghii. „Lasoul” îi atinse şi se încolăci,» lipindu-i unul de altul. Ellie ţipă, iar Max începu să se zvârcolească, încercând să scape de frânghia aceea, sau ce altceva va fi fost. Zadarnic! Erau înlănţuiţi precum Laocoon.

O altă bucată de frânghie şuieră prin aer, încolăcindu-i. Apoi alta.

Mr. Chips o urmase pe Ellie. Acum o luă la fugă, chiţcăind înspăimântată. Se opri la liziera pădurii şi scoase un ţipăt sfâşietor:

— Max! Ellie! Înapoi! Vă rog, înapoi!

18

CIVILIZAŢIE

Ellie nu leşină şi nici nu deveni isterică. După acel prim ţipăt involuntar, următoarele-i cuvinte fură rostite cu calm, simplu:

— Max, îmi pare rău. E numai vina mea.

Cuvintele acestea fură rostite aproape în urechea lui Max, într-atât de strâns îi încolăciseră frânghiile. El scrâşni printre dinţi:

— Scăpăm noi de-aici, nu-ţi face griji!

Continuă să se zvârcolească, trăgând de frânghii.

— Nu te mai agita, îi spuse ea, liniştită. Nu faci decât să sporeşti strânsoarea. Cred că ar fi mai bine să încercăm să-i convingem să ne dea drumul.

Ellie avea dreptate. Cu cât se lupta mai vârtos, cu atât sporea apăsarea de menghină a frânghiilor care îi înlănţuiseră.

— Încetează, te rog! insistă Ellie. E doar mai rău! Mă doare!

Max se lăsă păgubaş.

Centaurul adult se apropie şi îi cercetă plin de curiozitate. Chipul său turtit părea şi mai caraghios, văzut de aproape, iar în ochii săi negri sclipea o lucire uimită. Mânzul se apropie, la rândul său, din direcţie opusă, adulmecându-i curios, şi nechezând ascuţit. Adultul scoase un muget, ca o mustrare, şi mânzul făcu un pas înapoi, ruşinat, după care se întoarse la restul hergheliei, în galop.

— Nu te nelinişti, şopti Ellie. Cred că se temeau că i-am putea face vreun rău copilului. Poate că nu vor decât să ne vadă mai de aproape şi-apoi au să ne dea drumul.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar m-aş simţi mult mai bine dacă aş reuşi să-mi scot briceagul.

— Mă bucur că nu poţi! Aici e nevoie de diplomaţie.

Întreaga herghelie se adună în jurul lor, cercetându-i; centaurii îşi adresau unii altora o mare varietate de sunete, de la mugete la nechezaturi, şi până la un soi de zgomote situate între un fornăit şi o tuse seacă. Max îi asculta, uimit.

— Asta-i un limbaj! exclamă el.

— Bineînţeles! Şi ce n-aş da să-l fi studiat pe când eram la Miss Mimsey!

Cel mai mare dintre centauri se apleacă deasupra lor şi le atinse legăturile. Acestea se mai lărgiră, fără a le permite însă să se dezlege. Max şuieră:

— Cred că se pregătesc să ne dezlege. Fii gata de fugă!

— Da, şefule.

Un alt centaur scoase din marsupiu o altă bucată de frânghie din acelaşi soi straniu. Apoi se lăsă în genunchi şi trecu unul dintre capetele ei peste glezna lui Max. „Frânghia” îşi curbă capătul, şi glezna lui Max fu prinsă parcă în cătuşe; Ellie avu parte de un tratament similar. Apoi centaurul mai înalt atinse frânghiile care îi ţineau lipiţi unul de altul, iar acestea se desfăcură pe dată, căzând la pământ. Şerpuiră o clipă, apoi centaurul le ridică şi le introduse înapoi în marsupiu.

Centaurul care le imobilizase gleznele îşi înfăşurase între timp capetele frânghiilor ce porneau de la gleznele celor doi în jurul părţii superioare a corpului său, ca o centură. După un schimb de mugete înfundate cu cel ce părea a fi căpetenia, atinse în mod repetat legăturile şi… ca prin minune, acestea se lungiră cu câţiva metri, devenind mai subţiri, de parcă ar fi fost din gumă de mestecat. Max îi trecu pe furiş briceagul lui Ellie, şoptindu-i:

— Încearcă să-ţi tai legăturile, dacă poţi, şi-apoi ia-o la fugă. Între timp, eu voi avea grijă să le dau de lucru.

— Nu, Max.

— Ba da! La naiba, nu mai fi atât de încăpăţânată, ai făcut şi aşa destule prostii!

— Bine, Max! oftă Ellie, luând briceagul.

Încercă să taie strania legătură, chiar lângă nodul care îi imobiliza glezna. Centaurii nu încercară să o împiedice, ci se mulţumiră să o plivească, plini de o uimire binevoitoare. Se uitau de parcă n-ar fi văzut în viaţa lor un cuţit şi nici nu ştiau la ce-ar putea folosi acesta. Într-un târziu, Ellie renunţă.

— N-are niciun rost, Max. Parc-aş încerca să tai duraplastic.

— Mă mir. Cuţitaşul ăsta e ascuţit ca un brici. Lasă-mă să încerc şi eu!

Dar nici el nu avu mai mult noroc. Herghelia se puse în mişcare, determinându-l să renunţe la încercarea sa: ori mergea de bunăvoie, ori se lăsa târât. Reuşi să închidă la loc lama briceagului, în vreme ce ţopăia într-un picior, încercând să îşi menţină echilibrul. După câţiva metri parcurşi la pas, grupul porni la galop, la un semnal dat de căpetenie, precum cavaleria de odinioară.

Ellie se împiedică şi fu târâtă. Max se lăsă pe vine, îşi apucă frânghia şi începu să strige:

— Opriţi-vă!

Cei care îi făcuseră prizonieri se opriră şi priviră în urmă, de parc-ar fi vrut să îşi ceară scuze. Max se înfurie.

— Uite ce e, tâmpiţilor! Noi nu suntem în stare să ţinem pasul cu voi, nu suntem cai!

Apoi se aplecă spre Ellie:

— Te-ai lovit?

— Cred că nu, răspunse aceasta, dar în colţul ochilor îi luceau lacrimi. Dacă pun mâna pe animalul ăla ticălos, va fi vai de el!

— Te-ai zgâriat la mână.

— Nu mor eu dintr-atâta. Spune-le măcar s-o ia mai încet, vrei?

Văzându-i din nou în picioare, monstrul porni din nou, la galop. Căzură iar, şi Max se agăţă de „frânghie”, obligându-i să se oprească. De data aceasta, căpetenia îşi părăsi locul din fruntea hergheliei, pentru a se consulta cu cel în a cărui grijă fuseseră lăsaţi. Max luă şi el parte la discuţia lor, suplinind prin vehemenţă lipsa de eficienţă semantică.

Se pare că reuşise să se facă înţeles; cel de care erau legaţi renunţă la galop în favoarea unui trap uşor, lăsând restul hergheliei s-o ia înainte. Un alt centaur se desprinse de grup şi se postă în urma lor, în chip de ariergardă. Unul dintre baloanele însufleţite, care până atunci plutise deasupra hergheliei, porni înapoi, aninându-se deasupra lui Max şi Ellie.

***

Ritmul devenise de-acum aproape suportabil, fiind aproximativ cel al unei plimbări grăbite. Îşi croiau cale pe fundul plat al văii, prin iarba deasă ce le ajungea până la genunchi, într-un fel, iarba le era de folos, deoarece monstrul care îi trăgea

părea să fie de părere că una sau două căzături la fiecare o sută de metri echivalau cu o eficienţă optimă. Gardianul lor nu îşi pierdea niciodată răbdarea atunci când cădeau; se oprea şi aştepta ca ei să se ridice, după care pornea însă imediat, spre disperarea celor doi prizonieri. Max şi Ellie încetară a-şi mai vorbi; gâtul le luase foc, din pricina eforturilor lor disperate de a ţine pasul. Un râuşor firav îşi şerpuia cursul de-a lungul văii; centaurul îl traversă cu uşurinţă, dintr-un salt. Oamenii însă nu aveau agilitatea necesară unei asemenea acrobaţii. În mijlocul apei, Ellie se opri; se aplecă şi bău. Max obiectă:

— Ellie! N-ar trebui să bei… Nu ştii cât e de curată!

— Sper să mă otrăvesc şi să mor naibii! Max, nu mai pot merge mai departe…

— Rezistă, fetiţo! Scăpăm noi, până la urmă! Am fost atent la drum…

Şovăi o clipă, apoi se aplecă şi el şi bău pe săturate. Centaurul îi lăsă să termine de băut, apoi smuci de „frânghie”.

Dincolo de râu, începea pădurea care urca pe versantul dealului. Crezuseră că nu puteau fi mai obosiţi decât atunci când începuseră să urce. Se înşelaseră. Centaurul era agil ca o capră neagră şi fu uimit de faptul că urcuşul li se părea greu. La un moment dat, Ellie se prăbuşi şi refuză să se mai ridice. Centaurul se îndreptă spre ea şi o zgâlţâi fără menajamente cu copita sa cu trei degete.

Max se repezi şi îl lovi cu ambii pumni deodată. Centaurul nu schiţă niciun gest de ripostă, mulţumindu-se să îi privească cu aceeaşi uimire tâmpă. Ariergarda îi ajunse din urmă şi conversă cu celălalt centaur. Îi lăsară să se odihnească vreo zece minute. Max se aşeză lângă Ellie şi o întrebă neliniştit:

— Ti-e mai bine?

— Taci, nu mai vorbi.

Foarte curând, paznicul se îndreptă spre ei şi îl determină să se ridice, lovindu-l cu copitele, în vreme ce ariergarda se ocupa de Ellie, pe care o sili să se ridice, de voie, de nevoie, în picioare, trăgând cu putere de frânghie. Centaurii îi lăsară să se mai odihnească de două ori. După un marş nesfârşit, când soarele începuse deja să coboare spre apus, ajunseră în cele din urmă pe un podiş împădurit. Continuară să înainteze printre

copaci. Numărând paşii, Max estimă că mai parcurseseră o milă, deşi. Picioarele sale obosite îi strigau că fuseseră zece. Într-un târziu, se opriră.

Se aflau într-un soi de luminiş, un spaţiu deschis acoperit cu ace de brad. Paznicul lui Max încolăci capătul „lesei” lui Max la baza unui copac, iar celălalt centaur făcea acelaşi lucru cu Ellie, la rădăcina altui copac, situat la vreo cincisprezece metri distanţă. Apoi, scuturând ciudatele „frânghii”, le prelungiră până când cei doi prizonieri ajunseră unul lângă celălalt. Însă faptul că cei doi se puteau atinge păru să nu le convină celor doi centauri, căci unul dintre ei apucă un capăt al lesei lui Max şi, târându-l, îl legă ceva mai departe, în tufişurile înconjurătoare. Acum, dacă se apropiau cât puteau de mult, îi despărţeau vreo doi metri.

— Ce-au de gând cu noi?

— Se pare că nu le convine ideea că ne-am putea uni forţele.

Terminându-şi treaba, centaurii se îndepărtară. Ellie privi în urma lor, începu să suspine, apoi izbucni în plâns. Lacrimile i se scurgeau pe faţa murdară, lăsând dâre.

— Taci! porunci Max, cu asprime. Smiorcăitul nu ne poate ajuta la nimic.

— Nu mă pot opri, scânci ea. Am fost curajoasă toată ziua, sau cel puţin am încercat să fiu. Eu…

Se prăbuşi cu faţa în mâini şi îşi dădu frâu liber durerii.

Lăsându-se în genunchi şi opintindu-se cât putea de tare, Max reuşi să îi atingă părul încâlcit.

— Ia-o uşurel, fetiţo! o mângâie el. Poţi să plângi, dacă asta te face să te simţi mai bine…

— Oh, Maxie! Ne-au legat ca pe nişte câini!

— Vom încerca să facem ceva, în această privinţă.

Se aşeză şi începu să îşi examineze legăturile.

Indiferent din ce erau făcute, nu erau, cu siguranţă, frânghii. Aveau suprafaţa netedă, ca pielea de şarpe, deşi, în partea în care se încolăceau în jurul gleznei, nu se zăreau niciun fel de solzi; pur şi simplu „frânghia” se încolăcise în jurul încheieturii, contopindu-se, de parcă ar fi fost turnate.

Ridică de capătul lung şi simţi un tremur uşor. Scutură frânghia aşa cum îi văzuse pe centauri făcând, iar aceasta îi

răspunse cu o pulsaţie slabă. Nu se lungi însă, şi nici nu îşi slăbi strânsoarea.

— Ellie, chestiile astea sunt vii! anunţă el, surprins.

Ea îşi ridică ochii umflaţi de plâns.

— Care chestie?

— Funiile astea.

— Ah, da! Desigur.

— Oricum, chiar de nu sunt vii, un lucru e sigur: moarte nu sunt!

Îşi încercă din nou norocul cu cuţitul, fără niciun rezultat, însă.

— Cred că dacă aş avea un chibrit, aş putea s-o fac să strige „Mamă!” N-ai o brichetă?

— Nu fumez.

— Nici eu. Poate că voi reuşi totuşi să aprind un foc. Ce-ar fi să încerc să frec două beţe unul de altul?

— Ai mai făcut vreodată asta?

— Nu.

Continuă să pipăie şi să scuture frânghia vie însă, deşi aceasta îi răspundea de fiecare dată prin pulsaţii uşoare, nu reuşi să descopere codul corect. Legăturile rămaseră la fel de strânse ca înainte. Se chinuia încă în zadar, când se auzi strigat pe nume:

— Max! Ellie!

Ellie ţâşni în picioare, ca arsă.

— Chipsie! Max, Chipsie ne-a urmărit tot drumul. Vino aici, vino la mine, iubito!

Căţelul-păianjen atârna deasupra lor, între crengile dese. Chipsie privi cu atenţie în jur, apoi se lăsă să alunece în jos, parcurgând ultimii trei metri în cădere liberă, până în braţele lui Ellie. Se giugiulіră o vreme, apoi Ellie ridică fruntea, înseninată, cu ochii strălucind de bucurie.

— Max, mă simt de o mie de ori mai bine!

— Şi eu, încuviinţă el. Deşi habar n-am de ce…

Căţelul-păianjen declară ritos:

— Chipsie urmăreşte.

Max întinse mâna şi îi mângâie blăniţa.

— Da, Chipsie ne-a urmărit, ca o fetiţă cuminte!

Ellie îmbrăţişă micul animal.

— Nu mă mai simt părăsită, Max. Încep să cred că vom scăpa, în cele din urmă.

— Ellie, situaţia nu e chiar disperată. Poate că am să găsesc până la urmă o cale de a ne scăpa de frânghiile astea, sau şerpi, sau ce naiba or fi. Dacă reuşesc, ne vom întoarce pe furiş acasă, chiar în noaptea asta.

— Şi cum crezi că ne vom putea găsi drumul, pe întuneric?

— Nu-ţi face griji, am reţinut fiecare amănunt al drumului, fiecare schimbare de direcţie, şi am memorat tot soiul de repere.

— Si crezi că te-ai putea descurca şi pe întuneric?

— Ba chiar mai bine! Cunosc stelele astea ca pe propriu-mi buzunar, de cât le-am cercetat. Dar chiar şi în cazul în care n-am reuşi să ne dezlegăm, tot nu înseamnă că suntem pierduţi.

— Nu mă prea încântă ideea de a-mi petrece restul vieţii legată de un copac, să ştii!

— N-are să se întâmple una ca asta. Am impresia că fiinţele astea sunt doar curioase. În mod sigur, n-au de gând să ne mănânce. Bănuiesc că sunt ierbivore. La un moment dat, se vor plictisi şi au să ne dea drumul. Iar dacă n-o vor face, va fi vai de ele!

— Cum? De ce?

— Din cauza domnului Walther şi a lui George Daigler… Şi a lui Sam, Sam Anderson! Probabil că ne caută deja. Nu suntem decât la vreo zece mile de navă, nici măcar atât, cel mult cinci, în linie dreaptă! Ne vor găsi. Şi-atunci, în cazul în care centaurii aceştia caraghioşi vor vrea să facă pe nebunii, vor avea prilejul să cunoască ce înseamnă armele modeme. Mă îndoiesc că li s-ar putea împotrivi, cu funiile lor ciudate, oricât de bine s-ar pricepe să le arunce!

— S-ar putea să treacă o grămadă de vreme până când au să ne găsească. Nimeni nu ştie în ce direcţie am pornit.

— Asta cam aşa e, admise el. Ah, de-aş avea un emiţător, oricât de mic! Sau orice alt mijloc de semnalizare… Mi-ar fi de-ajuns să pot aprinde un foc! Dar nu pot.

— Nu m-am gândit că are să se întâmple aşa… Credeam că nu va fi decât o simplă plimbare, ca într-un parc.

Max se gândi, sumbru, la faptul că încercase să o avertizeze. Nici măcar pădurile din ţinutul său natal nu erau un loc foarte sigur: puteai să te trezeşti nas în nas cu o pisică sălbatică sau chiar cu un urs. Problema, cu cei ca Ellie, este că niciodată nu învaţă nimic din greşelile altora, ci o ţin cu încăpăţânare pe-a lor, până când o încurcă.

La drept vorbind, nici măcar el nu se aşteptase la nimic rău din partea unor creaturi atât de blânde, în aparenţă, precum centaurii. Dar, cum ar fi zis Sam, n-are rost să te plângi de laptele vărsat când ţi s-a furat vaca.

— Ellie…

— Da?

— Crezi că Chipsie ar fi în stare să-şi regăsească drumul înapoi?

— Habar n-am, de ce întrebi?

— Dac-ar reuşi, am putea trimite prin ea un mesaj.

Chipsie ridică privirea.

— Înapoi? Vă rog, înapoi. Mergem acasă.

Ellie se încruntă.

— Mă tem că Chipsie nu ştie să vorbească îndeajuns de bine, cât să putem transmite un mesaj prin ea. Probabil că ar apuca-o sughiţul şi-ar deveni incoerentă.

— Nu asta am vrut să spun. Ştiu că, din punct de vedere mental, nu e chiar ceea ce aş numi un geniu. Dar…

— Chipsie deşteaptă! protestă ofensată aceasta.

— Sigur, sigur. Mă gândeam însă că am putea trimite un mesaj scris şi o hartă.

Se scotoci prin buzunare, dând la iveală un pix.

— Ai cumva o bucată de hârtie?

— Să vedem…

Într-unul dintre buzunarele salopetei, Ellie găsi un petic de hârtie mototolită.

— Of, Doamne! Trebuia să-i duc hârtia asta domnului Giordano. Domnul Hornsby are să se supere pe mine!

— Ce-i aia?

— O cerere pentru zece metri de sârmă.

— Asta nu mai contează.

Max luă hârtia, o netezi, o întoarse pe partea cealaltă şi începu să deseneze, oprindu-se din când în când pentru a consulta harta întipărită în mintea sa, în legătură cu poziţia Soarelui, distanţele între repere şi tot felul de alte amănunte.

— Max?

— Nu poţi să taci o clipă?

Sfârşi de desenat, după care adăugă:

„URGENT! În atenţia primului ofiţer Walther: Eldreth Coburn şi eu însumi am fost capturaţi de centauri. Aveţi grijă la frânghiile pe care le aruncă aceştia. Cu respect, M. Jones.”

Îi arătă lui Ellie biletul.

— Cred că va fi de ajuns. N-am putea să o legăm cumva de Chipsie? N-aş vrea să o piardă pe drum…

— Să vedem… Întoarce-te cu spatele, Max.

— De ce?

— Nu mai întreba atâtea! Întoarce-te şi gata!

El se supuse şi, după câteva clipe, Ellie rosti:

— Am terminat.

Max se întoarse din nou cu faţa spre ea, iar ea îi întinse o panglică.

— Ce zici de asta?

— E perfectă!

Se apucară să lege panglica, de care prinseseră mai întâi biletul, împăturit cu grijă. O trecură în jurul pieptului lui Chipsie, ancorând-o de membrele mediane. Nu era o sarcină uşoară, căci căţelul-păianjen lua totul drept un joc şi se zvârcolea, gâdilându-se.

— Uite-aşa! Nu mai chiţcăi şi ascultă-mă! Chipsie, Ellie vrea ca tu să mergi acasă.

— Acasă?

— Da, acasă, înapoi la navă!

— Ellie merge acasă?

— Ellie nu poate să meargă acasă.

— Nu.

— Scumpo, trebuie să te duci!

— Nu.

— Uite, Chipsie: o găseşti pe Maggie şi-i spui că Ellie îi transmite să-ţi dea bomboane. Apoi îi dai asta.

Ellie trase de panglica cu care fusese legat mesajul.
— Bomboane?
— Mergi acasă. O găseşti pe Maggie. Ea îţi va da bomboane.
— Ellie merge acasă.
— Te rog, Chipsie…
— Ellie, şuieră Max, grăbit. Vine cineva!
Eldreth ridică privirea şi văzu un centaur apropiindu-se, printre copaci. I-l arătă lui Chipsie.
— Uite, Chipsie! Vin încoace! Au să te prindă! Pleacă! Fugi acasă!
Căţelul-păianjen scheună, înspăimântat, şi se căţără în cel mai apropiat copac. De cum ajunse pe o creangă mai înaltă, se opri şi începu să se vaiete.
— Pleacă acasă! strigă Ellie. Găseşte-o pe Maggie!
Mr. Chips mai aruncă o privire spre centaurul care se apropia, apoi dispăru. Nu mai apucară să-şi facă griji în privinţa sa, căci centaurul ajunsese aproape lângă ei. Se mulţumi să îi privească în treacăt, apoi îşi văzu de drum. Dar atenţia lor nu se îndrepta spre centaur, ci fusese cu totul absorbită de ceea ce îl urma. Ellie îşi înăbuşi un ţipăt.
— Max! I-au prins pe toţi!
— Nu, o corectă el, strâmbându-se cu amărăciune. Mai uită-te o dată!
Iniţial, şi el se lăsase înşelat, din pricina negurii ce pornise a se ridica. Avusese impresia că întregul echipaj şi toţi pasagerii navei îl urmau pe centaur în şir indian, cu gleznele legate cu acele funii-şerpi. Fusese însă doar o primă impresie, într-adevăr, erau nişte creaturi umanoide… Dar se aflau într-un asemenea hal de decădere, încât cu siguranţă nu cutreieraseră niciodată printre stele.
Şirul se scurse pe lângă ei în ritmul rapid al unor animale bine antrenate. Unul sau doi dintre ei aruncară câte o privire spre Max şi Ellie, în trecere, dar expresiile de pe chipurile lor erau bovine şi lipsite de curiozitate. Copii mai mici alergau pe lângă mamele lor, liberi, şi, la un moment dat, Max zări cu stupoare un căpşor zburlit ivindu-se dintr-un buzunar: creaturile acestea erau marsupiale, asemenea celor care îi capturaseră!

Max abia reuşi să îşi astâmpere nevoia de a voma. După ce întreg şirul se pierdu în depărtare, se întoarse spre Ellie.

— Dumnezeule! oftă el.

— Max, crezi că am murit şi am ajuns în iad? şopti Eldreth cu glas tremurat.

— Poftim? Fii serioasă, lucrurile sunt şi aşa destul de complicate!

— Vorbesc foarte serios. Scena de mai înainte părea inspirată din *Infernul* lui Dante.

Max înghiţi nodul care i se pusese în gât, simţind că îşi pierde cumpătul.

— N-ai decât să-ţi închipui că ai murit, dacă asta îţi face plăcere. Eu însă sunt în viaţă, şi aşa am de gând să rămân şi în continuare. Chestiile alea nu erau oameni. Nu-ţi mai face griji din pricina lor.

— Ba da, erau oameni! Bărbaţi, femei şi copii.

— Nu, nu erau. Faptul că arătau la fel ca noi nu e de ajuns pentru a-i transforma în oameni. A fi om înseamnă cu totul altceva. Poate că aici, centaurii sunt „oameni”! se strâmbă el.

— Oh, nu…

— Nu fi chiar atât de sigură. Din câte-am văzut până acum, am impresia că ei conduc balul pe planeta asta!

Discuţia lor fu întreruptă de o nouă vizită. Era aproape întuneric, astfel încât observară centaurul de-abia atunci când acesta păşi în luminiş. Era urmat de trei… Max se hotărî să îi numească „oameni”, deşi se înfiora doar la gândul unei comparaţii între el însuşi şi acele creaturi. Cei trei nu erau legaţi, şi fiecare purta câte ceva pe umeri. Centaurul le vorbi în ciudatul său idiom şi cei trei îşi lepădară poverile.

Unul dintre ei aşeză un vas mare din lut ars, plin cu apă, în spaţiul dintre Max şi Ellie. Era primul artefact pe care pământenii îl vedeau pe Charity, dar aspectul său nu denota un grad înalt de cultură mecanică. Era modelat grosolan şi, în mod cert, nu cu ajutorul unei roţi de olar. Conţinea apă; atât se putea afirma despre el. Al doilea cărăuş goli un vas identic, plin cu fructe mărunte, lângă vasul cu apă. Două fructe se rostogoliră în apă, dar individul nu se osteni să le scoată.

Max fu nevoit să privească de două ori, pentru a-şi da seama ce căra cel de-al treilea sclav. Păreau a fi câte trei mingi ovoide atârnate de sfori, în fiecare dintre mâinile acestuia. O privire mai atentă îl convinse pe Max că era vorba despre nişte animale de mărimea unor oposumi, pe care sclavul le ţinea de cozi. Acesta dădu roată luminişului, oprindu-se din doi în doi metri şi agăţând câte un animal de vreo creangă mai joasă. In cele din urmă, fură înconjuraţi de şase astfel de creaturi, aninate de cozi în copacii din jur. Centaurul făcu ocolul luminişului, oprindu-se în dreptul fiecărui animal şi apăsând o pată de pe grumazul acestuia. De fiecare dată când făcea acest lucru, corpul animalului respectiv părea a se aprinde, iradiind o lumină argintie, precum cea a licuricilor.

Luminişul era acum scăldat într-o lumină blândă, îndeajuns de puternică pentru a permite citirea unui text scris cu litere mari. Un spiriduş zburător pluti în tăcere printre copaci şi se opri la vreo treizeci de metri deasupra lor. Părea a se pregăti să-şi petreacă noaptea veghindu-i.

Centaurul se apropie de Max şi îl atinse cu copita, fornăind întrebător. Max ascultă cu atenţie, după care reproduse cu fidelitate sunetul. Centaurul îi răspunse, iar Max îl imită din nou. Acest schimb inutil de replici mai continuă o vreme, apoi centaurul se lăsă păgubaş şi plecă, urmat de suita sa.

Ellie răsuflă uşurată.

— Pfui! exclamă ea. Mă bucur c-au plecat. La o adică, m-aş putea obişnui chiar şi cu centaurii, dar oamenii aceia… Câh!

Max îi împărtăşea dezgustul; priviţi de aproape, aspectul lor uman se dovedea şi mai vag. Şuviţele de păr le creşteau imediat deasupra ochilor, acolo unde ar fi trebuit să se afle sprâncenele. Fruntea şi ţeasta le erau teşite în asemenea hal, încât vârfurile urechilor li se înălţau deasupra creştetului capului. Însă tulburarea lui Max avea un cu totul alt motiv. Când centaurul deschisese gura pentru a-i vorbi, Max avusese, pentru întâia oară, ocazia de a-i vedea dinţii. Nu erau nicidecum adaptaţi pentru a rumega iarbă, ci semănau, mai degrabă, cu dinţii unui tigru sau ai unui rechin.

Hotărî să nu-i spună asta lui Ellie.

— Ce zici, oare era acelaşi centaur care, mai înainte, conducea herghelia şi care ne-a capturat?

— De unde vrei să ştiu? Seamănă între ei ca două picături de apă!

— Nu mai mult decât seamănă doi cai, unul cu altul! îi replică Max.

— Toţi caii sunt la fel, declară Ellie.

— Dar…

Apoi se opri. Punctul de vedere al orăşencei Ellie împiedica orice acord în această privinţă.

— Cred că era acelaşi…

— La ce ţi-ar folosi să afli asta?

— Nu se ştie niciodată. Încerc să le învăţ limba.

— Te-am auzit adineauri cum îţi torturai corzile vocale.

Cum naiba ai făcut asta?

— Pur şi simplu îmi amintesc sunetul şi apoi îl repet.

Max îşi lăsă capul pe spate şi scoase un scheunat plin de disperare.

— Ce-a fost asta?

— Un purcel înţepenit între scândurile unui gard. Am avut odată un purceluş pe nume Abner.

— Sună de-a dreptul tragic.

— Aşa a şi fost, până când l-am ajutat să iasă de-acolo. Ellie, am impresia că, adineauri, au venit să ne ureze noapte bună. Aşa cum facem noi, seara, când dăm de mâncare porcilor.

Îi arătă spre vasul cu apă şi fructele împrăştiate în jur.

— De ce priveşti astfel lucrurile? Ne-au adus cina în cameră şi ne-au aprins luminile. Ne-au servit cu ce-au avut mai bun, mâncare şi apă. Crezi că fructele astea or fi bune de mâncat?

Culese de jos o poamă având dimensiunile şi forma unui castravete.

— Nu cred că ar trebui să încerci, Ellie. Ar fi bine să evităm să mâncăm ori să bem, până când vom fi salvaţi.

— Poate c-am putea răbda de foame o vreme, dar nu văd cum ne-am descurca fără apă. Am fi morţi de sete într-o zi sau două!

— Poate că ne vor găsi înainte de venirea zorilor.

— Poate, încuviinţă ea, gânditoare, în vreme ce decojea un fruct. Miroase frumos, cam ca o banană.

Max decoji şi el unul şi îl mirosi.

— Aş zice, mai degrabă, că aduce a papaia.

— Ei, ce zici, încercăm?

— Îhîm… Uite cum facem: mănânc eu unul şi, dacă în jumătate de oră nu mă îmbolnăvesc, mănânci şi tu.

— Da, şefule, am înţeles, să trăiţi! turui Ellie, după care muşcă cu sete din fructul pe care îl ţinea în mână. Fii atent, are sâmburi!

— Ellie, eşti o delincventă minoră!

Ea strâmbă din nas şi zâmbi.

— Ce lucruri drăguţe îmi spui! Mulţumesc, mă străduiesc şi eu cum pot…

Max muşcă, la rândul său. Nu-i displăcea; nu era la fel de aromat precum papaia, dar nu era rău deloc. Câteva minute mai târziu, spuse:

— Nu crezi că ar trebui să lăsăm câteva fructe şi pentru micul dejun?

— E-n regulă. Oricum, m-am săturat.

Ellie se aplecă şi bău din vasul de lut. Fără să fi schimbat vreun cuvânt, ajunseseră amândoi la concluzia că după ce mâncaseră atât de mult, îşi puteau asuma riscul de a bea nişte apă.

— Mă simt mai bine acum. Cel puțin, ştim că vom muri sătui. Max? Crezi că putem îndrăzni să ne culcăm? Sunt moartă de oboseală.

— Cred că au să ne lase în pace peste noapte. Culcă-te liniştită, eu am să te veghez.

— Nu, aşa nu e drept! Serios vorbind, ce rost are să stai de veghe? Oricum, nu putem scăpa de aici.

— Bine… Poftim, ia cuţitul. Ai să dormi mai liniştită, dacă-l vei simţi la îndemână.

— Fie! spuse ea, întinzând mâna pe deasupra vasului cu apă şi acceptându-i. Noapte bună, Max. Cred că am să adorm imediat.

— Noapte bună.

Se întinse şi el, apoi se ridică din nou în capul oaselor şi scoase un con dintre omoplaţi, apoi încercă să se relaxeze. Cu ajutorul oboselii şi a stomacului plin, uită de faptul că erau prizonieri. Spiriduşul zburător atârna deasupra lor. Poate că el îi veghea. Dar o făcea oare în folosul lor?

— Max? Ai adormit?

— Nu, Ellie.

— N-ai vrea să mă ţii de mână? Mi-e frică!

— N-ajung până la tine.

— Ba da, ajungi! întoarce-te invers!

El se supuse şi descoperi că putea să-i atingă mâna, pe deasupra vasului cu apă.

— Mulţumesc, Max. Încă o dată, noapte bună!

Max rămase întins pe spate, privind în sus, printre crengile copacilor. În ciuda luminii difuze răspândite de animalele luminiscente, zărea o mulţime de stele şi traiectoriile intersectate a mii de meteoriţi. Pentru a nu se mai gândi la soarta lor, începu să le numere. Curând adormi.

***

Lumina soarelui ce se strecura printre crengi îi trezi. Max se ridică în capul oaselor.

— Mă întrebam cât de mult ai să mai dormi, o auzi el pe Ellie. Ia uite cine-a venit!

Max se întinse, încercând să îşi relaxeze încheieturile amorţite, şi se întoarse spre ea. Mr. Chips stătea în poala fetei şi îşi făcea de lucru, decojind unul dintre fructele cu gust de papaia.

— ’Roc, Max!

— Noroc, Chipsie.

Atunci observă că biletul încă mai atârna la pieptul căţelului-păianjen.

— N-ai fost ascultătoare, Chipsie!

Mr. Chips se întoarse spre Ellie, căutând alinare. Lacrimile începură să-i picure pe obraji.

— Nu, nu! îl corectă Ellie. Chipsie e fetiţă cuminte. Mi-a promis că va pleca să o caute pe Maggie imediat ce îşi va termina de mâncat micul dejun. Nu-i aşa, scumpo?

— Merg caut Maggie, aprobă aceasta.

— Nu fi supărat pe ea, Max. Căţeii-păianjen nu sunt animale nocturne. A aşteptat ca noi să ne liniştim şi-apoi s-a întors. N-a ştiut ce să facă. Am găsit-o dormind în braţele mele.

Căţelul-păianjen termină de mâncat, apoi bău, lipăind vesel, direct din vas. Max ajunse la concluzia că asta nu mai conta, de vreme ce apa aceea avea, oricum, o provenienţă dubioasă. Alungă de îndată acest gând.

— Caut Maggie, anunţă Mr. Chips.

— Da, scumpa mea. Pleacă imediat direct la navă şi găseşte-o pe Maggie. Repede.

— Caut Maggie. Repede ’mediat. Pa, Maxie!

Căţelul-păianjen se căţără cu agilitate într-un copac şi se făcu nevăzut, în direcţia navei.

— Crezi că va reuşi să ajungă la navă? întrebă Max.

— Cred că da. La urma urmei, strămoşii ei şi-au croit drumuri prin păduri vreme de mii de generaţii. Ştie că e vorba de ceva important. Am stat mult de vorbă, înainte să te trezeşti.

— Şi crezi c-a priceput?

— A înţeles că trebuie să-mi facă această plăcere, şi asta e suficient. Max, crezi că vor ajunge la noi chiar azi? N-aş vrea să mai petrec încă o noapte aici.

— Nici eu. Dacă Chipsie e în stare să se mişte mai rapid decât am făcut-o noi, venind încoace…

— Sigur că e în stare!

— Atunci, poate, dacă au să se grăbească.

— Sper să fie cum spui tu. Eşti gata pentru micul dejun?

— Ne-a mai lăsat Chipsie ceva?

— Câte trei bucăţi, fiecăruia. Eu le-am mâncat deja pe ale mele. Poftim!

— Minţi! Nu erau decât cinci bucăţi, atunci când ne-am culcat.

Ea îi aruncă o privire descumpănită şi acceptă, într-un târziu, să împartă hrana cu el. În vreme ce mâncau, Max observă o schimbare.

— Ce s-a întâmplat cu licuricii ăia uriaşi?

— Ah, uitasem să-ţi spun! Una dintre creaturile acelea oribile a venit şi le-a luat, în zori. Eram gata să ţip, dar nu s-a apropiat prea mult, aşa că nu te-am mai trezit.

— Mulţumesc. Văd însă că paznicul nostru nu ne-a părăsit.

Făcu un semn către spiriduşul care încă mai plutea pe deasupra copacilor.

— Da. În plus, am văzut o mulţime de „fricoşi” în jur, toată dimineaţa.

— Ai apucat să vezi cum arătau?

— Sigur că nu.

Ellie se ridică în picioare şi se întinse, căscând.

— Să vedem ce surprize ne-a mai rezervat această zi superbă, se strâmbă fata. Ştii, aş prefera să stau toată ziua, fără să fac nimic, până când am să-l văd pe George Daigler făcându-şi apariţia, însoţit de doisprezece oameni înarmaţi. L-aş pupa, crede-mă. I-aş pupa pe toţi!

— Şi eu, încuviinţă Max.

Până după-amiază, programul dorit de Ellie se împlini. Nimic deosebit nu se întâmplă. Din vreme în vreme, auziră fornăitul şi mugetele centaurilor, dar nu văzură niciunul. Stătură de vorbă, înşirând vrute şi nevrute, lăsând la o parte frica şi speranţa, mulţumindu-se să se prăjească în soarele cald. Apariţia neaşteptată a unui centaur îi făcu să tresară.

Max bănuia că era chiar căpetenia sau, în orice caz, acelaşi care le adusese de mâncare şi de băut, cu o seară în urmă. Creatura nu îşi pierdu vremea, ci le dădu de înţeles, prin lovituri şi nechezaturi poruncitoare, că trebuia să se lase legaţi, pentru a fi duşi altundeva.

Nu scăpară de frânghiile vii nici măcar pentru o clipă. Max se gândi, la un moment dat, că ar fi putut să îl atace pe centaur, să-i sară în spinare şi să-i taie gâtul. Dar nu credea că ar fi fost chiar atât de uşor. În fond, ar fi fost de ajuns ca acestuia să-i scape un singur fornăit şi s-ar fi trezit cu toată herghelia pe capul lor. În plus, chiar de-ar fi reuşit să-l omoare, tot n-ar fi putut să-şi taie legăturile. Hotărî aşadar că era preferabil să mai aştepte, mai ales fiindcă ştia că trimiseseră un mesager, după ajutor.

Fură conduşi de-a lungul drumului pe care, cu o zi înainte îl urmase şirul de sclavi. Căzură în repetate rânduri şi fură târâţi, până când cel care îi conducea îşi dădea seama că ei se prăbuşiseră. Se îndreptau, se pare, spre o aşezare mai mare a centaurilor. Cărarea se uni cu un drum bine întreţinut, cu

numeroase ramificaţii laterale, pe care centaurii îl parcurgeau în toate sensurile. Nu existau clădiri şi niciun alt semn distinct de civilizaţie, însă impresia generală era aceea de stabilitate, de tradiţie şi bună organizare. Centaurii mai mititei zburdau pe alături, nimerind din când în când în drum, de unde erau alungaţi imediat, înapoi pe margini. De ambele părţi, se desfăşurau tot soiul de activităţi. Sclavii umani erau aproape la fel de numeroşi precum centaurii, însă niciunul nu se plimba fără vreun scop anume. Fie că erau legaţi cu frânghii-şerpi, fie că erau lăsaţi să umble liberi, cărau tot soiul de poveri şi depuneau tot soiul de munci inexplicabile, sau cel puţin aşa i se păru lui Max. Nu apucau să vadă prea mult din ceea ce se întâmpla în jur, din pricina ritmului insuportabil ce le fusese impus.

La un moment dat, Max observă, pe partea sa a drumului, o activitate despre care şi-ar fi dorit să afle mai multe. Nu-i spuse nimic lui Ellie, nu doar fiindcă îi venea greu să vorbească, ci şi pentru că n-ar fi vrut să o sperie. Avu impresia că era un fel de măcelărie; însă carcasele însângerate care atârnau acolo, în acea vitrină improvizată, nu aparţineau unor centauri.

Se opriră într-un luminiş mai larg, plin de centauri. Cel care îi conducea zgâlţâi legăturile, iar acestea se scurtară, trăgându-i foarte aproape de el. Apoi, „stăpânul” lor îşi ocupă locul la o coadă formată din mai mulţi centauri.

Un centaur foarte solid, cu blana încărunţită, prezida un fel de tribunal, într-o latură a luminişului. Stătea solemn, în vreme ce grupuri de centauri mai tineri, sau inferiori în grad, se perindau pe dinainte. Max îi privi cu atenţie crescândă, iar interesul înlocui, încet, spaima. Fiecare caz suscita discuţii prelungite, însă un singur cuvânt al căpeteniei era suficient pentru a încheia disputa. Adversarii se îndepărtau în tăcere. Concluzia nu putea fi decât una singură: conform tradiţiei, centaurul cel solid împărţea legea, ca un arbitru imparţial.

Nu se zărea niciun simulacru de om prin luminiş. În schimb, solul era împânzit de nişte fiinţe greţoase, asemănătoare unor arici turtiţi. Aveau picioarele atât de scurte, încât păreau a se deplasa pe şenile. Doar gura şi dinţii le ieşeau în evidenţă, căci, pe unde treceau, devorau tot ce întâlneau în cale, cu excepţia

copitelor de centauri. Observând aceste creaturi, Max înţelese de ce zona aceasta, deşi foarte populată, era atât de curată; animalele acestea de pradă erau adevărate aspiratoare vii!

Stăpânul lor înainta încetul cu încetul spre capătul rândului. Ultimul caz, înaintea lor, implica singurul centaur pe care, până în prezent, Max îl văzuse a nu fi în deplină sănătate. Era bătrân şi costeliv, blana îi atârna moale pe oasele care îi ieşeau în evidenţă, provocând milă. Era chior, iar din ochiul sănătos se scurgea un lichid gros, tulbure.

Căpetenia – judecător, primar, sau cum se va fi numit – stătu de vorbă despre el cu alţi doi centauri, mai tineri, care îl însoţiseră pe cel bolnav şi care păreau a fi cei care îl îngrijeau. Apoi căpetenia îşi părăsi locul de onoare şi se plimbă în jurul celui bolnav, pentru a-l studia mai îndeaproape. Într-un târziu, îi vorbi.

Bătrânul bolnav îi răspunse cu un glas stins, un singur cuvânt fornăit. Căpetenia vorbi din nou, pe un ton răstit, şi Max avu impresia că primise acelaşi răspuns. Atunci, şeful se întoarse la locul său şi proferă un nechezat ciudat, ascuţit.

Din toate colţurile luminişului, micile animale de pradă se adunară laolaltă, formând un cerc în jurul celui bolnav şi al însoţitorilor acestuia. Grohăiau şi mormăiau fără încetare. Şeful mugi şi unul dintre îngrijitori scoase din marsupiu o creatură făcută ghem. Centaurul o scutură, iar fiinţa aceea, care semăna cu un ţipar, se desfăcu.

Îngrijitorul întinse ţiparul spre centaurul bolnav. Acesta nu schiţă nicio mişcare de protest, ci se mulţumi să aştepte, privind apatic cu singuru-i ochi sănătos. Capul fiinţei prelungi atinse grumazul celui bolnav, care tresări violent, străbătut de fiorul caracteristic unui şoc electric, apoi se prăbuşi.

Căpetenia centaurilor fornăi o singură dată, şi animalele de pradă se repeziră, cu o viteză surprinzătoare, asupra trupului căzut, acoperindu-l. Când, într-un târziu, se retraseră grohăind sătule, în urma lor nu mai rămaseră nici măcar oasele. Max şopti, cu glas tremurător:

— Ţine-ţi firea, Ellie! Scăpăm noi de-aici!

— E-n regulă, veni răspunsul, cu un glas stins.

19

UN PRIETEN LA NEVOIE

Pentru întâia oară de când erau prizonieri, legăturile le fură desfăcute. Stăpânul lor atinse funiile, care le eliberară pe dată gleznele. Max îi şopti încetişor lui Ellie:

— Dacă vrei, fugi, voi avea grijă să-i ţin ocupaţi, o vreme.

Ellie clătină din cap.

— N-ar avea niciun rost. M-ar prinde după zece metri. Şi-apoi, n-aş fi în stare să regăsesc de una singură drumul spre casă.

Max tăcu. Ştia că fata avea dreptate, dar se simţise dator să îi ofere această variantă. Căpetenia centaurilor îi studie cu expresia caracteristică de uimire binevoitoare, schimbând remarce mugite cu cel care îi capturase. Discutară o vreme; se pare că aveau de lămurit o problemă. Max îşi scoase cuţitul. Nu avea niciun plan, însă era ferm hotărât că niciun centaur n-avea să se apropie de ei cu fiinţa aceea care pricinuia şocuri electrice, sau cu orice altă unealtă ameninţătoare, fără ca el să se opună, luptând până la ultima-i suflare.

Momentul de criză trecu. Cel care-i capturase le fixă din nou lesele la glezne şi îi trase fără menajamente după el. Cincisprezece minute mai târziu, erau din nou legaţi în luminişul în care îşi petrecuseră noaptea. Ellie privi în jur după plecarea centaurului şi oftă uşurată:

— Câtă umilinţă, Dumnezeule… Max, n-am crezut că am să mă bucur vreodată că m-am întors aici.

— Mie-mi spui?!

Orele monotone care urmară fură dominate de două sentimente: risipirea speranţei şi disperarea care sporea, necruţătoare. Nu erau trataţi cu cruzime; deveniseră nişte animale domestice oarecare: erau hrăniţi şi, în rest, ignoraţi. O dată pe zi li se aducea apă şi o cantitate îndestulătoare de fructe de papaia locale. După cea dintâi noapte, nu mai avură parte de luxul luminii „artificiale”, şi nici spiriduşul nu mai atârnă deasupra luminişului, de veghe. Cu toate acestea, nu se

întrevedea nicio cale de scăpare; poate doar dacă ar fi consimţit să-şi taie câte un picior, iar apoi să se târască.

Vreme de două sau trei zile, dezbătură febril posibilitatea salvării, apoi, epuizând subiectul, îl abandonară; asta nu făcu decât să le sporească deznădejdea. Ellie zâmbea mai rar acum şi-şi pierduse pofta de pălăvrăgeală; se pare că armura ei fusese, într-un târziu, străpunsă, şi ea devenise conştientă că toate acestea i se puteau întâmpla chiar şi lui Eldreth Coburn, unica fiică a bogatului şi aproape omnipotentului domn ambasador, Excelenţa Sa Generalul Coburn, că ea devenise un simplu animal domestic în stăpânirea unor monştri al căror loc era în grădinile zoologice.

În schimb, Max privea lucrurile dintr-o perspectivă ceva mai filosofică. Deoarece nu avusese niciodată prea mult, nu aştepta cine ştie ce de la viaţă; dar asta nu însemna că situaţia îi convenea. Temerile sale cele mai crunte şi le ţinea pentru sine. Ellie vorbea despre statutul lor de „animale de grădină zoologică” mai ales din cauză că majoritatea vizitatorilor lor erau pui de centaur, care se apropiau de ei adesea, adulmecând şi fornăind, mânaţi de o curiozitate pe care adulţii nu o manifestau. O lăsa pe Ellie să creadă ceea ce voia, fiindcă el ajunsese la concluzia că îi aştepta o soartă mult mai cumplită: erau puşi la îngrăşat pentru a fi mâncaţi.

La o săptămână după ce fuseseră luaţi prizonieri, Ellie refuză micul dejun şi rămase tăcută toată dimineaţa. Max nu reuşi să-i smulgă decât răspunsuri monosilabice. În disperare de cauză, o provocă:

— Ce-ai zice să te bat la o partidă de şah tridimensional?

Spusele lui o treziră:

— Asta s-o crezi tu! replică ea, bătăioasă. Şi-apoi, cum am putea juca?

— Ştii… Am putea juca din memorie, în minte.

Ea clătină din cap.

— Nu ţine. Ai pretinde că memoria ta e mai bună, iar eu n-aş avea cum să dovedesc că trişezi.

— Eşti o încăpăţânată!

Ea zâmbi.

— Aşa mai vii de-acasă. Ai fost prea drăguţ cu mine în ultima vreme; asta mă deprimă. Max, am putea să ne construim un set de joc!

— Cum?

— Folosind astea.

Culese de jos unul dintre conurile micuţe căzute din copaci.

— Cele mai mari ar putea fi navele-amiral. Am putea să alegem diferite dimensiuni, să le rupem în jumătate şi să le distingem astfel unele de altele.

Ideea îi însufleţi. Mutară vasul cu apă mai la o parte, eliberând astfel spaţiul dintre ei; apoi curăţară terenul de ace şi desenară eşichierele. Le desenară unele lângă celelalte, fiindcă, desigur, nu aveau cum să le suprapună, dar aceasta nu constituia un impediment pentru nişte jucători obişnuiţi să joace cu seturi mecanice; astfel, economiseau şi niscaiva timp, la mutarea pieselor.

Drept roboţi, aleseră nişte pietricele. Legară de conuri bucăţele de pânză sfâşiată pentru a deosebi culorile. Pe la jumătatea după-amiezii, erau pregătiţi. Se aflau încă în toiul primului joc, atunci când lăsarea întunericului îi sili să renunţe. În vreme ce se pregăteau de culcare, Max anunţă:

— În noaptea asta, n-am să te ţin de mână. N-aş vrea să stricăm aranjarea pieselor.

— Nu dorm, dacă nu mă ţii de mână. N-am să mă simt în siguranţă. Şi, în fond, gorila care a venit să schimbe apa a stricat, oricum, unul dintre eşichiere.

— N-are importanţă. Am reţinut aranjarea pieselor.

— Atunci vei putea reţine toate poziţiile. Întinde-mi mâna.

Bâjbâind în întuneric, Max îi cuprinse palma micuţă.

— Noapte bună, Max! Vise plăcute!

— Si ţie, Ellie!

Începând din acea zi, jucară şah din zori şi până când se întuneca. Proprietarul lor veni o singură dată, îi urmări cu atenţie vreme de o oră şi plecă, fără măcar un fornăit. La un moment dat, când Ellie tocmai câştigase o partidă, Max găsi cu cale să îşi exprime admiraţia:

— Ştii, Ellie, joci îngrozitor de bine, pentru o fată.

— Vai, mii de mulţumiri!

— Nu, vorbeam serios! Bănuiesc că fetele sunt, în general, la fel de inteligente ca şi bărbaţii, dar majoritatea nu se comportă ca atare. Cred că nu o fac fiindcă nu simt nevoia. Când o fată e destul de drăguţă, nu mai e nevoie să şi gândească. Sigur, dacă înfăţişarea nu îi permite, atunci… Uite, tu eşti cel mai bun exemplu. Dacă tu…

— Aşa deci, domnule Jones?! Sunt urâtă?!

— Stai o clipă! N-am spus asta. Să presupunem că ai fi cea mai frumoasă femeie din lume, de la Elena din Troia încoace, în acest caz, ai…

Realiză abia atunci că Ellie îi întorsese spatele. Îşi cuprinsese genunchii în mâini şi îl ignora.

Max se întinse atât cât îi permitea coarda şi reuşi să îi atingă umărul.

— Ellie?

Ea scutură vehement din cap.

— Păstrează distanţa! Puţi ca o capră bătrână!

— Păi… La drept vorbind, nici tu nu miroşi a liliac. N-ai făcut baie cam de multă vreme…

— Ştiu! strigă ea, apoi începu să se smiorcăie. Şi urăsc situaţia asta! O urăsc! Arăt înfiorător!

— Nu, nu şi pentru mine.

Ea se întoarse, arătându-şi faţa murdară, udă de lacrimi.

— Mincinosule!

— Puţină apă şi nişte săpun, şi totul ar fi iar în regulă.

— Ah, măcar de le-am avea…

Îl măsură din cap până-n picioare.

— Nici tu n-arăţi grozav, domnule Jones. Ar cam fi timpul să te tunzi, iar barba asta care-ţi creşte în petice e de-a dreptul dezgustătoare.

El îşi trecu mâna peste bărbia ţepoasă.

— N-am ce să-i fac.

— Nici eu, oftă ea. Aranjează piesele, vrei?

Îl învinse fără drept de apel în următoarele trei partide, ultima oară, printr-un mat de-a dreptul idiot. La sfârşitul jocului, el aruncă o privire tristă pe eşichiere şi spuse:

— Şi spui că ai picat la examenul cu fracţiile ordinare?

— Domnule Jones, ţi-a trecut vreodată prin minte că, în lumea în care trăim, femeile preferă câteodată să nu pară prea deştepte?

El încerca să înţeleagă sensul spuselor ei, dar ea nu-i lăsă timp, urmând:

— Am învăţat jocul ăsta pe vremea când tata mă ţinea încă pe genunchi, înainte de a fi învăţat să citesc. Înainte să fiu trimisă pe Pământ, am fost campioană planetară la juniori, pe Hespera. Când vei trece pe-acolo, să te opreşti şi să-mi faci o vizită. Am să-ţi arăt cupa!

— Vorbeşti serios?

— Prefer să joc, chiar de-ar fi să rabd de foame, atunci când îmi găsesc un adversar pe măsură. Dar şi tu ai început deja să înveţi. Într-o bună zi, poate c-ai fi în stare chiar să mă învingi.

— Cred că nu vă înţeleg pe voi, femeile.

— Mi se pare firesc.

În seara aceea, Max adormi cu greu, foarte târziu. Mult timp după ce Ellie începuse deja să respire uşor, furată de somn, privi stelele căzătoare şi coada cometei celei mari, gândindu-se la tot felul de lucruri prea puţin plăcute.

Se aflau într-o situaţie fără ieşire. Chiar dacă Chipsie dăduse greş, echipele de salvare ar fi trebuit să dea de urma lor.

Între noi fie vorba, nu se bazase niciodată prea mult pe ajutorul lui Chipsie. Acum însă, orice speranţă de a fi salvaţi se năruise.

Reuşise să o supere din nou pe Ellie. Din nou, vorbise fără să se gândească şi o jignise. De vină era doar gura lui spurcată! Dacă ar fi dorit cu adevărat să o înveselească, de ce naiba nu îi spusese că e cea mai dulce fiinţă de pe lumea asta?! Avea şi aşa parte de prea puţine bucurii, de-o vreme încoace…

Captivitatea fusese până acum suportabilă numai datorită ei. Acum însă, Max nu se mai putea aştepta decât la o serie nesfârşită de înfrângeri în partidele de şah, până când ea avea să considere că i-a dovedit cu suficientă înverşunare că femeile pot fi la fel de bune ca şi bărbaţii, ba chiar mai bune, sau până când aveau să sfârşească prin a fi cuprinşi în meniul acestor creaturi pe care Dumnezeu ar fi făcut mai bine să nu le fi inventat!

Ah, dacă doctorul Hendrix n-ar fi murit!

Dac-ar fi ştiut să îşi impună punctul de vedere în faţa lui Ellie, la momentul potrivit!…

Si, ca o încununare a tuturor belelelor, simţea că dacă avea să mai ia încă o muşcătură din blestematele acelea de fructe de papaia, avea să înnebunească!

***

Fu trezit de apăsarea unei mâini pe umărul său şi de un glas şoptit ce-i răsuna în ureche:

— Max!

— Ce naiba…

— Linişte! Nu scoate o vorbă!

Deasupra sa, stătea aplecat Sam. Sam!

Se ridică în capul oaselor şi somnul îi dispăru ca prin farmec, gonit de fluxul de adrenalină. Îl văzu pe Sam deplasându-se fără zgomot spre culcuşul lui Ellie. Se aplecă deasupra ei, dar fără să o atingă.

— Domnişoară Eldreth! şopti el.

Ellie deschise ochii şi-l privi buimăcită. Gura i se căscă şi Max se temu că avea să ţipe. Sam îi făcu însă semn să tacă, iar ea încuviinţă. Sam îngenunche lângă ea, părând că cercetează ceva în lumina lunii, apoi scoase o armă. O lumină fulgerătoare marcă descărcarea de energie care se produse în clipa în care el apăsă pe trăgaci, dar nu se auzi nimic. Eliberată, fata se ridică în picioare.

Sam reveni lângă Max.

— Nu te mişca, şuieră el. N-aş vrea să te ard din greşeală.

Apoi se aplecă spre glezna încătuşată a lui Max.

În clipa în care se produse descărcarea, Max simţi că strânsoarea îl paralizează. Apoi legătura se desfăcu. Partea rămasă îşi retrase capătul amputat, contractându-se, şi se făcu nevăzută în bezna care-i înconjura. Max sări în picioare.

— Cum ai…

— Nicio vorbă! Urmaţi-mă!

Sam o luă înainte printre tufişuri, urmat de Ellie şi, la o oarecare distanţă, de Max. Nu parcurseseră nici douăzeci de metri, când auziră un ţipăt entuziast: „Ellie!”, şi Chipsie ateriză în braţele fetei. Sam se întoarse brusc.

— Dacă ţii la viaţă, fă-o să tacă.

Ellie încuviinţă şi începu să legene micul animal, şoptindu-i ceva. Când Chipsie încercă să vorbească, ea îi astupă gura, apoi îl ascunse în sân, sub cămaşă. Sam zăbovi doar cele câteva secunde necesare, apoi porni din nou, fără vreun cuvânt.

Îşi văzură de drum încă vreo câteva sute de metri, fără să facă zgomot, ca nişte fugari ce se ştiu hăituiţi. Într-un târziu, Sam se opri.

— Mai departe nu îndrăznesc să vă conduc, rosti el, pe şoptite. M-aş rătăci, în bezna asta. Oricum, sunt sigur că am părăsit vizuina lor. Vom porni mai departe mâine în zori.

— Dar atunci cum ai reuşit să vii până aici, în întuneric?

— N-am venit pe întuneric. Am stat ascuns, împreună cu Chips, la nici douăzeci de metri de voi, de azi după-amiază.

— Aha!

Max ridică privirea spre stele.

— Cred că aş fi în stare să vă conduc eu, chiar şi pe întuneric.

— Zău? Ar fi al naibii de bine. Drăguţii ăştia nu se aventurează noaptea la vânătoare, cel puţin aşa sper.

— Am s-o iau înainte, iar tu, vei merge în urma lui Ellie.

Avură nevoie de peste o oră ca să ajungă la marginea podişului. Întunericul, vegetaţia şi tăcerea perfectă pe care şi-o impuneau, cărora li se adăuga faptul că Max avea nevoie de timp pentru a-şi aminti toate reperele, în ciuda prodigioasei sale memorii, toate acestea le frânau înaintarea. Coborârea la vale fu chiar mai lentă.

O dată ajunşi la liziera pădurii, când înaintea lor nu se mai întindeau decât ierburile acelea dese, Sam le făcu semn să se oprească şi cercetă valea scăldată în lumina palidă a lunii.

— Nu trebuie să fim descoperiţi în teren deschis, şopti acesta. Copacii îi împiedică să îşi lanseze cu precizie şerpii, dar, în câmp deschis, să te ferească Dumnezeu!

— Ştiai de funiile pe care le aruncă?

— Bineînţeles.

— Sam, şopti Ellie. Domnule Anderson, de ce…

— Sst! o atenţionă el. Lăsăm explicaţiile pentru mai târziu. O luăm înainte, în pas de marş forţat. Domnişoară Eldreth,

dumneata vei stabili ritmul. Max, fixează-ţi reperele şi spune-ne încotro să o luăm. Vom alerga unul lângă altul. Sunteţi pregătiţi?

— Într-o clipă! ceru Max.

O luă pe Chipsie şi-o vârî sub cămaşă, aşa cum făcuse şi Ellie ceva mai devreme. Chipsie nici măcar nu se trezi, ci doar mârâi, ca un copil care visează urât.

Vreme de o jumătate de oră, alternară fuga cu marşul forţat, fără să schimbe vreun cuvânt, grăbindu-se să pună o distanţă cât mai mare între ei şi aşezarea centaurilor. Semiîntunericul şi iarba ce le trecea de genunchi le îngreunau mersul. Ajunseseră aproape de fundul văii şi Max căuta deja din priviri râul, când Sam strigă:

— Jos! Toată lumea la pământ! Nicio mişcare!

Max se lăsă să cadă pe spate, pentru a o proteja pe Mr. Chips. Ellie i se alătură. El întoarse capul şi şopti:

— Centauri?

— Nu. Ţine-ţi gura!

Un balon-spiriduş, pornit într-un zbor de noapte, spre surprinderea lui Max, plutea deasupra văii la o altitudine de aproximativ treizeci de metri. Traiectoria sa avea să îl poarte la vreo sută de metri de locul în care se aflau. Însă, pe neaşteptate, balonul viră şi începu să coboare, direct spre ei.

Pierdu din înălţime şi rămase aninat chiar deasupra lor. Max îl văzu pe Sam scoţându-şi pistolul şi ochind cu grijă. O rază violet pornită din ţeava armei atinse spiriduşul; creatura luă foc şi căzu atât de aproape, încât putură simţi duhoarea ţesuturilor arse. Sam se ridică în picioare şi îşi vârî arma la loc, în teacă, rânjind satisfăcut.

— Un spion mai puţin pe lumea asta. Hai să mergem, copii!

— Crezi că era o iscoadă?

— Nu cred, sunt convins. Poneii ăştia blestemaţi şi-au organizat bine de tot teritoriul. Dar acum, ciocu’ mic şi faceţi paşi!

Ellie fu cea care găsi râul, căzând în el. O scoaseră afară, apoi traversară albia prin vad, oprindu-se doar pentru a-şi astâmpăra setea. O dată ajunşi pe malul celălalt, Sam remarcă:

— V-a dispărut un pantof, domnişoară Eldreth?

— Cred că mi l-a luat curentul.

Sam îl căută o vreme, zadarnic. În penumbră, suprafaţa apei părea de cerneală.

— Asta nu e bine, conchise el. Am putea căuta toată noaptea, fără să-l găsim. Vai de picioarele dumneavoastră! Cred că aţi face mai bine să renunţaţi şi la cel ce v-a mai rămas.

Pierderea aceasta nu le încetini mersul, până când ajunseră la poalele dealului dincolo de care se aflau Charityville şi nava. Curând însă după ce începură să urce, Ellie îşi zdreli piciorul drept într-o stâncă ascuţită. Strânse din dinţi şi nu se plânse deloc, dar înaintarea le fu încetinită. Zorii începeau deja să se arate, atunci când ajunseră în vârf. Max o luă înainte, conducându-i pe drumeagul săpat în albia unui torent pe care îl urmaseră atunci când, cu ani în urmă parcă, Ellie şi Max porniseră la plimbare. Sam le ceru să se oprească.

— Aş vrea să mă lămureşti şi pe mine. Asta nu-i albia care trece prin dreptul navei, nu-i aşa?

— Nu, aceea se află ceva mai la nord.

Max reconstitui din memorie imaginea întregii regiuni, aşa cum i se întipărise în minte atunci când aterizaseră, şi aşa cum o văzuse în releveurile topografice luate când se aflau încă pe orbită.

— De fapt, valea de care vorbeşti se află dincolo de pintenul acesta. Acolo e nava.

— Aşa mi-am închipuit şi eu. Pe aici m-a condus şi Chips, la venire, dar aş vrea să rămânem cât mai mult timp posibil la adăpostul copacilor. Până când vom ajunge jos, se va lumina pe deplin.

— Mai are vreo importanţă? în valea în care a aterizat nava n-au fost văzuţi niciodată centauri.

— N-oi fi văzut tu, vrei să zici! Ai fost plecat vreme îndelungată, bătrâne, nu uita asta. Suntem în primejdie, băiete, şi primejdia asta creşte pe măsură ce ne apropiem de navă. Vorbeşte cât poţi de încet şi du-ne la baza pintenului la poalele căruia a aterizat nava. Dacă poţi, desigur…

Max era în stare să o facă, deşi asta însemna să se aventureze pe un teren necunoscut, orientându-se doar după reperele hărţii la scară destul de mare pe care o studiase odinioară. Asta implica şi o traversare a desişului, în loc să

urmeze albia secată a torentului. Din această cauză, se văzură nu o dată nevoiţi să ocolească râpi adânci. Sam părea tot mai neliniştit, pe măsură ce lumina sporea. Îi obligă să meargă mai repede şi, pe cât posibil, fără să facă zgomot. Cererile lui erau însă greu de îndeplinit, în condiţiile în care starea lui Ellie se înrăutăţea cu fiecare metru parcurs pe terenul accidentat.

— Îmi pare rău, dar ar fi de preferat să ajungem la navă în cârje, decât să-i lăsăm să pună mâna pe noi! se scuză Sam, după ce Ellie fusese obligată să-şi dea drumul să alunece pe o pantă plină de pietre ascuţite, păstrându-şi echilibrul cu ajutorul picioarelor ei desculţe, care i se umpluseră de sânge.

— Înţeleg, răspunse ea.

Chipul îi era crispat de durere, dar nu se plângea deloc. Se făcuse ziuă de-a binelea, când ajunseră la baza pintenului care domina valea. Max le-o arătă, în depărtare. Se aflau la un nivel egal cu înălţimea ei.

— Cred că nu ne-a mai rămas decât să coborâm, i se adresă el, cu voce scăzută, lui Sam.

— Nu.

— Cum adică?

— Copiii moşului, unchiaşul Sam e de părere că ar fi mai bine să ne pitim aici în tufişuri, să ne ţinem gura şi să lăsăm muştele să ne pape, până după apusul soarelui.

Max cântări din priviri kilometrul care îi despărţea de navă.

— Am putea să fugim până acolo.

— De când aţi dispărut voi, am aflat că patru picioare aleargă mai iute decât două.

Tufişurile pe care Sam le alesese drept loc de popas creşteau din coasta pintenului. Sam se târî prin desiş, până într-un loc de unde putea cuprinde cu privirea întreaga vale, fără să fie observat. Ellie şi Max îşi croiră şi ei drum până lângă el. Se aşezară pe marginea unei râpi, având nava drept înainte, şi Charityville la stânga, ceva mai aproape.

— Aşezaţi-vă cât mai comod, le recomandă Sam. Vom sta de pază cu rândul. Dacă puteţi, încercaţi să trageţi un pui de somn, ne aşteaptă o zi destul de lungă şi obositoare.

Max aranjă trupul mic al lui Mr. Chips, în aşa fel încât să nu iasă prea tare în evidenţă. Un căpşor plin de veselie se iţi prin gulerul cămăşii zdrenţuite.

— Bună dimineaţa! rosti căţelul-păianjen, solemn. Micul dejun?

— Azi nu luăm micul dejun, scumpa mea, îi spuse Ellie. Sam, crezi că îi putem da drumul?

— Cred că da, cu condiţia să nu facă prea mult zgomot.

Împreună cu Sam, Max se apucă să studieze câmpul ce li se întindea înainte.

— Sam? De ce nu mergem în sat? E mult mai aproape.

— Nu e nimeni acolo, a fost abandonat.

— Cum? Uite ce e, Sam, nu crezi c-ar fi timpul să ne spui şi nouă ce s-a întâmplat?

Fără să scape din ochi întinderea pustie, Sam încuviinţă:

— E-n regulă. De unde aţi vrea să încep?

Grea întrebare! Max ar fi vrut să ştie totul.

— Ce s-a întâmplat cu satul?

— A fost părăsit, devenise mult prea periculos.

— De ce? A fost prins careva?

— Din fericire, nu. Daigler avea o armă. Dar apoi a început distracţia. Credeam că singurele lor arme erau funiile acelea cu care aruncau şi că reuşiserăm să îi punem pe fugă. Dar mai au o mulţime de alte şmecherii asemănătoare. Tot felul de chestii care se îngroapă sub pământ şi răsar când nici nu te aștepți, de exemplu. Iată de ce am fost nevoiţi să părăsim satul.

— Au fost victime?

— Păi… Tinerii căsătoriţi se mutaseră deja în noua locuinţă. Sărmana Becky Weberbauer a rămas văduvă…

Ellie icni, şi Sam se grăbi să-i facă semn să tacă. Max îi cântări o vreme spusele, apoi spuse, gânditor:

— Sam, nu văd de ce, după ce mi-au primit mesajul, nu au făcut ceva…

— Care mesaj?

Max îi explică. Sam clătină din cap.

— Micuţul a ajuns cu bine la navă. Dar asta a fost tot. Pe-atunci, ştiam deja că aţi dispărut şi vă căutam. Din fericire, eram înarmaţi. Dar n-am primit niciun fel de mesaj.

— Şi-atunci, cum de ne-ai găsit?

— Ţi-am mai spus, Chips m-a călăuzit. Cineva îl luase şi îl băgase în vechea lui cuşcă; acolo l-am găsit ieri. M-am oprit să mă joc puţin cu el, ştiindu-te dispărută, domnişoară Eldreth, şi văzându-l atât de mic şi de singur. Era înnebunit de durere, bietul de el. Mi-a trecut prin minte că ar putea şti unde vă aflaţi. Asta a fost…

Ridică din umeri.

— Aha! Dar tot nu reuşesc să-mi dau seama de ce ai riscat atâta, venind singur, şopti Max. Ştiai cât sunt de periculoşi; ar fi trebuit să vii cu întregul echipaj, înarmaţi cu toţii până în dinţi!

Sam clătină din cap.

— Am fi pierit cu toţii. Singur, mă puteam furişa neobservat; chiar de-am fi fost înarmaţi, n-am fi reuşit. Era însă absolută nevoie să te aduc înapoi, viu şi nevătămat.

— Mulţumesc, Sam. Habar n-am cum aş putea să te răsplătesc vreodată. Mulţumesc!

— Da, adăugă Ellie. Şi nu-mi mai spune „domnişoară Eldreth”! Pentru prieteni, sunt doar Ellie.

— În regulă, Ellie. Ce-ţi fac picioarele?

— Nu-ţi face griji, voi supravieţui.

— Mă bucur.

Se întoarse apoi către Max.

— N-am spus că voiam să vă aducem înapoi, ci că trebuia! Pe tine, Max. Nu te supăra, Ellie!

— Cum? De ce pe mine?

— Păi…

Sam părea că ezită.

— Vei afla mai multe detalii când vom ajunge la navă. Se pare însă că fără tine, nava n-ar mai putea să se ridice de la sol. Eşti singurul astronavigator care ne-a mai rămas.

— De ce? Ce-a păţit Simes?

— Sst! mai încet! Simes e mort.

— Dumnezeule!

Max se gândi că, oricât de puţin i-ar fi plăcut Simes, nici celui mai aprig duşman nu i-ar fi putut dori moartea în mâinile centaurilor. O spuse şi cu glas tare.

— De fapt, nu aşa s-au întâmplat lucrurile. Vezi tu, după ce-a murit căpitanul…

— Cum, şi căpitanul?

— Da.

— Îl ştiam bolnav, dar nu chiar atât de bolnav!

— Spune-i cum vrei, atac de inimă, sau accident, sau un hara-kiri onorabil. Când i-am împachetat lucrurile, am dat peste o cutie goală de somnifere. Poate că le-a înghiţit, sau poate că amicul tău, Simes, i le-a pus în ceai, pe neobservate. Oricum, medicul a trecut în catastif „moarte naturală”, şi aşa s-a înregistrat şi în jurnalul de bord. Ce-nseamnă însă „moartea naturală”, atunci când nu mai poţi îndura să trăieşti şi fiecare zi a vieţii ţi se pare un calvar?

Ellie rosti, cu glas stins:

— A fost un om bun.

— Da, încuviinţă Sam. Prea bun, poate.

— Şi cu Simes ce s-a întâmplat?

— Asta-i altă mâncare de peşte… Simes îşi băgase în cap că el era moştenitorul tronului, dar primul ofiţer a încercat să-l convingă că se înşela. Ceva în legătură cu nişte filme pe care le avea informaticianul-şef Kelly. Oricum, Simes s-a dat la Walther şi-am fost nevoit să-i cam rup gâtul. Nu-mi puteam permite să-l iau cu binişorul, se grăbi Sam să adauge. Era înarmat.

— Sam! Sper că asta nu-ţi va atrage neplăceri?!

— Singurele neplăceri care mă pasc sunt aici şi acum. Dacă… Gura, copii!

Privi cu atenţie printre tufişuri.

— Nu vorbiţi şi nu mişcaţi nici măcar un deget! şuieră el. S-ar putea să nu ne observe.

Un spiriduş zburător cobora lin, dinspre nord, paralel cu coasta dealului, de parcă ar fi inspectat regiunea. Max şopti la urechea lui Sam:

— N-ar fi fost mai bine dacă am fi încercat să ne furişăm înapoi, la adăpost, în pădure?

— E prea târziu! Taci şi nu te mişca!

Balonul trecu prin dreptul lor, se opri, apoi începu să se mişte încet spre ei. Max îl văzu pe Sam scoţând pistolul. Aşteptă până când balonul rămase nemişcat, deasupra lor, apoi ţinti şi trase.

Descărcarea arse în trecere ace şi crengi, dar creatura fu doborâtă.

— Sam, mai vine unul!

— Unde?

Sam îşi îndreptă privirea în direcţia arătată de Max. Cel de-al doilea spiriduş îi păzise spatele celui dintâi, de la mai mare distanţă şi înălţime. Chiar în timp ce îl priveau, acesta îşi schimbă direcţia, luând altitudine.

— Împuşcă-l, Sam!

Sam se ridică în picioare.

— E prea târziu. E prea departe şi e prea târziu. Ei, copii, a venit vremea s-o luăm din loc. Nu mai trebuie să păstrăm liniştea. Aşează-te şi lasă-te să aluneci la vale, Ellie. In felul acesta, ai să-ţi mai scuteşti tălpile.

Se lăsară aşadar să alunece la vale, stârnind o avalanşă de pietre şi sfâşiindu-şi hainele. Chipsie cobora singură şi se distra de minune. Ajungând jos, Sam se scutură de praf şi întrebă:

— Max, în cât timp poţi alerga o jumătate de milă?

— Habar n-am. Vreo trei minute…

— Ar fi bine să poţi mai repede. Ia-o înainte, am s-o ajut eu pe Ellie.

— Nu.

— Du-te! Ei au nevoie de tine.

— Nu!

Sam oftă, resemnându-se.

— Întotdeauna ţii morţiş să o faci pe eroul! Apuc-o de celălalt braţ.

Parcurseră vreo două sute de metri, purtând-o pe Eldreth, până când ea îi convinse să o lase jos.

— Aş putea înainta mai repede de una singură!

— Fie, dar hai să nu mai zăbovim! zise Sam.

Se dovedi că avusese dreptate. Ignorându-şi durerile provocate de rănile de pe picioare, se mişca îndeajuns de repede, nu chiar într-atât încât Max să nu poată ţine pasul, şi totuşi, destul pentru a-l face să gâfâie. Silueta navei creştea în faţa ochilor lor, pe măsură ce se apropiau. Max observă că ascensorul nu se afla la sol şi se întrebă cât timp avea să treacă

până când aveau să reuşească să atragă atenţia celor dinăuntru, de- terminându-i să le trimită cuşca în jos.

Se aflau cam la jumătatea drumului, când Sam strigă:

— Soseşte cavaleria! Grăbiţi-vă!

Max aruncă o privire peste umăr, continuând să alerge. O ceată de centauri, una sau două duzini, poate chiar mai mulţi, se revărsa înspre ei dinspre coasta dealului, cu intenţia vădită de a le ieşi înainte, tăindu-le drumul spre navă. La rândul ei, Ellie îi văzu şi mări ritmul, într-un sprint care o făcu să-l depăşească pe Max.

Mai rămăseseră doar câteva sute de metri de parcurs, când cuşca ascensorului se desprinse de lângă trapă şi începu să coboare lin spre sol. Max se pregătea să le strige celorlalţi că erau salvaţi, când auzi ropotul copitelor foarte aproape, în urma lor. Îl auzi pe Sam urlând:

— Valea, copii! Nava vă aşteaptă!

Apoi se opri.

Max se opri şi el, strigând:

— Fugi, Ellie, fugi!

— Cară-te odată, ce mai aştepţi?! Ce crezi că poţi face tu, cu mâinile goale?

Max şovăi, cu inima sfâşiată în faţa hotărârii de nesuportat pe care se vedea silit să o ia. Observă că şi Ellie se oprise. Sam aruncă o privire în urmă, apoi îl lovi pe Max cu dosul palmei peste gură.

— Mişcă-te! Du-o înăuntru!

Max o luă la goană, apucând-o pe Ellie de braţ, pentru a o ajuta să alerge mai repede. În spatele lor, Sam Anderson se întoarse, privindu-şi moartea în faţă.

Îşi sprijini un genunchi de pământ, apoi îşi scoase pistolul cu mâna dreaptă şi ochi. Sprijinindu-l pe antebraţul stâng, luând poziţia de tragere standard cerută de toate regulamentele militare.

20

„… O NAVĂ NU ÎNSEAMNĂ DOAR OȚEL…”

Cuşca liftului atinse pământul şi patru oameni ieşiră din ea, în fugă, în vreme ce Max se prăvălea înăuntru, împingând-o pe Ellie înaintea sa. Uşa se închise în urma lor, dar nu îndeajuns de repede pentru ca Mr. Chips să nu apuce să se strecoare înăuntru. Căţelul-păianjen se aruncă în braţele lui Ellie şi începu să scheaune neliniştit. Ellie încercă să se ridice în capul oaselor.

— Eşti întreagă? o întrebă Max.

— Da, desigur. Dar…

Tăcu, în vreme ce Max îi întoarse brusc spatele, încercând să deschidă uşa.

Aceasta refuză să se deschidă. De-abia atunci realiză Max că liftul se ridicase de la pământ şi urca încet. Lovi cu pumnul în butonul de oprire.

Nu se întâmplă nimic. Cabina continua să urce. La vreo trei metri de suprafaţa pământului, se opri. Max îşi ridică privirea şi strigă:

— Hei, voi, cei de la trapă! Coborâţi-ne!

Cererea lui fu ignorată. Încercă din nou să deschidă uşa. În zadar însă, căci un dispozitiv de siguranţă împiedica deschiderea ei, atâta timp cât cuşca se afla în aer. Frustrat de neputinţa la care era constrâns, se agăţă cu mâinile de gratii şi privi în jos. Nu reuşi să-l vadă pe Sam. Centaurii se îmbulzeau laolaltă, la mai puţin de trei sute de metri distanţă. Văzu apoi cum unul dintre ei se prăbuşea la pământ, urmat, la scurt timp, de un altul. Apoi îi zări pe cei patru oameni care trecuseră pe lângă el. Stăteau întinşi pe burtă, unul lângă altul, nu departe de navă. Cu toţii aveau armele la umăr şi trăgeau cu grijă, foc cu foc. Fiecare descărcare a armelor îşi nimerea ţinta. Fiecare apăsare pe trăgaci era urmată de prăbuşirea câte unui centaur.

Max mai numără încă şapte victime în rândul centaurilor, până când aceştia se împrăştiară, fugind în dezordine către

liziera pădurii. Tirul continuă şi numeroşi monştri îşi găsiră moartea înainte de a fi apucat să iasă din bătaia armelor.

Cineva strigă: „încetaţi focul!” şi unul dintre cei patru sări în picioare şi alergă spre câmpul de luptă. La rândul lor, ceilalţi se ridicară şi îl urmară.

Când reveniră, purtau ceva ce semăna cu un maldăr de haine vechi. Cabina coborî încet spre pământ. Cei patru intrară şi îşi depuseră cu grijă povara. Unul dintre ei aruncă o privire fugară spre Eldreth, apoi se grăbi să îşi scoată jacheta, acoperind chipul bietului Sam. Max descoperi cu stupoare, de-abia atunci, că acela era domnul Walther.

Ceilalţi erau domnul Daigler, un tehnician de la propulsie pe care Max îl cunoştea doar din vedere, şi stewardul-şef, domnul Giordano. Grăsanul plângea, fără să se ascundă.

— Ticăloşii! hohoti el. Nu i-au dat nici măcar o şansă, l-au înconjurat şi l-au călcat în picioare.

Sughiţă, apoi adăugă:

— Cel puţin, şi-a vândut scump pielea! A omorât cel puţin cinci dintre ei…

Îl privea pe Max cu ochii goi, fără să-l recunoască.

— A murit, nu-i aşa? întrebă Ellie, încetişor.

— Cum? Da, bineînţeles…

Stewardul-şef îşi întoarse chipul şiroind de lacrimi de la ei.

Cabina tresări şi se opri. Walther privi înăuntru, prin trapă, şi se răsti, înfuriat:

— Ce vă holbaţi aşa? Unde vă treziţi, la circ?

Se întoarse apoi spre cei din cabină.

— Hai să-l ducem de aici, oameni buni!

Aplecându-se pentru a da o mână de ajutor, Max o văzu pe Ellie condusă deoparte de către doamna Dumont. Cu respect îl purtară pe Sam în interiorul navei, unde îi aştepta medicul. Ridicându-se, domnul Walther păru a-l observa pe Max pentru întâia oară:

— Domnule Jones! Aş vrea să vă rog să ne întâlnim în biroul meu, cât se poate de repede.

— Am înţeles, domnule. Dar…

Privi în jos, spre cel ce-i fusese cel mai bun prieten.

— Aş vrea…

Walther îl întrerupse:

— Nu-l mai putem ajuta cu nimic. Vino! îl îndemnă el, apoi, ceva mai blând, adăugă: Fie! Ne întâlnim peste cincisprezece minute. Vei avea, astfel, timp să te speli şi să te schimbi.

Max sosi la timp. Apucase să facă un duş şi să se bărbierească în grabă. Îmbrăcase haine curate, dar nu purta chipiu, căci şi-l pierduse atunci când fusese capturat, în cealaltă vale. În birou, împreună cu primul ofiţer Walther, se mai aflau inginerul-şef Compagnon şi superintendentul, domnul Samuels. Erau aşezaţi cu toţii la masă, cu ceştile de cafea în faţă. Walther îl pofti înăuntru:

— Intraţi, domnule Jones! O cafea?

Max acceptă cu plăcere, descoperind că era teribil de înfometat. Îşi puse mai mult zahăr decât de obicei şi o mulţime de frişcă.

Cât timp Max îşi bău cafeaua, discutară lucruri mărunte, lipsite de importanţă. Într-un târziu, domnul Walther spuse:

— Cum te simţi acum, domnule Jones?

— Bine, cred că totul e în regulă. Sunt, poate, puţin obosit.

— Nici nu e de mirare. Îmi pare rău că nu te-am putut lăsa să te odihneşti. Eşti la curent cu situaţia în care ne aflăm?

— Parţial, domnule. Sam mi-a povestit… Sam Anderson…

Vocea i se stinse.

— Tuturor ne pare rău de Anderson, spuse Walther, pe un ton grav. În multe privinţe, era cel mai bun om alături de care am servit vreodată. Dar, continuă…

Max rememoră ceea ce îi povestise Sam, trecând peste ceea ce ştia despre Simes şi căpitan, menţionând doar că aflase de moartea lor. Walther încuviinţă.

— Aşadar cred că ştii ce aşteptăm de la dumneata?

— Cred că da, domnule. Vreţi ca nava să decoleze şi aţi vrea ca eu să mă ocup de astronavigaţie.

Şovăi doar o clipă.

— Cred că aş fi în stare să mă descurc.

— Mmm… da, dar asta nu e totul.

— Nu, domnule?

— Trebuie să devii căpitan.

***

Toţi trei îşi aţintiseră privirile asupra lui. Max simţi cum îl cuprindea ameţeala şi, vreme de-o clipă, se întrebă ce anume nu era în regulă. Le vedea chipurile ca prin ceaţă. Era conştient că nu mâncase decât foarte puţin în ultima vreme şi că nu dormise mai deloc, în schimb, consumul nervos fusese extrem de mare. Da, probabil că asta nu era în regulă. Auzi, ca de la mare distanţă, glasul lui Walther:

— … Este imperios necesar deci să părăsim această planetă cât mai curând posibil. Din punct de vedere legal, situaţia e limpede. În spaţiu, numai un ofiţer de astronavigaţie poate să deţină comanda navei. Îţi cerem să îţi asumi răspunderea conducerii, căci, deşi foarte tânăr, eşti singura persoană calificată. Iată de ce trebuie să accepţi.

Max reuşi să se reculeagă şi chipurile lor îşi recăpătară contururile.

— Domnule Walther?

— Da?

— Dar… Eu nu sunt astronavigator. Sunt doar un aspirant, aflat în perioada de probă.

Îi răspunse inginerul-şef Compagnon, cu un glas morocănos:

— Kelly afirmă că eşti astronavigator.

— Dar Kelly e mai degrabă astronavigator decât sunt eu însumi!

Compagnon clătină din cap:

— Tu singur nu eşti în măsură să te judeci.

Samuels îl aprobă.

— Să trecem peste asta, sugeră Walther. Informaticianul-şef Kelly nu poate deveni căpitan, asta e sigur. Nu contează nici gradul pe care îl ai în cadrul ghildei tale. Funcţia de comandă a unei nave se limitează strict la astronavigatori. În cadrul acestei ghilde, eşti cel mai în vârstă, indiferent cât de tânăr ai fi. În prezent, comanda îmi aparţine, dar numai până în momentul în care o voi transmite celui în drept. Dar eu nu sunt în stare să fac nava să decoleze. Dacă dumneata vei refuza… Ei bine, îţi spun sincer că nu ştiu ce vom face. Habar n-am.

Max înghiţi un nod şi spuse:

— Domnule, eu nu refuz să îmi fac datoria. Mă voi ocupa de astronavigaţie şi, la naiba, în situaţia dată, bănuiesc că m-aţi

putea numi astronavigator. Dar nu are niciun rost să îmi cereţi să devin căpitan. Dumneavoastră aţi putea păstra comanda, în vreme ce eu aş pilota nava. Aşa ar fi cel mai bine. Oricum, n-aş şti să mă port ca un adevărat căpitan.

Walther clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar ceea ce vrei dumneata nu e posibil, din punct de vedere legal.

Compagnon completă spusele primului ofiţer:

— Mie nu-mi pasă de formalităţile legale. Dar ştiu că răspunderea nu poate fi divizată. Să-ţi spun drept, tinere, aş prefera să-l ştiu pe Dutch căpitan, în locul dumitale, dar el nu se pricepe la astronavigaţie. Aş fi încântat să-l pot propune pe doctorul Hendrix, dar el nu mai este printre noi. Aş prelua eu însumi această povară, în loc să ţi-o dau ţie, dar eu sunt fizician şi ştiu destul despre matematica astronavigaţiei pentru a fi conştient că nici într-o viaţă n-aş putea dobândi îndemânarea şi viteza pe care un astronavigator trebuie să le posede. Nu am nici temperamentul necesar. Kelly mi-a spus că dumneata dispui de toate acestea. Am lucrat împreună cu Kelly mulţi ani şi am încredere în el. Aşa că, fiule, pisica moartă e în curtea ta: trebuie să accepţi această funcţie, inclusiv autoritatea care îţi revine implicit. Dutch te va ajuta, te vom ajuta cu toţii, dar n-ai dreptul să te fofilezi şi să îi pasezi răspunderea.

Domnul Samuels spuse, liniştit:

— Nu sunt de acord cu domnul Compagnon în privinţa lipsei de importanţă a aspectului legal al problemei; cea mai mare parte a legilor au fost instituite din motive bine întemeiate. Dar sunt de acord cu restul spuselor sale. Domnule Jones, o navă nu înseamnă doar oţel. E o entitate politică foarte delicată. Legile şi tradiţiile ei nu pot fi ignorate fără a fi conştienţi că ne paşte un dezastru. Va fi mult mai uşor să menţinem disciplina şi morala la bordul acestei nave, cu un căpitan foarte tânăr, sprijinit de toţi ofiţerii, decât să îi lăsăm pe pasageri şi pe membrii echipajului să presupună că omul care trebuie să ia hotărâri cruciale, în problemele de viaţă şi de moarte pe care le implică pilotarea navei, acest om, atotputernic în domeniul său, nu poate fi creditat cu suficientă încredere pentru a fi căpitan. Nu, domnule,

situaţii precum cea pe care am descris-o mă înspăimântă; aşa se nasc răzmeriţele.

Inima lui Max bătea de să-i spargă pieptul şi o migrenă cumplită îi strângea tâmplele ca într-o menghină. Walther îl privi, zâmbind, si spuse:

— Ei?

— Accept, rosti Max, adăugând imediat: Nu văd ce altceva îmi rămâne de făcut.

Walther se ridică în picioare.

— Aştept ordinele dumneavoastră, domnule căpitan!

***

Max tăcu, încercând să-şi liniştească bătăile inimii. Îşi apăsă vârfurile degetelor pe tâmplele care-i pulsau şi, puţin înspăimântat, spuse:

— Ăăăă… Continuaţi operaţiunile de rutină. Si începeţi pregătirile pentru decolare!

— Am înţeles, domnule.

Walther făcu o pauză, apoi întrebă:

— Dacă-mi permiteţi, domnule căpitan, când consideraţi că ar trebui să decolăm?

Din nou, privirea lui Max se tulbură.

— Când? Oricum, nu astăzi… Mâine la amiază. Am nevoie de o noapte întreagă de somn.

Se gândea că, împreună cu Kelly, aveau să poată ridica nava pe o orbită circum-planetară, scăpând astfel de ameninţarea centaurilor. O dată ajunşi acolo, aveau să dispună de timp suficient pentru a plănui următoarea mişcare.

— E o hotărâre înţeleaptă, domnule. Avem nevoie de timp.

Compagnon se ridică.

— Am să vă rog să mă scuzaţi, domnule, dar trebuie să-mi pun oamenii la treabă.

Samuels i se alătură.

— Cabina dumneavoastră a fost pregătită, domnule. Voi trimite pe cineva să vă mute efectele personale, în următoarele cinci minute.

Max se holbă la el. Încă nu reuşea să asimileze complet implicaţiile noii sale funcţii. Avea să locuiască în cabina căpitanului Blaine? Avea să doarmă în patul lui?

— Nu cred că va fi nevoie. Îmi ajunge cabina mea, e destul de confortabilă.

Samuels îi aruncă o privire plină de subînţelesuri primului ofiţer, după care spuse:

— Dacă-mi permiteţi, căpitane, acesta este unul dintre motivele pentru care mă refeream adineauri la navă ca la o entitate politică foarte delicată.

— Cum?

Max se gândi câteva clipe, după care, pe neaşteptate, simţi povara noii sale funcţii şi, concomitent, îşi dădu seama că va fi în stare să o poarte.

— Prea bine, spuse, cu un glas mai plin de hotărâre. Faceţi ceea ce trebuie.

— Da, domnule.

Samuels îl privi, cu un ochi critic.

— Încă ceva, domnule căpitan, dacă-mi permiteţi, desigur… Am să-l trimit pe Lopez să vă tundă.

Max îşi dădu la o parte şuviţele care îi acopereau urechile.

— Arăt groaznic, nu-i aşa? Bine, îl aştept.

Superintendentul şi inginerul-şef plecară. Max privi în jur, dezorientat. Nu era prea sigur ce îi rămăsese de făcut în continuare. Walther spuse:

— Căpitane, îmi puteţi acorda câteva minute?

— Da, bineînţeles!

Se aşezară şi Walther turnă cafea în ceşti, pentru amândoi. Max i se adresă, puţin stânjenit:

— Domnule Walther? Credeţi că am putea cere ceva de mâncare de la popotă? N-am mâncat nimic, de ieri.

— Bineînţeles. Îmi cer scuze că nu m-am gândit mai devreme.

Primul ofiţer telefonă la popotă şi comandă de mâncare. Apoi se întoarse lângă Max.

— Căpitane, nu ţi-am spus întreaga poveste. De fapt, n-am vrut să o fac, până când nu am rămas doar noi doi.

— Da?

— Nu vreau să mă înţelegi greşit. Faptul că ţi-am încredinţat comanda nu depindea de cele ce-ţi voi spune. De altfel, nu e nevoie ca şefii de departamente să fie la curent cu tot ce ştie căpitanul.

— Da, bănuiesc că aveţi dreptate.

Walther ezită, privindu-şi ceaşca de cafea.

— Aţi auzit cum a murit, de fapt, Simes?

Max îi relată puţinul pe care i-l dezvăluise Sam. Walther încuviinţă.

— În esenţă, ceea ce vi s-a spus este corect. Hmm… Nu se cade să-i vorbim de rău pe morţi, dar Simes avea un caracter instabil. La moartea căpitanului Blaine, a luat drept fapt împlinit că el urma să devină căpitanul acestei nave.

— În principiu, avea dreptate, nu-i aşa? Din punct de vedere legal, adică.

— Nicidecum! Îmi pare rău că mă văd nevoit să vă contrazic, căpitane, dar asta este o idee greşită, de la un capăt la altul!

Max se încruntă.

— N-aş vrea să par un prost, dar… Credeam că tocmai acest argument v-a făcut să vă hotărâţi în favoarea mea.

— Nu, domnule. Cât timp nava se afla la sol, comanda ei îmi revenea doar mie. Nu aveam obligaţia să ofer unui astronavigator comanda decât atunci când – şi dacă – nava avea să decoleze. Nici măcar în acest caz, nu era obligatoriu ca astronavigatorul cel mai în vârstă să fie cel ales. Răspunderea mea era cum nu se poate mai limpede, lăsând la o parte detaliile: nu trebuia să predau comanda decât unui om în care aveam încredere şi despre care ştiam sigur că avea să se descurce. Am avut dintotdeauna rezerve în privinţa domnului Simes, mai exact, în privinţa temperamentului său. Cu toate acestea, la o adică, mi-ar fi fost foarte dificil să îi refuz comanda, o dată ce se stabilea că nava trebuia să decoleze. Însă, înainte chiar de moartea căpitanului, am avut prilejul de a mă interesa în legătură cu abilitatea domnului Simes, ca astronavigator. În parte, acest lucru s-a datorat unei conversaţii pe care am avut-o noi, dacă vă mai amintiţi. Am stat de vorbă cu Kelly – după cum aţi remarcat mai devreme, Kelly e într-adevăr foarte priceput. Acum ştiu de ce ultima tranziţie nu a avut rezultatul scontat; Kelly s-a ostenit să-mi explice. Acest lucru şi afirmaţia lui Kelly, că niciunul dintre membrii echipei de comandă nu s-ar aventura în spaţiu cu domnul Simes, m-au determinat să mă hotărăsc ca, în cazul în care am fi ajuns într-o asemenea situaţie, să îl

împiedic pe, Simes să devină căpitan, chiar şi dacă asta ar fi însemnat ca nava să nu mai decoleze niciodată. Pe-atunci, nu era decât o eventualitate; căpitanul mai trăia încă, dar era foarte bolnav, astfel încât eram silit să cântăresc dinainte fiecare posibilitate. Apoi, căpitanul a murit, şi Simes s-a autointitulat căpitan. Nebunul chiar s-a mutat în cabina căpitanului şi a trimis după mine. I-am spus că nu avea să ocupe niciodată funcţia de comandă şi am plecat. Am luat cu mine doi martori şi i-am ordonat şefului poliţiei să îl dea afară. Ştiţi ce s-a întâmplat după aceea. Aşa se face că nu sunteţi singurul care îi datorează viaţa lui Anderson; şi eu i-o datorez pe a mea.

Walther se grăbi să schimbe subiectul.

— Memoria dumneavoastră fenomenală… Calculele pe care le efectuaţi, fără a consulta tabelele… Puteţi face asta tot timpul?

— Da, desigur. De ce?

— Cunoaşteţi toate tabelele, sau numai unele anume?

— Ştiu pe de rost toate tabelele standard şi manualele pe care un astronavigator le numeşte, îndeobşte, „uneltele sale de lucru”.

Max începu să-i povestească despre unchiul său, dar Walther îl întrerupse cu blândeţe:

— Dacă-mi permiteţi, domnule… Mă bucur nespus să aflu acest lucru. Nespus, vă repet. Căci singurele cărţi de acest fel, aflate la bordul navei noastre, sunt cele din mintea dumneavoastră.

***

Kelly fusese, desigur, cel care observase lipsa cărţilor, nu Walther. Când îi împărtăşise acest lucru primului ofiţer, cei doi hotărâră, de comun acord, să facă o percheziţie. Negăsindu-le, anunţaseră că un set de cărţi (unul singur) lipsea; Walther oferise chiar şi o recompensă, iar nava fu cercetată din cală şi până în astrodom; zadarnic: nici urmă de manuale.

— Bănuiesc că Simes le-a ascuns undeva, la sol, încheie Walther. Vă imaginaţi ce înseamnă asta? Suntem în stare de asediu. Le-am putea găsi doar printr-un noroc chior, dacă le-am mai găsi vreodată. Mă bucur deci aflând că aveţi încredere în memoria dumneavoastră, aşa cum are şi Kelly.

Max începuse deja să se îndoiască de acest lucru: una e să faci ceva de dragul de a o face, şi alta e s-o faci de nevoie.

— Nu e chiar atât de tragic precum credeţi, îi răspunse Max. Poate lui Kelly nu i-a trecut prin minte, dar logaritmii şi transformările binare pot fi găsite în cărţile celor de la propulsie; cu acestea am putea calcula, practic, orice salt direct. Celelalte ar fi necesare numai pentru tranziţiile ce prezintă anomalii.

— Şi Kelly s-a gândit la asta. Spuneţi-mi, domnule căpitan, cum se poate întoarce acasă o navă de explorare, după ce traversează o congruenţă nou descoperită?

— Poftim? Deci asta aşteptaţi de la mine?

— Nu este treaba mea să-i spun căpitanului încotro să îndrepte nava, se apără, formal, Walther.

Max rosti, rar:

— M-am gândit şi eu la asta. Am avut o mulţime de timp de gândire, în ultimele zile.

Nu mai adăugă însă şi că îşi ocupase nopţile cu aceste gânduri numai ca să nu înnebunească.

— Desigur, nu dispunem de instrumentele pe care le posedă navele de explorare şi nici astronavigaţia aplicată nu seamănă cu calculul congruenţelor. Să nu uităm că până şi unele nave de explorare nu se mai întorc niciodată.

— Dar…

Fură întrerupţi de o bătaie în uşă. Un steward îşi făcu apariţia şi încărcă masa cu o sumedenie de bunătăţi. Max simţi că-i lăsa gura apă. Îşi unse o felie mare de pâine cu unt şi gem şi muşcă din ea, cu o poftă de lup.

— Dumnezeule, ce bună e!

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să mă gândesc mai devreme. Nu doriţi o banană, domnule? Arată destul de bine, deşi cei de la sera hidroponică au fost nevoiţi să cam facă economii, în ultimul timp.

Max se cutremură.

— Nu cred c-am să mai mănânc vreodată banane. Si nici papaia, în ruptul capului!

— Sunteţi alergic, căpitane?

— Nu tocmai. Sau… Mă rog, cam aşa ceva.

Îşi termină pâinea cu gem şi spuse:

— În legătură cu posibilitatea despre care aţi amintit… Am să vă povestesc mai târziu.

— Cum doriţi, căpitane.

***

Cu puţin timp înainte de ora fixată pentru cină, Max se privea în oglinda înaltă din cabina căpitanului. Părul îi era din nou scurt, şi două ore de somn mai izgoniseră o parte din oboseala care îi marcase chipul, până nu de mult. Îşi aşeză pe cap un chipiu, în poziţia corectă. Numele înscris pe banda interioară era „Hendrix”; îl găsise aici, în cabină, alături de una dintre uniformele sale pe care fuseseră cusute însemnele funcţiei actuale, aceea de căpitan. Insigna solară de pe piept îl stânjenea întrucâtva: fie, acceptase să devină căpitan, deşi întreaga situaţie încă îi apărea ca un vis nebunesc, dar nu se simţea îndreptăţit să poarte decât vechile sale însemne, mai mici, chiar dacă acum treselele i se înmulţiseră la patru.

Walther şi Samuels fuseseră respectuoşi, dar categorici, citându-i precedente pe care Max nu avea posibilitatea să le verifice. În cele din urmă, se văzuse silit să cedeze insistenţelor celor doi.

Se cercetă atent, îşi netezi umerii vestonului şi oftă. În vreme ce parcurgea culoarul către sala cea mare, auzi difuzoarele repetând: „Atenţiune! Toţi pasagerii şi toţi membrii echipajului sunt rugaţi să se adune în salon!”

Mulţimea îşi despică rândurile, în tăcere, făcându-i loc să treacă. Se îndreptă spre masa căpitanului – masa *lui* – şi se aşeză la unul dintre capete. Walther rămăsese în picioare, lângă scaunul său.

— Bună seara, domnule căpitan.

— Bună seara, domnule Walther.

Ellie ocupa locul de vizavi. Fata îi căută privirea şi îi zâmbi.

— Bună, Ellie.

Simţi că se îmbujorase.

— Bună seara, căpitane, îi răspunse ea, cu hotărâre în glas.

Era îmbrăcată la fel de elegant ca atunci când Max o întâlnise pentru prima oară în salon. I se păru de necrezut că această tânără doamnă strălucitoare era aceeaşi cu fata al cărei chip

murdar îl privise, cu doar două zile în urmă, pe deasupra unor eşichiere zgâriate cu o aşchie în ţărână.

— Cum îţi sunt picioarele?

— Bandajate şi încălţate în papuci de casă. Dar medicul a făcut o treabă minunată. De mâine, voi dansa din nou.

— Nu cred că e cazul să te grăbeşti.

Ea îi privi tresele şi insigna de pe piept.

— Tu vorbeşti?!…

Înainte ca el să fi apucat să-i răspundă, domnul Walther se aplecă şi-i şopti:

— S-au adunat toţi, căpitane.

— Aha! începeţi dumneavoastră, vă rog!

Walther ceru să se facă linişte şi explică situaţia de aşa manieră, încât părea de-a dreptul rezonabilă şi inevitabilă. Încheie, spunând:

— Aşadar, în concordanţă cu legea şi cu tradiţiile spaţiului, am predat comanda, pe care o deţinusem temporar, noului nostru căpitan. Domnilor, vi-l prezint pe căpitanul Jones!

Max se ridică în picioare. Privi în jur, înghiţi în sec, încercând să deschidă gura, dar nu reuşi. Apoi, ca şi cum n-ar fi fost disperat, ci un bun orator, dornic să facă o pauză de efect, luă paharul cu apă de pe masă şi sorbi o înghiţitură.

— Stimaţi pasageri şi iubiţi colegi, începu el. După cum ştiţi, nu mai putem rămâne aici. Medicul nostru numea sistemul împotriva căruia am avut de luptat o „sclavie simbiotică”, precum cea a câinelui faţă de om; însă, de data aceasta, ea se extinde la întregul regn animal de pe planetă. Ei bine, omul nu este făcut să fie ţinut în sclavie, fie ea simbiotică ori de altă natură. Dar noi suntem prea puţini pentru a învinge şi de aceea trebuie să plecăm.

Se opri, pentru a mai bea puţină apă, şi, în acest răgaz, întâlni privirea încurajatoare a lui Ellie.

— Poate că, într-o bună zi, vor veni alţii, mai bine pregătiţi decât noi. În ceea ce ne priveşte, am să încerc să readuc nava acasă, prin acea „spărtură”, dacă-mi permiteţi să o numesc aşa, prin care am ajuns aici. Este o încercare riscantă. Nimeni nu este obligat să vină; dar e singura noastră şansă de a ajunge vreodată acasă. Oricine se teme să îşi asume riscul acesta, va

putea să debarce la polul nord al planetei numărul trei, cea care ne apare în fiecare seară, ca un luceafăr, cea pe care am numit-o Afrodita. Acolo, aţi avea şansa supravieţuirii, deşi, chiar şi la poli, clima planetei este îndeajuns de fierbinte. Dacă preferaţi această alternativă, v-aş ruga ca, în cursul acestei seri, să vă înscrieţi pe o listă, aflată la superintendentul navei, domnul Samuels. Noi, ceilalţi, vom încerca să ajungem acasă.

Se opri, apoi rosti precipitat, înainte de a se aşeza:

— Asta-i tot.

Nimeni nu aplaudă, iar Max avu impresia că prima sa apariţie în public fusese un eşec. Încăperea se umplu de zumzetul conversaţiilor. Cei din echipaj plecară, iar chelnerii se grăbiră să înceapă servirea cinei. Ellie îl privi în ochi şi încuviinţă, dând din cap. La stânga lui, se afla doamna Mendoza, care i se adresă:

— Max, adică domnule căpitan, e într-adevăr chiar atât de primejdios? Nu-mi place ideea de a lua parte la ceva riscant. Nu am putea găsi o altă soluţie?

— Nu.

— Sunteţi convins de asta?

— Da, dar prefer să nu vorbesc despre aceste probleme în timpul mesei.

— Dar…

Max o ignoră şi se apucă să mănânce, străduindu-se să-şi potolească tremurul nervos al mâinii cu care ţinea lingura. Când, într-un târziu, îndrăzni să ridice ochii, întâlni privirea strălucitoare a doamnei Montefiore, aşezată vizavi. Aceasta insista să fie numită „Principessa”, un titlu îndoielnic.

— Dolores, nu-l deranja pe domnul căpitan cu asemenea lucruri! o certă ea pe doamna Mendoza. Am vrea mai degrabă să vă auzim povestindu-vă aventurile, nu-i aşa, căpitane?

— Nu.

— Ei, haideţi! Am auzit că a fost teribil de *romantic!*

Lungi ultimul cuvânt peste măsură, aruncând spre Ellie o privire semnificativă. Apoi îl privi din nou pe Max, ca o pasăre de pradă, arătându-şi dinţii într-un zâmbet sadic. Părea să aibă mai mulţi dinţi decât ar fi fost normal.

— Povestiţi-ne absolut tot! insistă ea.

— Nu.

— Dar nu ne puteţi refuza!
Ellie îi zâmbi, la rândul ei, spunându-i:
— Iubită prinţesă, vorbiţi cam mult.
Doamna Montefiore tăcu, în sfârşit.
După cină, Max reuşi să-l abordeze pe domnul Walther între patru ochi.
— Domnule Walther!
— Da, domnule căpitan?
— Am dreptate atunci când afirm că e dreptul meu, în calitate de căpitan, să îmi aleg persoanele cu care stau la masă?
— Da, domnule.
— În acest caz, femeia aceea, Montefiore… N-ar putea fi mutată de la masa mea? Până mâine, înainte de micul dejun?
Walther zâmbi, ironic.
— Cum doriţi dumneavoastră, domnule.

21

CĂPITANUL DE PE ASGARD

Sam avea să fie îngropat chiar pe locul unde fusese răpus. Max hotărî ca la ceremonie să nu participe decât el însuşi, Walther şi Giordano. Pe Ellie o rugase să nu vină. Mai aveau alături şi o gardă de onoare, dar cei care o compuneau erau înarmaţi până în dinţi şi înconjurară mormântul, ţinând sub observaţie dealurile. Max citi slujba de înmormântare cu o voce atât de scăzută, încât abia putu fi auzit. Dar nu se simţea în stare de mai mult.

Departamentul tehnic pregătise în grabă o placă de mormânt, un mic obelisc din metal inoxidabil. Înainte de a o fixa, Max contemplă o vreme, gânditor, inscripţia. Iniţial, se gândise să scrie, drept epitaf: „Odihneşte-te în pace, suflet drag”, dar, cu siguranţă, cu dispreţul său faţă de orice sentimentalism, Sam ar fi izbucnit în râs, dacă ar fi citit aşa ceva, pe propriul său mormânt. În cele din urmă, găsise ceva mai potrivit. Fixă placa şi reciti inscripţia:

ÎN MEMORIA SERGENTULUI SAM ANDERSON FOST MEMBRU AL INFANTERIEI MARINE IMPERIALE

„Cel ce nu s-a plâns niciodată”

Walther observă şi el epitaful şi îl citi, la rândul său.

— Deci acesta era adevărul? M-am gândit şi eu, de multe ori, la asta.

— Da, aşa a fost. Nu i-am cunoscut adevăratul nume. Roberts. Sau poate Richards.

— Aha!

Walther se gândi un timp la implicaţiile celor aflate.

— Cred că am putea obţine, pentru el, o reabilitare postumă, domnule. Amprentele vor fi de-ajuns pentru a-l identifica.

— Cred că Sam s-ar fi bucurat să ştie asta.

— Am să mă ocup personal, domnule, când ne vom întoarce acasă.

— Dacă ne vom întoarce vreodată…

— Vă rog, căpitane! „Când” ne vom întoarce…

De-acolo, Max se îndreptă direct spre cabina de comandă.

Mai fusese acolo şi cu o seară înainte, iar surprinderea creată de faptul că era tratat ca un căpitan se mai atenuase, astfel încât, atunci când Kelly îl salută cu: „Bună dimineaţa, căpitane!”, reuşi să îi răspundă pe un ton aproape firesc:

— Bună dimineaţa, şefule, ’neaţa, Lundy!

— O cafea, domnule?

— Mulţam, mi-ar face plăcere. Cum staţi cu calcularea orbitei circum-planetare?

— N-am terminat încă.

— Atunci, lăsaţi-o baltă. M-am gândit să pornim direct spre casă. Calculele le putem efectua din mers. Ai filmele?

— Le-am cules ceva mai devreme.

Era vorba despre înregistrările ascunse în cabina lui Max. Simes avusese grijă să se descotorosească de celălalt set, la moartea căpitanului Blaine. Setul de rezervă era unica dovadă a locului şi timpului în care Asgard intrase în acest spaţiu, şi conţinea, de asemenea, înregistrările de rutină luate imediat după efectuarea tranziţiei.

— În regulă, hai să ne apucăm de treabă. Kovak are să mă ajute.

Ceilalţi tocmai îşi făceau apariţia în cabină, cu mult timp înainte de ora fixată, aşa cum era obiceiul în echipa lui Kelly. Acesta i se adresă lui Max:

— Dacă doriţi, domnule, mi-ar face plăcere să calculez pentru dumneavoastră.

— Nu-ţi face griji, se descurcă şi Kovak. Mai bine ajută-i pe Noguchi şi Lundy cu filmele.

— Am înţeles, domnule.

Acum, datele începură să curgă. Peste noapte, Max se trezise de două ori, scăldat într-o sudoare îngheţată, înspăimântat că îşi pierduse poate extraordinara memorie. Însă, de cum datele începură să îi fie furnizate, programă fără niciun efort, de parcă, în mintea sa, manualele s-ar fi deschis la pagina potrivită. Problema care trebuia rezolvată consta în calcularea unei decolări care să îi îndepărteze de influenţa planetei, după care

urmau să facă ajustări, care să le permită să lase „în urmă” Soarele, urmând ca apoi să mărească viteza, pentru a se apropia de zona în care intraseră în acest spaţiu. Nu le trebuia precizie, căci tranziţia nu avea să fie efectuată din prima încercare; era nevoie să exploreze mai întâi zona, luând numeroase înregistrări fotografice, pentru ca, pe baza acestora, să poată calcula o congruenţă care nu mai fusese cercetată niciodată.

Decolarea fu calculată şi înregistrată pe bandă, pentru pilotul automat, şi banda fu introdusă în consolă cu mult timp înainte de amiază. În ultima vreme, cei de pe navă se orientaseră după fusul orar local, în care o oră era egală cu aproximativ cincizeci şi cinci de minute standard. Acum aveau să treacă din nou la măsurarea timpului în sistemul de referinţă Greenwich, la care echipa din cabina de comandă nu renunţase deloc. Ca o consecinţă, cina avea să fie servită mai târziu, şi unii dintre „dobitoci” aveau să-şi fixeze aiurea ceasurile, ca de obicei, după care aveau să dea vina pe cei din conducere, fiindcă vor fi ratat servirea mesei.

Se sincronizară cu cei de la departamentul energetic, banda începu să se învârtă şi nu mai rămase decât o simplă apăsare pe buton, cu câteva secunde înainte de ora stabilită, pentru a-i permite pilotului automat să decoleze. Sună telefonul. Smythe răspunse, apoi se uită la Max:

— Pentru dumneavoastră, căpitane. E superintendentul.

— Căpitane!

Glasul superintendentului părea îngrijorat.

— Îmi pare rău că vă deranjez în cabina de comandă.

— Nu contează. Ce s-a întâmplat?

— Doamna Montefiore vrea să fie debarcată pe Afrodita.

Max tăcu, reflectând.

— S-a mai răzgândit careva?

— Nu, domnule.

— Toată lumea a fost anunţată să îşi exprime opţiunile în cursul serii, nu-i aşa?

— I-am amintit şi doamnei Montefiore acest lucru. Răspunsurile ei nu au fost tocmai logice.

— Crede-mă, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât s-o abandonez acolo. Însă, la urma urmei, suntem răspunzători pentru siguranţa ei. Spune-i că răspunsul nostru e negativ.

— Am înţeles, domnule. Îmi permiteţi însă să i-o spun în felul meu?

— Desigur, cu condiţia să nu mi-o trimiţi pe cap!

Max închise telefonul şi-l descoperi pe Kelly alături.

— Se apropie momentul decolării. Doriţi să verificaţi încă o dată programarea, înainte de decolare?

— Eu? Nu, te las pe tine să o faci, şefule. Vei prelua primul cart.

— Am înţeles, căpitane.

Kelly îşi ocupă locul în faţa consolei, iar Max se aşeză în fotoliul rezervat căpitanului, conştient de propria sa importanţă. Şi-ar fi dorit să ştie cum se fumează pipa; avea impresia că un căpitan trebuie să stea aşezat comod, relaxat, pufăind din pipă, în vreme ce se efectuau manevrele de decolare.

Simţi o uşoară pulsaţie şi trupul lui apăsă mai tare pe pernele fotoliului; Asgard trecuse din nou la propria-i gravitaţie interioară, independentă de acceleraţiile la care era supusă nava. Câteva clipe mai târziu, decolară, însă unica dovadă a acestui fapt fu schimbarea, dincolo de astrodom, a cerului, care trecu de la albastrul senin la negrul pătat cu stele al spaţiului.

Max se trezi că încă mai ţinea în mână acea pipă imaginară, la care se grăbi să renunţe.

— Am plecat, şefule. Mă veţi chema atunci când înregistrările pentru părăsirea sistemului vor fi pregătite. Apropo, cum te-ai gândit să organizezi carturile?

Kelly se ridică şi i se alătură.

— Ei bine, căpitane, mă gândeam ca eu şi Kovak să facem cu schimbul, în vreme ce băieţii să intre de cart în trei schimburi. Mai târziu, vor intra din două în două carturi.

Max clătină din cap.

— Nu. Eu, tu şi Kovak vom conduce carturile. Şi vom rămâne la un cart din trei cât mai mult posibil. Cine ştie cât timp vom pierde învârtindu-ne aiurea şi căutând acul în carul cu fân.

Kelly îşi coborî tonul.

— Căpitane, pot să îmi exprim o părere?

— Kelly, dacă tu vei înceta să mai fii sincer cu mine, n-am să fiu în stare să-mi fac datoria până la capăt. Ştii bine!

— Mulţumesc, domnule. Un căpitan n-ar trebui să se obosească făcând de cart. Si așa aveţi destul de lucru, cu toate calculele care trebuie efectuate. Siguranţa navei e mai importantă decât… orgoliul, cred că acesta e cuvântul potrivit, adăugă Kelly, în şoaptă.

Max se gândi destul de mult timp înainte să îi răspundă. Îi era dat să înveţe, pe propria-i piele, că unui ofiţer aflat la comandă nu îi sunt îngăduite derogări de la litera legii, care, în alte situaţii ar fi foarte fireşti. Mai mult ca oricui altcuiva, puterile cu care este investit îi reglementează fiecare mişcare. Privilegiile unui căpitan, cum ar fi alungarea unei muieri pisăloage de la masa lui, sunt minore, în comparaţie cu corvezile cărora cel investit cu această funcţie inumană trebuie să le facă faţă.

— Şefule, spuse Max, într-un târziu. Există destul loc pentru a muta masa aceea, cu cafeaua, în spatele computerului?

Kelly măsură din priviri distanţele şi răspunse:

— Da, domnule. De ce întrebaţi?

— Mă gândeam că astfel am avea loc să instalăm acolo o saltea.

— Intenţionaţi să dormiţi aici, domnule?

— Uneori. Dar nu mă gândeam numai la mine, ci la noi toţi. În circumstanţele actuale, dumneata îţi petreci aici mai mult de jumătate din zi. Carturile din următoarele săptămâni nu vor solicita prea mult prezenţa ofiţerului de cart, aşa că mă gândeam că, atunci când vom putea, vom trage cu toţii câte un pui de somn. Ce părere ai?

— Ar fi împotriva regulamentului, domnule. S-ar crea astfel un precedent, care ar putea constitui un exemplu prost.

Îi făcu semn din cap spre Noguchi şi Smythe.

— Vei înregistra ordinul meu aşa cum cere regulamentul, în jurnalul de bord, citând paragraful pe care îl anulăm astfel, suspendându-l din motive ce ţin de „securitatea navei”, iar eu am să semnez.

— Mă rog, cum doriţi dumneavoastră…

— Nu pari foarte încântat, aşa că s-ar putea să greşesc. Mai gândeşte-te şi anunţă-mă ce-ai hotărât.

Ordinul fu înregistrat şi salteaua îşi făcu apariţia, dar Max nu-i văzu niciodată pe Kovak sau pe Kelly întinzându-se, nici măcar pentru câteva minute. Însă, dacă el însuşi n-ar fi folosit-o, n-ar fi avut parte de prea multă odihnă.

De mâncat, mânca, cel mai adesea, tot în cabina de comandă. Deşi nu aveau prea multe de făcut, în drumul lor spre întâlnirea cu necunoscutul, în afara înregistrărilor necesare determinării relaţiilor dintre acel necunoscut şi elementele spaţiului înconjurător, Max îşi petrecea cea mai mare parte a timpului făcându-şi griji ori discutând despre acestea cu Kelly.

În ce fel îşi găseşte o navă de explorare drumul înapoi spre casă, printr-o congruenţă nou descoperită? Şi din ce cauză nu se mai întorseseră unele dintre navele de explorare? Probabil că doctorul Hendrix ar fi putut să calculeze trecerea de cealaltă parte a unei congruenţe necunoscute, folosind numai echipamentul standard al navei. Max era convins de acest lucru; doctorul Hendrix îşi iubise cu fanatism profesia, iar cunoştinţele sale de fizică teoretică, mergând dincolo de simplele calcule numerice, fuseseră cu siguranţă mult mai extinse decât cele ale unui astronavigator de rând.

Max ştia că navele de explorare calculau ambele părţi ale congruenţelor simultan, prin aplicarea în teoria câmpului gravitaţional a unor date culese în porţiunea până atunci necunoscută a acestora. Încercă şi el să efectueze un asemenea calcul, dar se văzu silit să abandoneze, căci rezultatele obţinute nu îi inspirau deloc încredere. Era convins de corectitudinea calculelor, dar nu era sigur în privinţa teoriei, fiind conştient, totodată, de imprecizia datelor pe care le deţinea. Pur şi simplu, masa stelelor aflate la ani-lumină distanţă era imposibil de estimat cu ajutorul instrumentelor aflate la bordul lui Asgard.

Aflând că se hotărâse să renunţe la această cale, Kelly răsuflase uşurat. După aceea, cei doi începură să îşi petreacă cea mai mare parte a timpului încercând să stabilească o traiectorie care să îi ducă în punctul în care înregistrările fotografice afirmau că nava trecuse în această regiune a spaţiului. Aveau de gând să urmeze acea traiectorie, ajungând în punctul cu pricina exact la limita vitezei luminii, după care nu le mai rămânea decât să „îi dea brânci dincolo” şi să spere.

La suprafaţa unei planete, o astfel de manevră ar fi uşor de înfăptuit; dar situaţia din spaţiu nu suferă comparaţii reale. Stelele „fixe” se mişcă cu viteze astronomice, iar ele constituie singurele repere. E greu să decizi care anume dintre porţiunile de spaţiu deschis corespunde cu cea în care, la un moment dat, te-ai aflat; e o treabă a naibii de complicată, care cere o mulţime de calcule complexe, ce nu deţin soluţii „elegante” de rezolvare. Pentru fiecare congruenţă aflată în hărţi, un astronavigator dispune de un tabel de soluţii dinainte calculate, un manual ce se intitulează: „Tabelele critice ale anomaliilor cartografiate”. Max şi Kelly erau nevoiţi să îşi încropească singuri un asemenea tabel.

Max îşi petrecea atât de mult timp în cabina de comandă, încât, în cele din urmă, primul ofiţer îi sugeră că ar fi fost de dorit, pentru ridicarea moralului pasagerilor, ca, din când în când, el să fie văzut, chiar şi pentru scurt timp, în salon. Walther nu mai adăugă şi faptul că ar fi fost preferabil ca, în respectivele ocazii, Max să fie zâmbitor şi plin de încredere în sine, dar acest lucru era subînţeles. Din acel moment, Max îşi făcu o datorie din a-şi lua cina împreună cu ofiţerii şi pasagerii.

Nu apucase să o întâlnească prea des pe Ellie, în ultima vreme. Când o întâlni, la prima cină după sugestia amabilă a lui Walther, ea se purtă prieteneşte, dar distant. Îl trată cu prea mult respect, iar asta îl făcu să se întrebe dacă nu cumva se îmbolnăvise. Îşi aminti apoi cum ea îi povestise că fusese adusă la bord pe targă; poate că nu îşi revenise chiar pe deplin. Îşi propuse să îl iscodească pe medicul de bord în legătură cu asta; pe ocolite, desigur!

Pălăvrăgeau, în faţa unor ceşti cu cafea, şi Max începuse să cocheteze deja cu ideea întoarcerii în Gaura Grijilor, când îşi aminti că Walther îl sfătuise să nu îşi trădeze neliniştea. Privi în jur şi rosti, cu glas tare, ostentativ:

— Locul ăsta e mai tăcut decât o morgă. Chiar nu mai are nimeni chef să danseze? Dumont!

— Da, căpitane?

— Pune nişte muzică de dans! Doamnă Mendoza, îmi permiteţi?

Doamna Mendoza chicoti şi acceptă imediat. Se dovedi a fi o ruşine pentru Argentina, căci nu poseda nicio urmă de simţ al ritmului. Dar Max reuşi să o conducă fără să producă vreo coliziune majoră şi o aduse, întreagă şi nevătămată, înapoi la locul ei, încheind cu o plecăciune. Îşi exercită apoi privilegiul funcţiei, invitând-o pe doamna Daigler. Maggie îşi recăpătase splendoarea de odinioară.

— Ti-am simţit lipsa, căpitane.

— Am avut prea mult de lucru. După cum ştiţi, suntem cam puţini…

— Înţeleg. Căpitane, va mai dura mult?

— Până când vom efectua tranziţia? Nu, nu cred. A durat atât de mult fiindcă am avut de făcut un număr enorm de calcule, pentru a nu pune în pericol siguranţa navei.

— Şi, de data aceasta, chiar vom ajunge acasă?

Max îi oferi ceea ce el spera că aducea a zâmbet încurajator.

— E absolut sigur! Nu vă sfătuiesc să începeţi vreo carte prea groasă din biblioteca navei, căci superintendentul nu are să vă lase să o luaţi acasă.

— Acum mă simt mult mai bine, oftă ea.

Max îi mulţumi pentru valsul acordat, privi în jur şi o zări pe doamna Montefiore, dar îşi spuse că obligaţia lui de a ridica moralul pasagerilor nu se extindea chiar intr-atât de mult. Eldreth îl privea, aşezată într-un fotoliu, aşa că se îndreptă într-acolo.

— Te mai dor picioarele, Ellie?

— Nu, căpitane, mulţumesc că m-ai întrebat.

— Atunci, binevoieşti a dansa cu mine?

Ea căscă ochii mari.

— Adică domnul căpitan îşi pierde preţiosu-i timp cu sărăcuţa de mine?

El se aplecă până aproape de ea:

— Dacă mai vii vreodată cu texte de-astea, te-arunc în lanţuri, faţă murdară!

Ea izbucni în râs şi strâmbă din nas:

— Am înţeles, domnule căpitan!

O vreme, dansară fără să schimbe o vorbă; Max era niţel copleşit de apropierea dintre ei şi se întreba de ce n-o invitase mai devreme. Intr-un târziu, ea rupse tăcerea:

— Max, te-ai lăsat definitiv de şah?

— Eu? Nicidecum; după ce scăpăm de tranziţia asta, voi avea timp să joc, dar numai cu condiţia să-ţi iei avantaj două astronave.

— Îmi pare rău că ţi-am spus. Dar mi-ar plăcea dacă, din când în când, ţi-ai face timp să vii s-o vezi pe Chipsie. Azi-dimineaţă mă-ntreba întruna: „Unde-i Maxie?”

— Sincer, îmi pare rău. Aş lua-o cu mine în cabina de comandă, dar mă tem c-ar apăsa pe vreun buton, făcându-ne să pierdem luni întregi de muncă. De ce n-o aduci aici?

— Ar enerva-o mulţimea. Haide, mergem noi să o vizităm!

Max clătină din cap:

— Nu putem merge în cabina ta.

— De ce nu? Eu, oricum, mi-am pierdut orice reputaţie, iar tu, în calitate de căpitan, faci ce vrei!

— Se vede că n-ai fost niciodată căpitan! O vezi pe vulturoaica aia care stă cu ochii pe noi?

I-o arătă din cap pe doamna Montefiore.

— Hai, du-te şi ad-o pe Chipsie, şi termină cu aiurelile.

— Da, să trăiţi, domnule căpitan!

Se jucară multă vreme cu Chipsie, pe care Max o îndopă cu zahăr cubic, asigurând-o că era căţelul-păianjen cel mai deştept din acea parte de cer. Apoi îşi ceru scuze, căci venise vremea să se întoarcă la treabă.

Se simţea mai vesel şi mai încrezător. Îl văzu pe domnul Walther intrând în cabina sa şi, mânat de un impuls de moment, îl urmă. De mult îl frământa ceva, iar acesta era un moment potrivit pentru a-şi risipi îndoielile.

— Dutch, eşti ocupat?

Primul ofiţer îl privi, luat prin surprindere.

— Nicidecum, intră, căpitane!

Max aşteptă până când Walther îi servi tradiţionala ceaşcă de cafea, apoi îşi luă inima în dinţi şi spuse:

— Domnule Walther, mă frământă ceva. E vorba de o problemă personală.

— Pot să te ajut?

— Nu cred. Dar dumneata eşti mult mai experimentat decât mine; aş vrea să îţi povestesc.

— Cum doreşti, domnule căpitan.

— Uite ce e, Dutch, asta este o problemă a lui Max, nu una a domnului căpitan.

Walther zâmbi.

— E-n regulă. Dar să nu-mi ceri să-mi schimb modul de adresare, căci s-ar putea să-mi intre în obicei, ceea ce n-ar fi indicat.

— Bine, fie!

Max voia de mult să-i spună lui Walther despre dosarul său fals. Îi raportase oare doctorul Hendrix despre el? Sau n-o făcuse?

Se dovedi că nu se simţea în stare să-l ia pe ocolite. De când devenise căpitan, lucrurile păreau a se fi complicat şi mai mult.

— Voiam să-ţi spun cum am ajuns eu la bordul acestei nave.

Îi dezvălui totul, fără a mai lăsa la o parte rolul pe care îl jucase Sam, căci, de data aceasta, adevărul nu-i mai putea dăuna acestuia. Walther îl ascultă, cu seriozitate.

— Mă aşteptam să abordezi subiectul acesta, căpitane, spuse primul ofiţer, într-un târziu. Doctorul Hendrix mi-a raportat tot, cu mai puţine detalii, atunci când te-a înregistrat ca aspirant astronavigator. Am căzut, atunci, de acord, că această problemă nu merita să fie ridicată, atâta timp cât ne aflam la bordul navei.

— Tocmai de asta mi-e teamă şi mie. Ce se va întâmpla la întoarcere? Dacă ne vom întoarce…

— *Când* ne vom întoarce. Îmi ceri un sfat. Vrei să te ajut? De ce ai venit acum la mine?

— Nu ştiu. Cred că voiam doar să vorbesc cu tine.

— Hmm… Există două alternative. Una dintre ele ar fi să rezolvăm totul la faţa locului, schimbând câteva detalii într-un raport nu foarte semnificativ…

— Nu, Dutch. Nu vreau ca de pe Asgard să plece vreun raport falsificat.

— Eram aproape sigur că vei spune asta. Şi eu sunt de aceeaşi părere, dar m-aş fi simţit obligat, din diferite motive, să îţi ofer o acoperire, în cazul în care m-ai fi rugat să o fac.

— Mai demult, mă gândeam că aş putea aranja un mic fals. Mi se părea chiar că aş fi avut dreptul să o fac. Acum însă, acest lucru nu mai e posibil.

— Înţeleg. Alternativa cealaltă ar fi să raportăm şi să ţinem piept scandalului. În cazul acesta, aş fi alături de tine şi, sunt convins, inginerul-şef şi superintendentul mi s-ar alătura.

Max se relaxă. Se simţea mai bine acum.

— Mulţumesc, Dutch. Nu mă interesează ce au să-mi facă… atâta timp cât nu mă vor ţine departe de spaţiu.

— Nu cred că se vor încumeta să facă aşa ceva, mai ales dacă vei aduce nava cu bine acasă. Dar dacă, totuşi, vor încerca, atunci vor afla ce înseamnă o bătălie adevărată! Dar, până atunci, lasă naibii toate gândurile astea.

— Am să încerc.

Max se încruntă.

— Dutch? Spune-mi, sincer, tu ce părere ai despre ceea ce am făcut?

— E o întrebare dificilă, căpitane. E însă, cred, mai important să ştii ce părere ai tu însuţi despre ceea ce ai făcut.

— Eu? Nu ştiu ce să zic… Ştiu ce părere aveam înainte. Eram îndârjit.

— În ce sens?

— Încercam mereu să îmi explic mie însumi de ce o făcusem, încercam să mă justific, să mă conving că de vină era sistemul, şi nu eu. Acum nu încerc să mă justific. Nu spun că-mi pare rău – cum aş putea, după toate prin câte am trecut?! Dar nici n-aş vrea să mai fug de răspundere.

Walther încuviinţă.

— Mi se pare o atitudine foarte sănătoasă, căpitane. Ascultă-mă, nicio lege nu e perfectă. Un om trebuie să privească legea prin prisma judecăţii şi a bunului-simţ şi nu să i se supună orbeşte. Am încălcat şi eu unele reguli, la viaţa mea. Pentru unele, am plătit, pentru altele, nu. Greşeala pe care ai săvârşit-o te-ar fi putut transforma într-un „lup moralist”, obsedat de regulamente, hotărât să mergi pe muchie de cuţit, pentru ca toţi să respecte legea, cu sfinţenie. Sau, dimpotrivă, te-ai fi putut transforma într-un veşnic copil rău, convins că regulile sunt făcute pentru toţi, cu excepţia ta. Dar, se vede treaba, niciuna,

nici alta dintre aceste situaţii nu ţi se potriveşte. Tu te-ai maturizat.

Max zâmbi.

— Mulţumesc, Dutch.

Se ridică în picioare.

— Cred c-am să urc în Gaura Grijilor, să mai zăpăcesc vreo două-trei cifre.

— Căpitane, eşti sigur că apuci să dormi deştul?

— Eu? Cum să nu, trag câte-un pui de somn în fiecare cart!

***

— Mai sunt patru ore, căpitane.

Max se ridică în capul oaselor, pe salteaua din cabina de comandă, încercând să-şi alunge somnul care încă îi mai dădea târcoale pe la gene. Asgard se afla pe traiectorie, accelerând, de zile întregi, pregătindu-se de saltul final, care avea să-i arunce din acest spaţiu într-altul, unul cunoscut sau altul, aflat cine ştie unde; asta depindea de cât de mult se apropiaseră, cu calculele lor empirice, de adevărata structură a Universului.

Clipind din ochi, Max i se adresă lui Kelly:

— De când eşti aici?

— Nu de mult, căpitane.

— Ai apucat să dormi, măcar un pic?

— Ei, haide, căpitane…

— Bine, las-o moartă! Eşti incorigibil! Aţi pregătit ceva?

— Da, domnule.

— Daţi-i drumul!

Max rămase aşezat pe saltea, în timp ce ei începură a-i transmite datele. Cu ochii închişi, programa problema, transformând-o direct în numerele binare pe care le înţelegea computerul. De zile întregi, lipsise doar câteva minute din cabina de comandă. Trăgea câte un pui de somn între două înregistrări, se trezea, procesa câte o problemă, apoi aţipea iar.

Kelly şi Kovak lucraseră cu schimbul, atâta timp cât acest lucru fusese posibil, deşi Kelly se lăsase greu convins să se mai odihnească din când în când. Lundy, Smythe şi Noguchi continuaseră să facă de cart prin rotaţie. Numai în ultima vreme, când viteza navei sporise, lucraseră câte doi, pentru a căpăta un spor de rapiditate la înlocuirea discurilor şi la citirea

lor. Pentru Max însă nu exista niciun schimb; era nevoit să proceseze fiecare înregistrare, suplinind, cu memoria sa fantastică, informaţiile date de manualele inexistente.

Întreaga echipă de comandă era de faţă, cu excepţia lui Lundy. Acesta din urmă îşi făcu apariţia mai târziu, când Max terminase de dictat corecţia, ordonând executarea ei.

— Bucătarul vă transmite salutări, anunţă el, punând pe masă un castron cu îngheţată.

— Ce aromă are, de data asta?

— Ciocolată cu alune, domnule.

— Excelent, exact ce-mi place mai mult! Să nu uiţi, atunci când ai s-o împarţi, că nu peste mult timp, va trebui să vă dau calificativele de eficienţă!

— Haide, căpitane, asta nu-i corect! Şeful trebuie să capete mai mult, doar e de două ori mai solid decât dumneata.

— Iar eu am o rată de consum metabolic mult mai mare, anunţă Noguchi. Trebuie să mănânc mai mult.

— Noggy, tu ai o gaură neagră în loc de stomac! Ce-ar fi să-l lăsăm pe Kelly să împartă îngheţata şi să sperăm că orgoliul lui va fi mai puternic decât pofta?!

Max se întoarse către Kelly.

— Cât mai avem?

— Douăzeci de minute, căpitane.

— Nu crezi că e prea devreme?

— E mai sigur aşa, domnule.

— În regulă!

Mai procesară o înregistrare, apoi îşi mâncară îngheţata. Max le ceru să îşi ocupe posturile, pentru tranziţie. Kelly nu preluă computerul, căci o tastă apăsată de Kelly era la fel de valabilă precum una apăsată de Kovak, iar Max prefera ca informaticianul-şef să se ocupe de stereograf, unde experienţa sa putea scoate maximumul posibil din datele puţine. Lundy îl asista pe Kelly, iar Smythe şi Noguchi se ocupau de înregistrări.

Când mai rămăseseră doar două ore, Max îl sună pe Compagnon, anunţându-l că se apropiau. Inginerul-şef îl asigură că se va ocupa personal de menţinerea acceleraţiei şi a direcţiei, începând din acel moment.

— Succes la vânătoare, căpitane! îi ură el.

Deşi procesau înregistrările din zece în zece minute, lui Max tot nu i se părea prea greu, deşi se vedea silit să admită că nu se simţea tocmai proaspăt. Corecţiile necesare nu erau însă foarte mari; Compagnon făcea treabă bună. Când cronometrul computerului arătă că nu mai rămăsese nicio oră până la momentul-cheie, Max se ridică şi se întinse.

— Pregătiţi-vă, cu toţii! Treziţi-l pe Noggy. V-aţi luat întăritoarele? Cine-mi dă şi mie o pastilă?

Kovak se lăsă pe spate şi îi întinse una. Max şi-o puse pe limbă şi o înghiţi, sorbind din ceaşca de cafea.

— Mai luaţi câte un sandviş, dacă credeţi că are să vă fie foame… Haideţi, băieţi, să-i dăm bice!

Datele curgeau acum într-un şuvoi continuu. După un timp, Max se simţi cuprins de oboseală. De-abia apuca să introducă corecţiile în computer, şi Kelly îi şi oferea un nou set de date. I se păru, la un moment dat, că o luaseră uşor în derivă şi, aplicând corecţia, aruncă o privire spre luminiţele pâlpâitoare ale computerului. De-abia atunci realiză că i se dicta deja un nou set de date.

— Repetă! ceru el.

Kelly repetă. Max trecu în revistă, în gând, cifrele şi descoperi că ele nu-i mai spuneau nimic. Ce însemnase oare ultima corecţie? Aplicase oare o metodă corectă în explorarea acestei anomalii? Dar ceea ce făcuse era, într-adevăr, o explorare? Aşa procedau oare cei din misiunile de cercetare? Cum ar putea un om să…

— Căpitane! se răsti Kelly.

Clătină din cap, dezmeticindu-se.

— Îmi cer scuze. Dă-mi următorul set!

Cuprins de panică, revăzu datele din mintea sa şi încercă să programeze. În sfârşit, ştia şi el ce înseamnă să te apropii de limită şi să îţi pierzi încrederea, în ultimul moment.

Raţiunea îl sfătuia să renunţe, să scadă viteza, trecând pe alături, să petreacă săptămâni întregi, revenind la punctul de pornire, şi apoi să încerce din nou. Dar ştia că nervii săi nu ar mai rezista la o a doua încercare.

În acea clipă nefastă, îl cuprinse ciudatul sentiment că, în spatele scaunului său stătea cineva, odihnindu-şi mâinile pe

umerii săi, liniştindu-i bătăile inimii, calmându-l. Începu, clar şi răspicat, să-i dicteze lui Kovak cifrele.

Douăzeci de minute mai târziu, glasul lui nu-şi pierduse vigoarea şi precizia de automat. Acceptă o ultimă înregistrare, o prelucră şi i-o dictă lui Kovak, cu ochii aţintiţi asupra cronometrului care îşi începuse numărătoarea inversă. Aplică o corecţie minusculă, şi strigă:

— Pregătiţi-vă!

Apăsă apoi butonul care avea să permită cronometrului să îi treacă dincolo, în exact microsecunda potrivită. Abia apoi îndrăzni să privească în urmă, dar în spatele său nu se afla nimeni.

— Uite Jeepul! îl auzi pe Kelly strigând, cuprins de bucurie. Si acolo-i Rățușca cea Urâtă!

Max ridică privirea. Reveniseră pe cerul familiar, cel cu Niu Pegasi şi Halcyon.

***

Cinci minute mai târziu, Kelly şi Max îşi sorbeau cafelele reci, sfârşind de mâncat ultimele sandvişuri’ rămase. Între timp, Noguchi şi Smythe completau înregistrările post-tranziţie. Kovak şi Lundy luaseră o pauză scurtă, înainte de a prelua cel dintâi cart. Max aruncă din nou o privire spre astrodom.

— Aşadar am făcut-o! Nu credeam că vom reuşi.

— Zău, căpitane? Eu n-am mai avut nicio îndoială, după ce ai preluat comanda.

— Hmm! Mă bucur că nu ştii prin ce am trecut eu!

Kelly îl ignoră.

— Ştii, căpitane, atunci când programezi, vocea îţi seamănă uimitor de mult cu cea a doctorului.

Max îl privi pieziş.

— Am avut un moment de derută, rosti el, încet. Chiar înainte de trecere.

— Da, ştiu.

— Şi-atunci… A fost doar o impresie, înţelegi? Nu cred în fantome. Dar am avut senzaţia că doctorul stătea în spatele meu, aşa cum obişnuia, verificând tot ceea ce făceam. Şi-atunci, totul s-a limpezit.

Kelly încuviinţă.

— Da. A fost acolo. Eram sigur că va fi acolo.
— Cum adică? Ce vrei să spui?
Dar Kelly nu-i dădu nicio explicaţie. Îi întoarse spatele şi cercetă discurile post-tranziţie, comparându-le, încântat, cu discurile standard din setul de hărţi; era pentru prima oară când avea prilejul să o facă, de când se rătăcise nava.
— Bănuiesc, spuse Max, când Kelly termină ceea ce începuse, c-ar fi mai bine să ne fixăm pe orbită în jurul lui Niu Pegasi, înainte de a merge la culcare.
Căscă.
— Doamne, cât sunt de obosit!
— Niu Pegasi, domnule? întrebă Kelly, surprins.
— Păi, de la distanţa asta, nu ne putem îndrepta direct spre Halcyon. De ce, te gândeai la altceva?
— Nu, nimic.
— Spune!
— Ei bine, domnule, mă gândeam că ne vom îndrepta spre Nova Terra. Dar facem cum spuneţi dumneavoastră…
Max se încruntă şi începu să bată darabana pe dulapul cu hărţi. Nu-i trecuse prin minte nicio clipă că cineva s-ar fi putut aştepta ca el să mai întreprindă ceva, după ce înfăptuise imposibilul. I se păruse firesc să îndrepte nava pe cursul cel mai uşor, spre unica destinaţie aflată la îndemână, spre locul de unde plecaseră, urmând ca acolo să aştepte să fie înlocuit de cineva mai competent.
— Te aşteptai să mai facem un salt? Fără tabele, fără niciun sprijin?
— A fost doar o presupunere inconştientă, căpitane.
Max se ridică în picioare.
— Transmite-i lui Kovak să menţină cursul actual, apoi sună-l pe domnul Walther şi spune-i că îl aştept în cabina mea, imediat.
— Am înţeles, domnule.
Îl întâlni pe primul ofiţer în faţa cabinei.
— Noroc, Dutch. Hai, intră!
Intrară în cabină, iar Max îşi azvârli cascheta pe birou.
— Am reuşit!
— Da, domnule. Am urmărit totul, din salon.

— Nu pari deloc surprins.
— Ar trebui să fiu, căpitane?
Max se trânti în fotoliul său comod, relaxându-şi muşchii spatelui,
— Da, ar trebui. Ar trebui să fii surprins, domnule.
— Fie! Sunt surprins, căpitane.
Max privi în sus, încruntându-se.
— Dutch, încotro se îndreaptă această navă?
— Căpitanul nu m-a anunţat încă, răspunse Walther, protocolar.
— Las-o baltă! Știi foarte bine la ce mă refer. Ruta noastră ne-ar cere să ne îndreptăm spre Nova Terra. Dar Halcyon e chiar aici, la o aruncătură de băţ, chiar şi un orb ar fi în stare să îl nimerească. La ce destinaţie te-ai gândit, atunci când m-ai propulsat la comandă? Spune-mi, la ce te-ai fi aşteptat atunci, înainte de a mă alege?
— Mă aşteptam să găsesc un căpitan bun pentru Asgard, veni îndată răspunsul primului ofiţer.
— Asta nu-i un răspuns. Ştii ce, şi pasagerii ar trebui să îşi exprime părerea. Sigur, de data asta nu am avut de ales, era spre binele lor să ne asumăm riscul. Dar acum, există o alternativă. N-ar fi mai bine să le spunem şi să-i lăsăm să hotărască ei, prin vot?
Walther clătină din cap, emfatic.
— Pasagerii nu sunt întrebaţi niciodată, domnule. Nu la bordul unei nave. N-ar fi drept să îi întrebăm. E de-ajuns să îi anunţaţi ce aţi hotărât.
Max sări în picioare şi începu să se plimbe nervos prin încăpere.
— Spui că n-ar fi drept. „Drept”! Dar pentru mine, crezi că e drept?
Se întoarse brusc, cu faţa spre Walther.
— Dumneata nu eşti pasager. Eşti primul meu ofiţer. Ce crezi dumneata că ar trebui să facem?
Walther îl privi adânc în ochi.
— Nu pot să hotărăsc în locul căpitanului. Iată de ce te-am ales căpitan!

Max nu-i răspunse. Închise ochii. Cifrele îi defilau limpezi prin minte, în coloane ordonate. Se îndreptă spre telefon şi, aproape cu sălbăticie, tastă numărul din cabina de comandă.

— Sunt căpitanul. Kelly n-a plecat? Şefule, mă bucur că n-ai plecat încă! Schimbăm direcţia, către Nova Terra. Apucaţi-vă de treabă, sosesc şi eu în câteva minute.

22

TOMAHAWK

Lui Max îi plăcea acest moment al zilei, în acest anotimp. Se lungise în iarbă, pe movila aflată la vest de grajd, cu privirea aţintită spre nord-vest. Dacă avea să privească într-acolo, spre inelul de ieşire al căii inelare C.S.&E., în curând avea să vadă cum Tomahawk-ul avea să plonjeze peste prăpastie. Acum nu citea, n-avea nimic urgent de făcut, lenevea doar, şi se bucura de atmosfera serii de vară.

O veveriţă se opri pe o buturugă şi se zgâi la el o vreme, apoi îşi văzu de alunele ei. O pasăre trecu ţipând, pe deasupra lui.

Se auzi un şuier înfundat şi un proiectil argintiu ţâşni prin inelul de ieşire, plonjând pe deasupra văii şi pătrunzând în inelul de pe versantul opus, exact în clipa în care sunetul îl izbi.

— Doamne, Dumnezeule! şopti el. Niciodată nu-mi vine să cred că vor reuşi să treacă!

De fapt, urcase până aici doar ca să vadă asta, dar nu se ridică, încă. Scoase din buzunar o scrisoare şi-i reciti sfârşitul:

„… Cred că tata s-a bucurat, recăpătându-mă nevătămată, căci, în sfârşit, şi-a dat consimţământul. Putzie şi cu mine ne-am căsătorit săptămâna trecută. Max, de-ai şti cât sunt de fericită! Trebuie neapărat să ne vizitezi, data viitoare când vei ateriza pe Hespera.

Ellie mai adăugase, în încheiere:

„P.S. Mr. Chips te îmbrăţişează, cu toată dragostea, la fel ca şi mine!”.

Ellie era o fată pe cinste. Ştia să obţină ceea ce îşi dorea, până la urmă, într-un fel sau altul. Îl compătimea, oarecum, pe Putzie. Dar dac-ar fi rămas cu toţii pe Charity…

Dar toate astea n-aveau nicio importantă. În general, e bine ca un astronavigator să nu fie însurat. Îşi pipăi insigna solară, prinsă pe piept. Păcat că nu putuse să rămână pe Asgard. Desigur, era mai bine aşa; nu se cădea să navigheze ca astronavigator secund pe o navă al cărei căpitan fusese odată.

Iar postul de astronavigator secund pe Elizabeth Regina era la fel de bun ca oricare altul. Auzise că bătrâna Lizzie era o navă cum scrie la carte.

Pe de altă parte, nu orice aspirant astronavigator se poate mândri cu descoperirea unei congruenţe, care acum era în curs de cercetare. Nu-i părea rău. Nu-i păsa nici măcar de amenda uriaşă la care îl condamnase Consiliul Ghildelor şi nici de admonestarea oficială care îi fusese înscrisă în dosar. Important era că îl lăsaseră să rămână în spaţiu. Iar admonestarea era înscrisă imediat sub recunoaşterea oficială a descoperirii congruenţei „Hendrix”.

Deşi nu comentase în legătură cu severitatea pedepsei – greşise, era conştient de asta – era convins că ghildele nu erau corect organizate; regulamentele lor ar trebui să ofere tuturor şanse egale. Într-o bună zi, avea să fie îndeajuns de vechi în meserie, pentru a putea influenţa politica ghildei sale în această privinţă.

Dacă nu se hotăra să plece, taxiul urma să îl taxeze de parcă ar fi avut de gând să îl cumpere! Se ridică şi porni la vale. Helitaxiul era parcat chiar în faţa casei. Conducătorul coborâse şi admira uriaşul şantier al Proiectului Energetic Missouri-Arkansas. Câmpul pe care Max îl ara odinioară dispăruse, iar buza prăpastiei excavate se afla la doi paşi în spatele grajdului. Casa rămăsese încă în picioare, dar uşa atârna într-o singură balama şi vreun copil neastâmpărat spărsese toate geamurile. Privind casa, Max se întrebă încotro dispăruseră oare maică-sa şi bărbatul cu care se măritase ea. De fapt, nu-i păsa prea mult, şi nimeni din Clyde’s Corners nu părea a şti. La tribunal, îi spuseseră că maică-sa îşi încasase partea ei din banii obţinuţi prin vânzarea casei şi a terenului către guvern şi, împreună cu soţul ei, părăsise oraşul.

Probabil că, până acum, cheltuiseră toţi banii; şi Max îşi cheltuise toată partea lui, care nici măcar nu acoperise integral amenda. Fiind lefteri, poate că Montgomery se văzuse nevoit să se apuce de o muncă cinstită, căci maică-sa nu era genul de femeie obişnuită să rabde lipsurile, lăsându-şi bărbatul să taie frunză la câini. Gândul acesta îi plăcea lui Max; ar fi vrut să aibă

prilejul de a se răfui cu Montgomery, dar probabil că maică-sa se îngrijea de asta, punându-l la muncă.

Şoferul se întoarse spre Max, zâmbind.

— Are să fie ceva măreţ, când vor termina, nu-i aşa? Sunteţi gata de plecare?

Max privi, pentru ultima oară, în jur.

— Da. Am terminat cu locurile acestea.

Urcară amândoi în cabină.

— Încotro? înapoi la Corners?

Max căzu pe gânduri. Ar fi trebuit să economisească nişte bani… Dar, la naiba, va putea economisi destui, în următoarea-i călătorie!

— Nu. Aş vrea să zburăm peste Springfield şi să mă laşi la staţia din sud a căii inelare. Aş vrea să ajung la timp ca să prind Javelinul.

În felul acesta, avea să ajungă la Earthport înaintea zorilor.